Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Wildt, Johannes.; af Johannes Wildt.
Titel | Title:	Gustav og Theodore eller: Grev Rosen og hans Familes Hændelser før, under og efter Pesten i Kjøbenhavn, 1711, en paa Sandhed grundet romantisk Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : L. J. Jacobsen, 1827
Fysiske størrelse | Physical extent:	417 s.

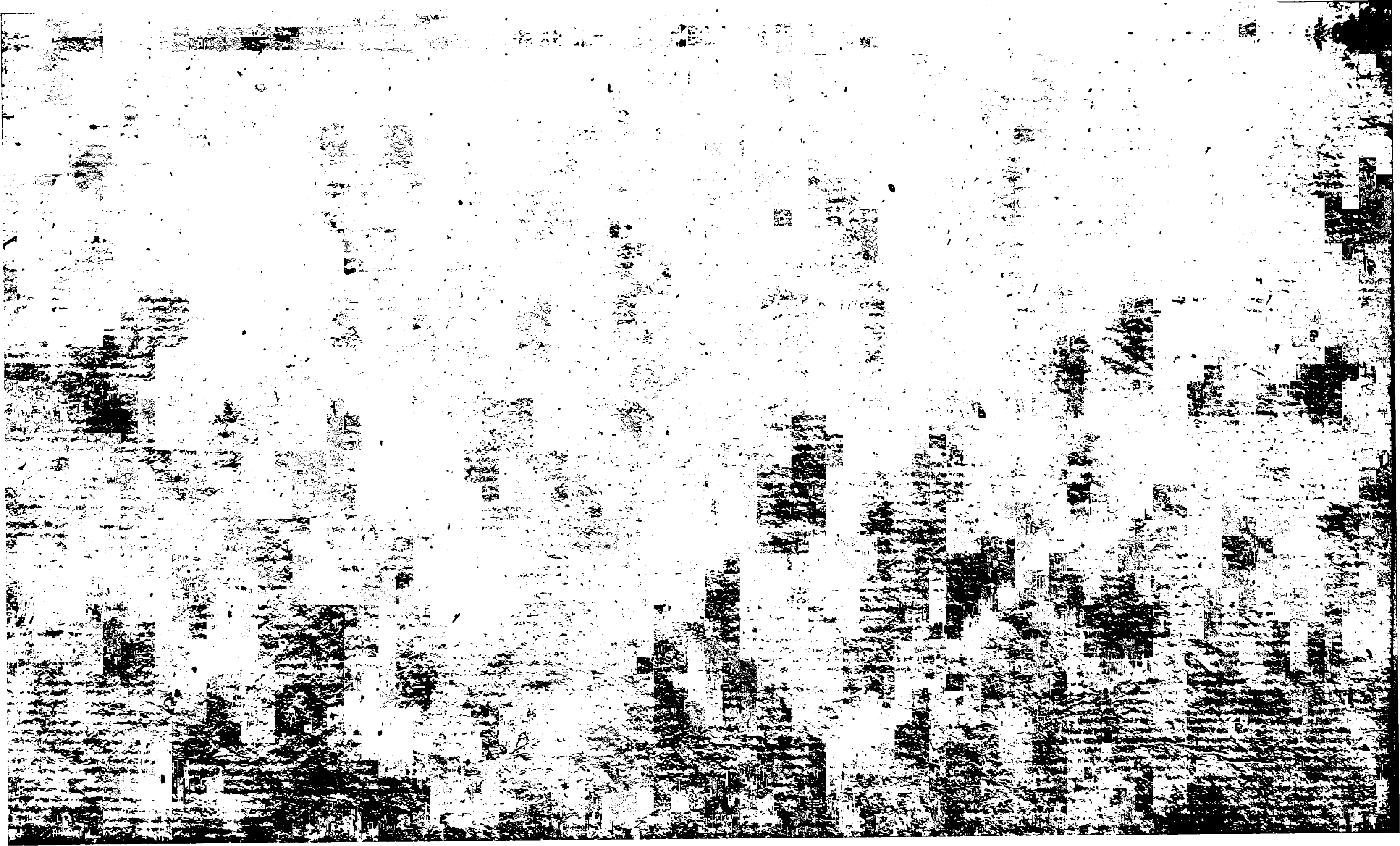
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gustav og Theodore

eller:

Grev Rosen og hans Families Hændelser før, under, og efter Pesten i Kjøbenhavn, 1711,

en paa Sandhed grundet romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

1827.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Gustav og Theodore,

eller:

Grev Rosen og hans Families Hændelser før, under, og efter Pesten i Kjøbenhavn 1711,

en paa Sandhed grundet romantisk Fortælling.

Første Capitel.

Carl den Tolvtes Landgang.

Det var en usædvanlig heed Dag i Begyndelsen af Juli Maaned 1700. Grev Rosen stod og saae i den store Kikkert fra Altanen paa hans Lystslot Rosenlund, som nylig var opbygt ved Øresundets yndige Bred, ligeover for den skaanske Kyst. "Det bliver dog Alvor med Carls Landgang, — sagde han med dyb Vemod til sin Gemalinde. — De svenske Skibe ligge lige for Humlebæk. De ere i stærk Bevægelse. Ja, tager jeg ikke meget Feil, saa styrer en Mængde Baade lige mod Kysten. Kom Mathilda!„ — vedblev han — „see selv!„

Grevinden forsøgte at see i Kikkerten, men hendes Øine stode i Taarer. "Nei, — sagde hun —

det løber i eet for mig: jeg kan Intet see! O, vort ulykkelige Fødeland! O, min Wilhelm! at vi ikke vare Krigens Skueplads saa nær! Vare vi dog forflevne i det beleirede Kjøbenhavn!

"Ville de Svenske da dræbe os? — spørgte Grevens Datter, den skjønne femtenaarige Theodore. — "De ere jo dog Christne og vide, at Gud i sit hellige Ord har lagt en svær Forbandelse paa den som udgyder sin Broders Blod. Det er ret Skade at Gustav er en Svenfker. Dog jeg troer aldrig at han kan nænne at dræbe Nogen, thi han er saa uudsigelig god. Kan han vel, Fader?"

Krigeren maa adlyde Ærens Bud, og dette er Død og Ødelæggelse;" — gjensvarede Greven, og stille, de atter sit Øie mod Aabningen i den store Kikkert.

Nu begyndte de svenske Kanoner at tordne saa Altanen rystede. Grevinden og Theodore sank ned paa Knæ, og deres Angstskriig blandede sig med Kanonernes Torden. Greven løftede dem op, og, selv trøstesløs, trøstede han dem saa godt, som han formaaede. Han saae atter i Kikkerten. Blodet steeg ham til Hovedet. Hans Hjerte bankede voldsomt. "O„ — raabte han: — „havde Carl Gustav ikke, da jeg endnu var en Yngling, med sine Musketkugler lammet min høire Arm, og gjort mit venstre Been stivt, ved Beleiringen for Kjøbenhavn, da han blev slaget tilbage i Stormen ved Kalleboderne: jeg skulde da ikke nu staae her som en

ørkesløs Tilskuer ved mit Fødelands Nød; og ingen Søn har Herren givet mig, der kan træde i mit Sted. Jeg er kun en hentørret Green paa Danmarks gamle Kæmpestamme. Jeg kan kun sørge over den Fare som Fødelandet er bestædt i, i vor gode Konges Fraværelse: jeg kan ikke stride for det. Dog noget kunde vi gjøre min Mathilda! Vi ville modtage saamange saarede Krigere, som vi formaae at rumme: for uden Blodsudgydelse gaaer Carl den Tolvtes Landgang ikke af, thi vore brave Danske staae beredte til hans Modtagelse paa Kysten. Gaae Mathilda! gaae Theodore! og værer beredte paa de Saaredes Komme. Jeg vil selv — dog intet herom nu. Gaae nu min Elskede! Tager vel imod Alle, det være Venner eller Fjender. De ere alle vore Brødre. Lader Pigerne udtrevle Linned til deres Saar. Dyrker Eders Stammemødres skjønne Kunst, den menneskekjærlige Lægevidenskab. Lader Senge oprede, thi — o Gud! Landgangen er alt begyndt. Iler! iler!„

Grevinden og Theodore ilede, høit grædende, ned af Altanen. Neppe vare de borte, før Greven raabte ned: Hans! Du maa hurtigt sadle min sorte Hest, jeg vil til Humlebæk! Du skal følge mig!„

Greven blev i nogen Frastand, Vidne til Landgangen; og han maatte høiligen beundre den attenaarige Kong Carl den Tolvtes Mod, der med

Kaarden i Haanden, under de Danskes Musketild, sprang i Vandet til Bælteskædet, var den første der kom i Land, og udviiste et Mod som man ikke skulde tiltroet hans Ungdom og Uerfarenhed i Krigskunsten. Dog neppe havde Kongen betraadt Strandbredden, før de tvende Krigere der vare ham nærmest faldt, truffet af de Danskes Kugler. Dog uforfærdet skreed Helten videre frem. Hans Folk fulgte ham, liig snysende Løver, og Slaget begyndte med megen Heftighed paa begge Sider, saa Seiren syntes længe at være tvivlsom. Dog snart var den det ikke mere, thi de Danske følte dybt Savnet af Helten: Kong Frederik den Fjerde, som var personligen tilstæde ved Tønningens Belejring. De Svenske derimod bleve anførte af en Konge, som i deres Spidse gjorde Vidundere af Tapperhed; en Konge, som de elskede til Tilbedelse; hvis Bifald sieblikkelig kunde blive deres herlige Løn: en Lykke for hvilken de med Glæde opoffrede Liv og Blod. Det danske Rytterie kom noget i Uorden. Dette gjorde en høist skadelig Virkning paa Fodfolket. Carl benyttede sig af alle sine Fordele med en Snildhed der lignede hans Tapperhed, og Lykken syntes snart aldeles at erklære sig for ham. De Danske lede et stort Nederlag, og maatte vige for Overmagten. Carl indtog deres Skandser — og Seiren var i hans Hænder. Knælende takkede den unge kronede Helt Herren for denne lykkelige, første

Seier som hans Vaaben tilkæmpede ham, medens hans Folks jublende: „Leve Helten Kong Carl den Tolvte!„ steeg mod Himlens Skye. Danmarks Genius sukkede og Grev Rosen hævede sit ædle taarevædede Aasyn mod Himlen og bad inderligen: "Herre! Herre! see i Naade til Dit knuste Folk!" Derpaa reed han med Hurtighed hen til den første svenske Forpost, steeg af Hesten, og forlangte at blive ført for Kongen.

"Hvem er De? og hvad er Deres Begjæring?„ spørgte Carl, der, ledsaget af Grev Piper, General Reinskjold og den franske Ambassadeur Grev Guiscard vilde træde ind i det neppe færdige, for ham opreiste Telt.

"En dansk Mand, Deres Majestæt!" — udbrød Rosen med Nolighed og Værdighed — "som, i Menneskelighedens Navn, beder Dem: at tillade os at bortbringe vore saarede Brødre, som endnu befinde sig i de af Deres Majestæt erobrede Skandser, samt jorde de Brave, som have offret deres Liv for Konge og Fødeland!

"Hvad De forlanger er billigt, det er Dem der for ubetinget tilstaaet, og Ingen, fra min første General, til den ringeste svenske Soldat, skal lægge Dem den mindste Hindring i Veien ved Udøvelsen af Deres menneskekjærlige Handling!" — sagde Kongen med høi Alvor i Stemme og Gebærder, — "men" føiede han ligesom spottende til — "det undrer mig at

denne Anmodning ikke alt er gjort mig af den øverstkommanderende danske General."

"Deres Majestæt vilde allernaadigst behage: ikke at antage dette som Mangel, enten paa Pligt eller Menneskekjærlighed," — sagde Rosen med et dybt Buk — "men være overtydet om, at jeg er kommet ham i Forkjøbet; og da min Vaaning er af et betydeligt Omfang, og temmelig nær herved, saa troede jeg at det var min Pligt at....

"De er en brav Mand!„ — udbrød Kongen med Mildhed — "og jeg ønsker Kong Frederik til Lykke: om han eier mange Undersaatter der ligne Dem. Siig mig deres Navn og Stand. Navnet vil jeg skrive i min Tegnebog, men, Deres ædle Minde skal bevares i mit Hjerte!„

"Rosen er mit Navn. Den høisalige Kong Christian den Fjerde behagede at optage min Farfader i Grevestanden!" — sagde Rosen med en let Compliment, takkede Kongen inderligen for Opfyldelsen af hans vigtige Bøn, og forlod Teltet ilende, for at røgte sit skjønne Kald.

Grev Rosen stod just og hjalp den sidste af de Saarede, som havde mistet den høire Arm, op paa en Vogn der nylig var kommet tilbage, efter at have bragt en Transport af Døende og Qvæstede, til en Gaard i Nærheden, da de vare for svage til at bringes til Rosenlund, hvor der ogsaa næsten

ikke var Plads til Flere, da General Reinskjold kom ilende til ham, og bød ham: ufortøvet at komme til Kongen.

Rosen bad sin tro Hans, at kjøre forsigtigt med den Saarede, og lovede snart at vilde følge efter.

"Karlen er jo Alt forbundet!" — raabte Reinskjold, — "Han dør ikke af at vente et Par Minutter. Lad Vognen derfor holde, til De kommer tilbage fra Kongen! Kom! kom!" — Rosen ilede efter Generalen saa hurtigen som hans stive Been tillod det. Carl stod i et Telt beskjeftiget med en haart saaret høi Officeer. Paa Jorden laae en anden Officeer, der syntes nyligen at have fuldendet.

"Hr. Greve!" — raabte Kongen Rosen imøde, — "er der kun Plads hos Dem for Deres saarede Landsmænd? og staaer Deres Huus og Hjerte ikke tillige aabent for en saaret Fiende?„

"Var jeg vel en Christen, om ikke begge Dele fandt Sted?„ — sagde Rosen med ædel Uvillie, og udbad sig Kongens Befaling.

"Jeg vidste det!" — sagde Carl med Varme og trykkede Grevens Haand. — "Disse ædle Træk kunne ikke lyve. Saa tag da General-Major Stuart med paa Deres Vogn. Jeg behøver ikke at anbefale ham til Deres Omhue. Han er saaret i Skulderen. Eders Musketkugler traf forbandet godt i Begyndelsen, thi ved det første Fodfeste jeg gjorde

paa Sjælland, faldt han saaret, og denne Lieutenant død ned ved min Side. O han var brav og lovede meget. Jeg mistede ham nødig. Der ligger han, svømmende i sit Blod."

Rosen saae uvilkaarlig paa den formeente døde Officeer og syntes at bemærke en svag Bevægelse hos ham.

"Deres Majestæt! jeg troer at han lever!" — raabte han og bøiede sig ned over Officerens Ansigt. "Ja!„ — udbrød han atter, — "han drager Aande! han lever!"

„Men, saa undersøg hans Saar, og forbind ham Feltskjærer! men hurtigt! hurtigt!" raabte Kongen, — "at jeg ligeledes kan overlevere ham i denne værdige Mands Hænder, thi her maa han døe anden Gang; desuden bryde vi op i Morgen, og — det gjør mig ondt at sige Dem det Grev Rosen! min Vei gaaer til Deres Konges Hovedstad."

Rosen var saa beskjeftiget med den unge Svensker: at han ikke hørte Kongens Ord, der ellers dybt vilde have saaret hans Hjerte.

„Dersom den unge Stjernenkrone, som jeg neppe troer, skulde undgaae Døden," — vedblev Kongen, — "da ønskede jeg: at han først vendte tilbage til mig, naar han var fuldkommen helbredet. Med Stuart vil det ikke vare saalænge, thi hans Saar er ikke dødeligt, men kunde blive det, uden tilbørlig Pleie. John-

son !„ — sagde han derpaa til Saarlægen. — "De følger med Greven, og er det nødvendigt: da glem ikke at tage et Par duelige, danske Læger paa Raad med Dem."

Rosen studsede ved Navnet: Stjernenkrone, thi hans Broders Pleiesøn, som var svensk og, formedelst sin elskværdige Caracteer, var ham og hans Familie saare kjær, var for tre Aar siden reist til Stokholm for at gaae i sin Konges Tjeneste. Om det var ham? Rosen sørgede ved den blotte Tanke. For at faa Lys i Sagen betragtede han den haardt Saarede nøie, men Ansigtet, som var fuldt af Blod, gjorde ham aldeles ukjendelig. I det samme var Feltskjæreren færdig med Forbindingen. Stuart var alt paa Vognen, og de forsamlede Generaler hævede Stjernenkrone op paa deres Arme, idet Kongen rystede Grevens Haand og vilde forlade ham.

"Et Ord Deres Majestæt!„ — udbrød Rosen bedende — Hvad er den unge Stjernenkrones Fornavn?„ "Gustav!" — sagde Kongen. — "Hans Fader var Oberst Stjernenkrone som døde i min Mindreaarighed; men maaskee De kjender ham, thi han nedstammer fra Danmark, men er svensk med Liv og Sjæl.„

„O, min Gustav!„ — raabte Rosen, idet to store Taarer trillede ned af hans Kinder og hurtigen sprang han op i Vognen, for, tillige med Lægen, at holde Ynglingen i en opreist Tilstand.

Kongen tilvinkede Rosen sit "Lev vel."

Vognen rullede langsomt afsted med de saarede Krigere.

Efter en halv Times Kjørsel, holdt den i Grevens Slotsgaard. General-Majoren, gik, støttet ved tvende af Grevens Tjenere, selv op ad Trappen. Gustav blev, i en aldeles bevidstløs Tilstand, baaret op og lagt paa det Leie som Grevinden og Comteesse Theodore, under tusinde Taarer, havde beredt ham. Lægen, Greven og Grevinden vaagede den første Nat hos ham, og kun paa Forældrenes Befaling, og høit grædende, forlod Theodore, den elskede Ungdomsvens Seng, for at begive sig til Hvile.

Først henimod Midnat, aabnede Gustav sine Øine; dog Matheden, som en Følge af det meget tabte Blod, lukkede dem strax igjen, og den tredie Dag var næsten forløben inden de første Ord gik over hans blodløse Læber.

"Hvor er jeg?" — fremstammede han i neppe hørlige Toner.

"Du er hos Din Ven, Grev Rosen," sagde Grevinden hulkende, og bøiede sig ned over den Syges Ansigt, som hendes fremvældende Taarer bedugede.

En urolig Søvn lukkede atter Gustavs Øine; og i ni Dage svævede han imellem Liv og Død. Den Tiende, erklærede de forsamlede Læger: at der

var Haab om hans Helbredelse. En Streifkugle havde saaret hans Hoved og en anden blev skaaret ud af hans høire Side tet ved Brystbenet.

Den ømme Theodore, veeg sjelden fra Gustavs Side, og de Lægemidler hendes skjønne Haand rakte ham, syntes ikke at smage ham bittre — og Gustavs Liv var endnu ikke uden Fare, da hans skjønne Ungdoms Erindringer levende fornyede sig i hans Sjæl ved den elskede Legesøsters ømme Pleie, thi, alt som et tolv Aars Barn, havde hun været saa uudsigelig dyrebar for hans Hjerte.

Da Freden imellem Danmark og Sverrig, som blev sluttet i Travendal den 18 August samme Aar som Krigen var begyndt, høitidenligen blev forkyndet saavel fra Prædikestolene, som med Kanonernes Torden fra alle Danmarks Fæstninger og Volde, og Folkets brændende Tak steeg mod Himlens evige Throne, reiste General-Major Stuart helbredet til Carl den Tolvtes Leir, og Gustav var saa vel, at han, paa en Bærestol, blev ført ind i Selskabssalen, hvor Greven ved en glimrende Fest feirede denne for Fødelandet saa lykkelige Begivenhed; og troligt delede Gustav hans Velgjørers og de forsamlede Gjæsters Glæde.

Da han igjen var paa sit Værelse, sad Theodore vemodig smilende ved hans Side, og, da Gustav spørgte hende om Aarsagen til hendes sørgelige

Stemning, svarede hun, uden at ahne at hun derved blottede sit Hjertes Tilstand:

„O Gustav! Danmark har vel Fred, men Sverrig er jo endnn indviklet i Krig med andre Magter. Carl er, som Du siger, meget stridbar, og„ — her styrtede Taarerne frem af hendes skjønne Øine — "Du skal følge hans Banner! Maae jeg da ikke sørge? O, Gustav! jeg føler det: jeg vilde grædme mig tildøde, om jeg hørte at Du var faldet.„

"Du kjære! søde Pige!„ — sagde Gustav med en Lidenskab som forfærdede Theodore — "saa Du tager virkelig saa stor en Andeel i min Skjebne? Du vilde sørge — ja sørge Dig tildøde — om mit Livslys udsluktes? Det er ikke blot Dit Udvortes der er skjønt. Det ædleste ømmeste qvindelige Hjerte slaaer i Din yndige Barm! Dersom jeg ikke var den ubetydelige Gustav, en faderløs uformuende Svensker, vilde Du da elske mig? Vilde Du da vorde min tilbedede Huustroe? thi, alt længe forstaaer jeg mine Følelser: Du er mig dyrebarere end nogen Qvinde paa Jorden! Jeg elsker Dig høiere end jeg elsker mit Liv: lige saa høit som jeg elsker Æren!"

"O, Gustav! — raabte Theodore, — "veed Du da ikke — nei det er umuligt: thi for faa Maaneder siden vidste jeg det ikke selv — at jeg er — Grev Lantens Brud?"

Høit grædende flygtede Theodore ud af Værelset. Gustav skjulte sit Ansigt med den venstre Haand, og sad længe som sønderknuust paa Stolen; omsider styrtede en Taarestrøm ud af hans Øine, ned paa den høire Arm som hang i et Bind paa hans Bryst. "O, Gud!„ — raabte han — "hvi rev Du mig ud af Dødens Strube?" Hvi ligger jeg ikke begravet iblandt mine brave Vaabenbrødre?! og nu gik det langsomt med hans Helbredelse; dog seirede omsider hans Ungdom og gode Natur. Efter fem Maaneders Forløb var hans Legeme karsk, men hans Hjerte vedblev at lide. Han saae aldrig Theodore uden ved Bordet — men dette var nok til at nære en Flamme, der først skulde udslukkes med hans Liv.

Andet Capitel.

Fødselsdagen og det nye Aarhundrede.

Gustav stod i Grev Rosens Have, ved de ni smaae Kanoner som han i Nattens Mørke hemmeligen havde ladet indføre. Hans Flammeblik dvælede paa de stærkt oplyste Vindver i Spisesalen, medens den bedøvende Musik lød ned til ham. Pludseligen besindede han sig, og vinkede ad een af Grevens Tjenere som stod Post ved Trappen op til Slottet, for at Ingen skulde komme i Haven. De tusinde flammende Vorlys i Slottet havde forvandlet Nattens Mørke til Middagsglands, derfor bemærkede Tjeneren strax den unge Herres Vinken og nærmede sig for at høre Hans Befaling. "Jil — udbrød Gustav — "advar hemmeligt Comtessen og Grevinden, at Skuddene ikke skulle forskrække dem!" Tjeneren udrettede hurtigt Gustavs Befaling, og neppe var han kommen tilbage før Taarnuhret paa Kronborg, dundrede Eet og forkyndte med sit dumpe Slag det attende Aarhundredes Begyndelse.

"Fyr!" — raabte Gustav. — Konstablerne grebe Lunterne og de ni Kanoner aabnede, til Ære for det nye Aarhundrede, paa eengang deres ildsprudende Munde med et Tordenbrag, saa at alle Vindverne i Slottet rystede.

Et uhyre Skrig, lød fra de i Spiisesalen forsamlede Herrers og Damers Læber, der ikke havde ventet nogen Kanonade; men snart igjen, tabte det sig i glade Jubelraab, der lød det nye Aarhundrede imøde; og Grev Rosen hævede Bægret og raabte, saa det lød ned til Gustav: "Hurra! Hurra! Hurra! for det nye Aarhundrede. Det læge hver en Vunde som det Gamle slog! Det bringe den hele Jord Held og Velsignelse!„

"Det høre Gud!„ — raabte Gustav, — hvem Ønsket igjennem det aabne Vindve tonede imøde, idet han atter lod Kanonerne lade, og blandede sin Stemme med Selskabets gjentagne Jubelraab.

Neppe ophørte Disse omsider, før Gustav rev Fløidsrene op, greb en Pokal, og raabte med sin stærke mandige Stemme: "Grev Rosen leve! og det nye Aarhundrede beskjerme hvad det Gamle gav ham!„

Bægere stødte atter mod Bægere, og Jubelraab, som strømmede fra Sjælenes Inderste, steeg mod Skyen for Ædlingens Lykke. Kanonerne dundrede atter — og Rosen aabnede sine Arme mod Gustav. Ynglingen sank til hans Hjerte.

"Du kjære, kjære Dreng!" — raabte Greven. — "Du har sørget for min Glæde. Nu veed jeg Aarsagen, hvorfor Du i Eftermiddag blev saa pludseligen syg: Du vilde forherlige det nye Aarhundredes og min Fødselsdag. Du mindede saavel Barnet som Oldin-

gen: thi Aarhundredet, som i dette Øieblik oprinder os, er et nyefødt Barn, og jeg — jeg føler det — — er i Dag traadt ind i Oldinge-Alderen.

"Og dog er Du sund og munter!„ — udbrød Grevinden og trykkede hans Haand med Ømhed.

"Tredsindstyve Aar er jo ingen Alder!" — udbrød Theodore, og tørede den Taare af sit klare Himmeløie som Tanken om, at den elskede Fader kunde berøves hende, havde fremkaldt. — "Hvor ofte har du ikke fortalt os om Din Fader, som oplevede en Alder af hundrede Aar?„

"Herren vil bevare Dit dyrebare Liv til min og alle Dine Kjæres Held og Lykke!" — sagde Grevinden med inderlig Følelse, og kunde ikke standse de fremveltende Taarer.

"Men hvad er dette?" — raabte Greven med paatagen Munterhed — "Vi feire her en Glædesfest — — og jeg seer Taarer flyde. — Min Mathilda! min Theodore! værer muntre! Mine Herrer og Damer!" — vedblev han, og vendte sig mod Selskabet, — "lader os hæve Tafelet, da dog ingen mere tager Deel i Maaltidet, og begive os op i Dandsesalen. De unge Damer og Herrer længes nok efter Dandsen. Dog Theodore! sørg Du først for at vor kjære Kanonerer faaer noget at spise. Kom min Naadige!„ Han bød den tykke Baronesse v. Rinken' sin Arm. Selskabets Herrer fulgte hans Exempel, og snart var Gustav og Theodore ene i Spisesalen.

Efter en lille Pause, fuld af Forlegenhed paa begge Sider, udbrød Theodore med sagte Stemme og nedslagne Øine. "Vi havde alt afspiist da De kom til Bordet. Behager De ikke at....

"Jeg kan intet nyde„—sagde Gustav, — "og troer De, Comtesse!" — føiede han vemodigt til—"at det var mig muligt at renoncere paa Borddandsen, som De ved Middagstaffelet loved mig?"

"Arrangementet medtager nogen Tid. Spils saalænge!" — sagde Theodore med sin yndige Sølvstemme og lagde sor til Gustav, samt skjænkede ham et Bæger fuldt af Viin.

Det var første Gang at Gustav, siden hiin Scene, da han var syg, var ene med Theodore. Hans Hjerte bankede heftigt. Uvilkaarligt greb han den skjønne Haand der rakte ham Bægeret; en Taare faldt fra hans Øie ned paa den. Han kunde ikke tale, men hans hele Sjæl afspeilede sig i hans ædle blege Aasyn.

Theodore kom i en synlig Bevægelse, hun rev sin Haand fra Ynglingen, og for at skjule sine Følelser, rakte hun ham atter Bægeret og fremstammede neppe hørligt, i det en Taare rullede fra hendes skjønne Øie ned i Vinen: "De vil ikke opfylde min Bøn?"

Gustav greb nu Bægeret med Hæftighed og ud-

tømte det i et langt Drag, i det han med Fyrrighed udbrød:

"Denne Taare skal kvæge mit blødende Hjerte!„

"Husk paa, at jeg er en Andens Brud!" — raabte Theodore, og holdt Haanden for Ansigtet, for at skjule sine Taarer.

"Denne skrækkelige Vished aabner min aarle Grav!„ — jamrede Gustav og skjulte sit vaade Ansigt i Servietten, som Theodore havde rakt ham.

Theodore flygtede op ad Trappen ind i Dandseſalen.

Gustav stod som forstenet tilbage. Han følte dybt og smertefuldt: at hans Fremtids Haab var knust.

Klokken slog To paa Kronborg. De dumpe Slag, kaldte Gustavs Bevidsthed tilbage. Han rev Vinduet op, for at afkjøle sit hede Bryst, og uvilkaarligt fremstammede han den Elskedes Navn.

Den yndige Vinterhimmel, funklede i majestætisk Pragt. Ingen Skye fordunklede Nattens utallige Sole, og Freias Stjerne stod i sin fuldeste Straaleglands lige over for Gustavs, i Herrens Almagt sig tabende Blik. Hans Smerte opløste sig i blide Taarer. Ved at beundre Skaberens Storhed i hans Gjerninger, dulmedes Smerten i Gustavs Bryst, og Haabets Engel svævede ned fra den funklende Himmel og spredte sin Salighed i hans

for Naturens Skjønhed flammende Hjerte. Hans Haand hvilede paa Noget; det var Huushovmesterens Skrivertavle der var glemt i Vindvet. Hurtigt greb han den. Hans Sjæl var ene beskjæftiget med Herrens Almagt, og det nye Aarhundrede som han, af uudfattelig Godhed, af Intets bundløse Skjød lod udgaae. Gustavs Følelser udgjød sig i Ord, som han øieblikkelig nedskrev paa Tavlen, i det de strømmede fra hans Hjerte og Læber. De bestode af følgende Linier:

Jeg hilser Dig med barnligt Sind
— Skjøndt Taaren perler paa min Kind —
Du Seculum, som taus oprinder!
Husval og læg hvert saaret Bryst!
Skjænk den Forladte Haab og Trøst!
Bortsmiil hver Smerte, til dens Minder!
Du, som Aartusinder kun er
Et Øieblik, og intet meer;
Du Evigmægtige og Store!
O, kron mit Haab og vær mig god!
Opret mit dybt nedsjunkne Mod
Og skjænk min Ømhed Th ....

Mere fik Gustav ikke skrevet, thi Greven traadte hurtigt ind, og raabte ham imøde: "Men hvor bliver De dog af Stjernenkrone? Som jeg hører, skal De jo dandse Borddandsen med min Datter og Alle paastaae: at De skal føre den op. Kom dog! Hele Selskabet venter.„

Gustav vilde just tilintetgjøre det Skrevne, men Greven greb hans Haand og trak ham med sig op

af Trappen til D...dsesalen, hvor den yndige Theodore, med et forlegent Smiil, rakte ham Haanden. Dandsen begyndte. Gustav og Theodore svævede, som om deres Fødder vare bevingede, ned ad den lange Række, og syntes at forglemme Alt om dem, kun ikke den Lykke det fortryllende Nu skjænkede dem, og som de nøde i dets hele skjønne Fylde, med deres ungdommelige Hjerters navnløse Henrykkelse. De Berusede ahnede ikke: at det Lyn alt knittrede over deres Hoveder, der skulde sønderknuse deres Lykke og styrte dem i uudsigelig Elendighed.

"I Sandhed Hr. Greve!„ — raabte den næsten halvtredsindstyveaarige Enke-Baronesse v. Rinken, der liig en Blyeklump hang ved Grevens Arm, og som, uagtet sin overvættes Fedme, gjerne havde dandset, om kun Nogen havde budet hende op — "den unge Stjernenkrone dandser fortræffeligt! O, han er skjøn som Krigens Gud! Det er en ubodelig Skade at han er en Svensker, thi ellers ....

"Og hvorfor det min Naadige?" — udbrød Greven dadlende. — "Han nedstammer saavel fra Danmarks som fra Sverrigs gamle adelige Slægter; og har ikke hans Fødeland, Skaane, i Aarhundreder været en dansk Provinds? Han er opdraget i min Broders Huus, hvis Kone er hans Tante, og han har tilbragt sin sildige Barndom og første Ungdom ved Høiskolen i Kjøbenhavn. At Hjertet sidder paa det rette Sted paa

ham, bevidner dette, at han ved Carl den Tolvtes Landgang, var een af de Udvalgte, der sprang i Land ved Kongens Side. I Sandhed: kun faa Officerer kunde, i en Alder af eetogtyve Aar, som han, prale med tvende Hædersskrammer; og„„ — vedblev han, i: det han nøie iagttog Baronessens Ansigt, og ligesom læste i hendes Sjæl — "ikke sandt Fru Baronesse? den svenske Uniform klæder ham ypperligen? Ikke sandt?"

"Men De misforstaaer mig!„ — udbrød Baroness: sen, for om muligt at forberede Greven paa den Plan hun havde for med Gustav, idet hendes lystne Blikke fulgte enhver af den Dandsendes Bevægelser — "De misforstaaer mig aldeles. Jeg indrømmer den unge Skjernenkrone enhver Fuldkommenhed; men seer De jeg meente, at.... De maa ikke troe at jeg selv har Hensigter." — Baronessens, af Grevens Champagneviin ophidsede Blod, farvede hendes Ansigt høirødt. — "Nei tvertimod — men jeg mente: at dersom den vakkre unge Mand ikke var svensk — og ikke skulde følge sin Konges Fane, kunde han letteligen gjøre et riigt og fordeelagtigt Partie her i Landet, thi . . .„

"Og hvorfor kan han da ikke det?„ — faldt Gre: ven hende i ind Talen — "Dersom min Datter, som De veed, ikke var bestemt for Grev Lanten, der snart kan ventes hjem fra Paris, jeg vilde ikke betænke mig paa at give hende til den ædle Yngling, endskjøndt

hun er mit eneste Barn, min Families Haab, mit Alt paa Jorden.„

"Er Deres Frue Dem da Intet ?„ — sporgte Damen med Bitterhed og trak Grevinde Rosen, der kom idet samme, ned ved sin Side. —"O, I Mænd ere ret nogle utaknemmelige Skabninger! "Tænk engang min Bedste!„ — vedblev hun, — "De er ikke deres Gemals Alt; han har en anden Gjenstand hvor: paa han ødsler sin Kjærlighed.„

"Og der svæver den Dyrebare os just forbi!„ — sagde Grevinden smilende og trykkede sin Gemals Haand med Ømhed.„

"Hun danser med formegen Lidenskab.„ — sagde Greven, og kunde ikke drage sit Blik fra den skjønne Datter som med en Grace, der syntes laant af Dand: sens Gudinde selv, atter hvirvlede dem forbi, om: slynget af den lykkelige Gustav, der, salig som en Gud, i dette Øieblik forglemte, at hun var en Andens Brud.

"De har ret Hr. Greve!„ — udbrød Barones: sen — "Hun kan dandse sig i Graven. Gjør De en Ende paa denne voldsomme, ja altfor voldsomme Dands; og, uagtet jeg nødig dandser, vil jeg, for deres Skyld, indtage hendes Plads, for at den dandselystne Sven: sker, Intet skal have at klage over.„

"Bare han er fornøiet med Byttet.„ — Sagde Greven sagte til sin Kone, og raabte med Ømhed: "Theo: dore!„ da det unge skjønne Par, med en Lethed som Ze: phyr, atter svævede dem forbi i Dandsen.

Theodore rev sig ud af Gustavs Arme med saadan en Hæftighed, at hun, idet hun vilde sætte sig ved Faderens Side, stødte paa Baronessen, der, nedsjunken i Betragtninger, sad ved den anden Side af Greven.

"Au! min Fod" — skreg Baronessen overlydt, og Gustav, som troede at der var skeet en Ulykke, nærmede sig til den Skrigende, der, som kraftesløs, sank tilbage paa Stolen.

"Hvad er der hændet Dem min Naadige?" — spørgte Gustav med Deeltagelse, og bøiede sig hen over Baronessen.

"Det er Intet!" — raabte hun hurtigt, og slyngede sine uhyre tykke Arme om Gustavs Hals.

Gustav blev yderst forfærdet og var nær sjunket ned paa de uhyre Tvilling-Høie, der, som et bølgende Hav, bevægede sig under hans Bryst; men pludseligt hævede han sig i Veiret, og trak, med Kæmpestyrke, den centnertunge Byrde op med sig.

Damen lod sine Arme synke, dog uden derfor at slippe sit Rov. Dandsen var gaaet over til en Valts. Ved et rask Sving snoede hun Gustav om, og valtsede, uden ringeste Kjendetegn paa Smerte i Foden, rask omkring med ham i Salen, idet hendes triumpherende Blikke udtrykkede hendes Glæde over, at have erobret Ballets skjønneste Yngling og bedste Dandser, og fremfor Alt: den herlige Yngling, der havde sat hendes Sandser i en saa stærk Bevægelse.

Gustavs Ansigt udtrykte hans hele pinefulde Stilling, og den underlige Contrast, han og hans Dandserinde gjorde, fremlokkede en uvilkaarlig Fnisen af hele Forsamlingen. Gustav var færdig at synke til Jorden af Ærgrelse. Baronessen syntes ikke at bemærke det.

Greven, der morede sig herligt over den ungdommelige slanke Dandser og den tykke aldersteegne Dandserinde, gav hemmeligt Musikanterne et Vink, og Musiken i Valtsen gik over i vilde muntre Toner.

De Dandsendes Bevægelser bleve nu yderst voldsomme, og Theodore bad bønligt: "Fader! befrie den arme Stjernenkrone, Alles Øine vogte paa ham."

"Du mener nok paa hans Dandserinde?" — gjensvarede Greven, og gav atter Musikanterne et hemmeligt Vink.

Musiken blev endnu vildere. Gustav forsøgte at rive sig løs, men Baronessen omslyngede ham endnu fastere. Det var ham umuligt at vikle sig ud af hendes Kæmpearme, uden at brnge sine Kræfter, der let kunde forvride enten hendes Fingre eller Arme.

"Naa" — tænkte han — "kan jeg ikke slippe Dig, skal Du dog føle, at jeg har Kræfter."— Og nu svang han sin Gratie saaledes omkring, at de begge syntes at løbe rundt som en Top. Alle de andre Par, forlode snart den voldsomme Valts. Gustav og Baronessen forbleve ene paa Gulvet, og en uhyre Skog-

gerlatter, som dog ene gjældte Fruen, løb dem fra alle Sider imøde.

Greven vilde just til at gjøre Ende paa denne comiske Dands, men Parret svævede ham med saadan en Hurtighed forbi at han ikke formaaede at standse dets Fart. Baronessens Klæder flagrede højt i Veiret, og hendes Kjortels uhyre Nederdeel veltede, i det hun hvirvlede hen til Siden, et Bord hvorpaa stod en Armstage med sex brændende Lys. Hendes Klæder bleve antændte, og hverken hun eller Gustav mærkede Branden, men vedblev, uagtet hele Forsamlingens frygtelige Skriig, at svæve omkring, før Luen slog Gustav i Ansigtet.

Den forfærdede Yngling rev sig, ikke uden Møie, løs fra den brændende Baronesse som i det samme styrtede hen mod Theodore, som stod ved Vindvet, og antændte sieblikkelig, saavel hendes Klæder som de lange nedhængende Gardiner, saa Luen stod lige op mod det høje Loft.

Forvirringen blev ubeskrivelig stor. Greven ilede sin ulykkelige Datter til Hjelp, men hans Hovedhaar blev pludseligen antændt. Comtessens ynkelige Skriig banede sig, trods den uhyre Allarm, Vei til Gustavs Øre, og hvor fortumlet han end var af Dandsen, fattede han sig dog og rev, med Lynets Fart, Døren op til sit Sovekammer, der vaa

ved Siden af Dandseſalen, greb en Dyne, kaſtede den over Theodore og fik derved Ilden næſten lige saa hurtigen qvalt som den var antændt, saa at Theodore slap med at være noget forbrændt paa Hænderne, og Greven med Tabet af Haaret paa den ene Side af Hovedet. Flere fulgte Gustavs Exempel, og det lykkedes deres Bestræbelser at frelse Baronessen fra at lide Flammedøden. Hun havde lidt meget, og hendes Smertesskrig gave Gjenlyd over hele Slottet da hun, af en Deel af Herrerne, blev slæbt ud af den brændende Balsal.

Gustav bar den besvimede Theodore ud, og frelste med Livsfare, den ligeledes i Afmagt faldne Grevinde Rosen ud af den frygtelige Sal, der snart lignede et flammende Ildhav. Forvirringen tiltog i høieste Grad, saa at Ingen tænkte paa at slukke Ilden. Enhver søgte kun at redde sig selv og de Dyrebare hvis Liv var i Fare. Alle stimlede ud paa Marken. De fleste søgte Hjemmet, som, da de vare Grevens Naboer, ikke var meget langt borte.

Da Sprøiterne fra Helsingør og Kronborg ankom, stod Grev Rosen paa Veien, uden for Slottet, støttet til den ædle Gustavs Skuldre, som holdt hans, med Livsfare, reddede Papirer i Haanden. Hoved-Bygningen styrtede just sammen og Rosen raabte med temmelig Fatning til Brandfolkene: "Vogter Eder! I kunne blive begravne under de brændende

Ruiner;„ — dog pludseligt befindede han sig, og raabte med forstærket Stemme: "O, Gud! der er Ild i Staldbygningen! Alle mine Heste blive indebrændte!„

"Fat Dem Hr. Greve!„ — bad Gustav, — "Saasnart jeg havde bragt Grevinden og Comtessen i Sikkerhed aabnede jeg alle Staldene, og fik, ved Hjelp af nogle af Gjæsterne, alle deres Heste drevne ud i Marken; end ikke Deres Porthunde bleve forglemte — og seer De? der logrer jo Trofast ved Deres Fødder.„

"Du er min gode Engel!„ — raabte Greven med inderlig Varme og trykkede et taknemmeligt Kys paa Gustavs af Sved dryppende Pande.

"Og nu, til Deres bekymrede Gemalinde og Datter!„ — udbrød Gustav — "De ere vist i den skrækkeligste Urolighed for Dem.„

"Du har Ret!" — sagde Greven — "Min Nærværelse er desuden h e r til ingen Nytte, d e r kan den være af den høieste Vigtighed.„ Han kastede et vemodigt Blik paa de brændende Ruiner af Slottet, greb Gustavs Arm og iledе mod hans, af den brændende Staldbygning, stærkt oplyste Forpagtergaard der laae en halv Fjerding Vei fra Slottet.

Grevindens Aandsnærværelse havde kun et Øieblik forladt hende. Theodore var, sine forbrændte

Hænder uagtet, ligeledes fattet, og Begge stode og sysslede om den høit skrigende forbrændte Baronesse v. Rinken og forsøgte ved de faa Midler den godmodige Forpagterkone kunde skaffe tilveie, at lindre hendes skrækkelige Smerter. Lægen, som Grevinden havde sendt Bud til i Helsingør, var endnu ikke kommet da Greven og Gustav traadte ind i Værelset, saa Ingen vidste ret hvordan Baronessens Tilstand egentlig var. At den var slem, var uden for al Tvivl, dog nærede de Omstaaende Haab om hendes Liv: thi hun kunde baade see og høre, var ikke berøvet Bruget af Talen, og hendes Skrigeorgan viiste sig i den ønskeligste Kraft og Styrke.

Lægen traadte ind og nærmede sig den Syge. Baronessen forlangte at være ene med ham. Da han kom ud til Greven og Grevinden, rystede han betænkeligt paa Hovedet, og hviskede til Greven: at dersom han ikke tog meget Feil, da var der, af den pludselige Overgang fra Heden til den stærke Kulde hvori Baronessen, halv nøgen, i Baldragt, blev udført: gaaet Koldbrand i det forbrændte venstre Bryst; og var det saa: da stod hendes Liv neppe til at redde.

Theodores Hænder bleve forbundne; men Ingen, uden Gustav, syntes at tænke enten paa hende eller det afbrændte Lystslot. Alle vare beskjæftiget om Baronessen, og Greven bebreidede sig bitterligen: at havde givet Musikanterne Ordre til at spille med mere

Forte, da han ansaae dette som Aarsagen til den skrækkelige Ulykke.

Næste Dags Morgen, bekræftede Lægen sin Formodning. Greven og Grevinden vare i den yderste Fortvivlelse, og Ingen af dem vilde forlade den syge Baronesse, uagtet de første Familier i Egnen tilbøde Greven og hans Familie Ophold hos dem, til han enten fik Slottet opbygt, eller han maatte beslutte at tage enten til eet af sine andre Godser, eller til hans Hotel i Kjøbenhavn.

Inden Middag, var Forpagtergaarden omringet af Baronessens Undergivne. — Slægtninge havde hun ikke — Deres vemodige Klageraab steeg mod Skyerne, thi uagtet Baronessens Eiftesyge og Coquetterie, var hun en meget god Kone og en Moder for sine Bønder. Hun havde alt i nogle Maaneder været indtaget i den unge skjønne Svensker. Hendes Tilbøielighed var ikke blevet ubemærket af Gustav — men da han umuligt kunde dele den, havde han stedse skyet Enken. O, havde hun endog været ung og skjøn — han havde kun eet Hjerte — og — Gustav følte det: det tilhørte for stedse, den yndige Theodore, endskjøndt han ikke kunde nære det ringeste Haab om at erholde hendes Haand; ikke fordi han var fattig og Theodore den rigeste Arving i Landet, men fordi hun var bestemt for en Anden, og Gustav skulde følge Ærens Bud og drage til Carl den Tolvtes

Hær, der nylig havde viist, og snart maaske igjen kunde vise sig: som Danmarks Fiende.

Med Varsomhed underrettede Grevinden Baronessen om den Fare hvori hun svævede. Det lod, som om denne Efterretning gjorde et voldsomt Indtryk paa den Syge; dog det lod kun, thi den Aandsnærværelse der stedse havde været Baronessen egen, forlod hende ikke, og hun viiste: at hun var Qvinde, samt at Qvindelist var et Lægetøi i hendes Hænder som hun mesterligen forstod at bruge. Hun havde alt lagt sin Plan. Alt kunde ved den vindes! Intet var at tabe, og hun overveiede den nøie, uagtet hendes Smerter; ja, skulde hun endog døe: den havde dog noget henrykkende for hendes Sjæl.

Hun lod Lægen kalde og fordrede, i Grevens og Grevindens Nærværelse, hans bestemte Svar paa det Spørgsmaal: hvorlænge hun endnu kunde leve. Hun syntes at fordre det med saameget mere Fasthed, saasom det var nødvendig for hende at beskikke sit Huus, og sikkre sine Undergivnes Lykke, før hun nedsteeg i den Grav hendes Letsindighed, som hun sagde, havde aabent for hende. Dog føiede hun til: havde den rasende Dands, der havde saa ulykkelige Følger, ikke fundet Sted om hendes Blod ikke var blevet ophidset ved for overdreven Nydelse af Grevens fortreffelige Champagneviin, da det nye Aarhundredes og Grevens Skaal gjentagne Gange blev udtømt.

Lægen udbad sig Betænkning til næste Dag, for med mere Vished at kunde bestemme Grændselinien imellem Livet og Døden.

Baronessen lod en af sine troe Tjenere kalde for Sengen, og befalede ham hemmeligen at drage til Slangerup og hente den kloge Moder Birgitte, der var saa berømt for sine Underkurer og alt een Gang havde helbredet Baronessen for et Bid af en giftig Staalorm; derpaa overlod hun sig til stille Betragtninger, som dog hendes Smertesskriig ofte afbrød.

Om Middagen kom Gustavs Moder og tvende Søstre, til Forpagtergaarden. De rasende Luer vare tydeligen blevne seete paa den anden Side af Sundet, og ved Dagens Anbrud, savnede Oberstindens søgende Øie Grev Rosens Slot, hvis høie Mure og Fløie hun hver Morgen sendte en venlig Hilsen, thi disse Mure favnede hendes Fremtids Haab, hendes elskede førstefødte Søn, hendes tabte Gemals Billede, som hun ikke i tre Maaneder havde seet. Ufortøvet kastede hun sig, med sine Døttre, i en Baad og hendes Fryd var grændseløs, da den hsitelskende Søn hvilede ved hendes ømme Moderhjerte. Gustavs smaae Søstre dandsede rundt af Glæde, og den syvaarige Gustava raabte, idet hun klappede i de smaae Hænder: "Seer Du Moder! Dine Ahnelser og Drømme havde dog Intet at-betyde. Broder Gustav er

friſk og ſund, og ingen centnertung Jernlænke er ſlynget om hans Bryſt!„

"Har Du drømt det Moder?„ — ſpørgte Guſtav, med en uvilkaarlig Gyſen.

"Tre Gange!„ — raabte den Lille, — "men Moder ſiger, at det betyder Intet. Derfor kommer der ingen Lænke om Dit Liv; og vor gamle Liſe ſiger: at Lænkerne kunne betyde en Anden. Een ſom vi blot kjende lidet til. Hun fortalte os ogſaa om en Drøm ſom hun har havt, da hun var tyve Aar gammel, og den.....„

"Du er en lille Sladderhank„ — ſagde Oberſtinden og trak den Lille hen til Grevinden, der ſad paa en Træſtoel ved den ligeſom ſlumrende Baronesſes Fødder. Hun var bange for, at Guſtava ſkulde fortælle Broderen de Samtaler hendes Ahnelſer og Ængſtelighed, i den ſidſte Tid, havde givet Anledning til. Den ømme Moder var ikke overtroiſk, dog kunde hun ikke lade være at ængſte ſig over de Drømme hun havde havt om den elſkede Søn. Dog troede hun at Drømmene, ved den Fare Guſtav havde været i ved Ildebranden, nu vare opfyldte, og hun takkede den Almægtige, der havde frelſt hendes Sjæls Yndling fra den frygtelige Flammedød.

Comteſſe Theodore følte megen Smerte i ſine Hænder, og trængte til Rolighed. En i Nærheden boende Adelsmand, der var een af Grevens Omgangs-

Venner og Naboer, kjørte hende derfor hjem til sin Kone, som var Theodore meget kjær, og Ingen uden hendes tvende Piger fulgte hende.

Gustavs stride Taarer faldt ned paa Theodores forbundne Hænder, da han løftede hende op i Vognen, og hans vaade vemodige Blik, tog en stum Afsked med den Tilbedte — o som han vidste: aldrig skulde vorde hans.

Theodore læste i Ynglingens Sjæl. "Gustav!„— sagde hun med Ømhed, og saa høit at Alle kunde høre det—"jeg kan ikke trykke den veldædige Haand, som frelste mit Liv, til mine Læber. Modtag derfor i d e t t e min Tak, og Forsikkring om: at jeg aldrig skal glemme Dem!"—Hun rakte sin Rosenmund hen imod Gustav. Uvilkaarligt omslyngede Ynglingen hendes Skuldre, og trykkede et brændende Kys paa de yndige Læber. Jorden forsvandt for de Elskende. De forglemte Alt om dem. Det var som om Deres Sjæle forenede sig for Evigheder i dette flammende Kys, som den ømmeste Kjærlighed gav og modtog, men som Taknemmelighed laante sit tomme Navn.

Theodores ene Kammerpige, skjød den i Salighed berusede Yngling hemmeligt ned af Vognen.

Gustav stod som en Drømmende og saae efter den Tilbedte, til Vognen i Vinterens Taage, var forsvundet for hans Øine.

Tredie Capitel.

Baronessen.

Baronessen leed af store Smerter, der syntes næste Dag at være i en meget høi Grad forstærkede, og Lægen erklærede: at hun ikke havde mere end tre Dage at leve i, da Koldbranden i det venstre Bryst var umiskjendelig. Hendes Smerteskriig begyndte dog at sagtnes, da hun, som hun sagde, ikke havde Kræfter til at udføre dem — og hun forsikkrede, med svag Stemme: at Døden var hende velkommen, da kun den kunde ende hendes frygtelige Smerter. Noget efter Middag, lod hun Greven kalde og forlangte at være ene med ham.

Grev Rosen satte sig ved hendes Seng, og hun bad ham, med svag Stemme, at skjænke hende sin hele Opmærksomhed idet hun begyndte saaledes:

"De veed, kjære Rosen! at jeg i mit femtende Aar blev tvunget til at give Baron Rinken min Haand. Jeg adlød ugjerne mine Forældres Befaling, men jeg adlød fordi dette Partie ene kunde udrive dem af den tunge Armod, der var saalidet passende for deres Stand, da de havde tilsat deres hele Formue i den svenske Krig 1658 og 59. I tredive Aar levede jeg et ret behage Ligt iv ved min

alderstegne Gemals Side; men Kjærlighed, som et Livets høieste Lykke, kjendte jeg aldrig, og jeg fældte utallige Taarer i Stilhed, naar jeg saae en lykkelig Moder med sin diende Søn paa Skjødet. Jeg blev Enke i mit femogfyrgetyvende Aar. Jeg var meget riig — var det da at undres over, at jeg ønskede at gifte mig for at faae en Arving til mine Rigdomme? for endnu i Livets sildige Høst at vorde Moder? I næsten tre Aar speidede mit Blik forgjæves imellem den danske Adels Ynglinger. Der var vel stundom Een der flygtigen fængslede mit Blik, men mit Hjerte var roligt, og jeg sørgede over: at den Gave at elske, ikke var mig givet af Naturen. Da landede Carl den Tolvte paa Sjælland. Den unge Lieutenant Stjernenkrone, blev bragt saaret i Deres Huus. Jeg saae ham afvigte Efteraar, kort efter hans Helbredelse — og Freden i mit Hjerte var borte."

"Dybt og inderligt føler jeg: at jeg har fornægtet min Værdighed som Qvinde — o, men Ilden i mit Bryst blev snart til en rasende himmelhøi Flamme, og det undrer mig, at De ikke blev den vaer. For dens Gjenstand: Gustav Stjernenkrone, blev den ikke ubemærket — og — jeg tilstaaer det for Dem — alle mine Planer for at vinde denne herlige Yngling strandede paa Skrankerne af den Modbydelighed han havde for mig. O, det kunde ikke undre mig: thi

jeg er jo sexogtyve Aar ældre end han. Min rasende Vanvid, Nytaars Nat, var De Vidne til. — Dybt og inderligen bebreider jeg mig den, og kan ikke beklage mig over, at jeg maae bøde for den med Livet; men uudsigeligt smerter det mig: at De og Deres ædle Familie, endnu længe efter min Død, maae føle dens skrækkelige Følger. Maaskee mister Deres Datter for dens Skyld, Brugen af sine skjønne Hænder, og indvies derved, for hendes hele Liv, til Sorg og Elendighed. Nu staaer der kun tilbage for mig: at beskikke mit Huus saavel som muligt, inden jeg vandrer Heden. Min Formue vilde jeg saa inderligen gjerne, efterlade den ædle Yngling, der er Gjenstanden for min ulykkelige Kjærlighed; men min Gemals Testamente gjør mig dette til en Umulighed, da det bestemmer, at hele Formuen skal tilfalde hans Neveu i Tydskland, dersom jeg døer uden at være anden Gang formælet, hvilket han ønskede mig, som en Belønning for min Ømhed imod ham i hans høie Alderdom. Nu kommer min Sjæls vigtige Bøn, uden hvis Opfyldelse jeg ikke med Rolighed kan see min Opløsning imøde. — O, Hr. Greve! — De maa ikke see paa mig! — Formaae den ædle Yngling til at modtage min Haand, og lad mig forlade Verden som hans Gemalinde. For det Offer, at tilhøre mig i faa Dage, eller maaskee kun Timer, arver han en Formue af fire Tønder Guld Vær-

die. Han kan da rive sin Moder og sine smaae Søstre, ud af den Armod der omspænder dem — og jeg gaaer ud af Verden med den glade Overbeviisning: at have banet Veien til Ære og Lykke for den Yngling, for hvem jeg vilde opofre tusinde Liv om jeg eiede dem — og som — beklag min skrøbelige Lidenskab — er mig kjærere end min Sjæls evige Salighed. — Jeg har udtalt Hr. Greve! Vær barmhjertig! Lad Deres Godhed styre de sidste Fjed jeg har at vandre paa Jorden! Men snart — snart maa Alt afgjøres, thi — jeg føler det — min sidste Time er for Haanden!"

Da Baronessen havde fuldendt denne lange Tale, som ofte blev afbrudt og udfyldt med lange Pauser, syntes hendes Kræfter at være udtømte, og hun faldt i en Døden lignende Afmagt.

Greven lod sin Gemalinde kalde, og ilede til Oberstinden der just stod reisefærdig, for med sine Døttre at seile til Skaane.

Med den høieste Forundring anhørte Oberstinden, Grevens Fortælling. Hun dulgte ikke for ham, med hvormegen Glæde hun samtykkede i hendes Søns Forening med den døende Baronesse. Hun saae i denne Forbindelse Enden paa hendes mange Lidelser, og Muligheden af: at kunne give sine Døttre en Opdragelse der passede sig for deres Fødsel. Hun

bestemte sig derfor til: ikke at reise, for at forberede Gustav paa den Lykke der ventede ham, og formaae ham til at imodtage den.

Grevinden blev ganske af Oberstindens Mening, da Baronessens Beslutning blev hende beretet. Hun syntes: at det ikke kunde være noget Offer, at give den Døende'en Haand som om faa Dage atter var frie; saameget mindre: som Gustavs Hjerte, som hun troede, var frit, og han derved for stedse grundfæstede sin egen og hans Families Lykke. Greven havde stedste været af begge Damernes Mening; og Gustav blev kaldet, for at erfare den Lykke Baronessens Ømhed havde bestemt ham.

En blid Henrykkelse var udbredt over Gustavs hele Væsen. Theodores brændende Kys, havde givet ham den skjønne Vished: at han var elsket. Haabet havde reist sin Blomsterthrone i hans Bryst, og han ventede Alt af den velgjørende Tid. Ja, han haabede med Vished, at komme til at eie Theodore; og i den tause Midnatsstund, under Himlens funklende Bue, havde han tilsvoret hende evig Kjærlighed. Denne Eed havde ligesom forenet ham med den Tilbedte, og han havde fast besluttet, at anholde hos Greven og Grevinden om hendes Haand, og bede dem at sønderbryde det forhadte Baand, der bandt Theodore til en Mand som hun neppe kjendte, der var

gammel nok til at kunne være hendes Fader, og hvis hele Fortjeneste bestod i, at han, som man troede, eiede en Million, og var vel anskrevet hos Ludvig den Fjortendes skinhellige, bedagede Maitresse: Madame Maintenon, ved hvis Hof han afsleb sine Sæder, forødte sine Penge — og, som Rygtet gik: havde antaget den catholske Religion. Hvor stor maatte derfor ikke Gustavs Forundring blive, da man foreslog ham at ægte den fatale Baronesse, med hvem han havde dandset den frygtelige Dands, der nær havde berøvet den elskede Theodore og hendes Moder Livet. Han erklærede derfor: at det aldeles var ham en Umuligheb at opfylde Baronessens Ønske; og ikke Grevens Forsikkring: at han fik sin Frihed i det samme Øieblik som han tahte den, kunde bevæge ham til at begaae en Handling som i hans Øine var en Forbrydelse mod den Dyrebare, han havde tilsvoret sin evige Troskab og Kjærlighed.

Da Moderen forestillede ham den Lykke han forkastede, og som kunde forvandle hendes Armod til Velstand, og pegede paa sine smaae uforsørgede Døttre, blev Gustav dybt bevæget, men, han vaklede ikke.

"Moder!" — bad han — "forlang mit Liv, men forlang ikke et Offer der vilde knuse mit Hjerte! Det er ikke mere frit. Jeg elsker en Pige, der i

sin Person forener alt hvad Baronessen mangler: en henrivende blændende Skjønhed, Ungdom, Aand og Hjerte. Nei, min dyrebare Moder! dette Offer er for stort: jeg kan ikke bringe det!"

"Min Hr. Lieutenant!" — sagde Greven med Mildhed og fiin Ironie — "De er sandfærdigen, en forliebt Daare. Baronessen er jo af Lægen dømt fra Livet. De bliver Enkemand om et Par Dage — og har da fire Tønder Guld som De kan kaste for den henrivende blændende Skjønheds Fødder."

"Hr. Greve!" — sagde Gustav med ædel Uvillie — "skulde Penge bevæge mig til at indgaae en Forbindelse, som jeg afskyer? og maatte De ikke foragte mig, om jeg var i Stand dertil? Og hvem kan vide om Baronessen ikke kan blive helbredet? Lad mig gaae den Skjæbne imøde, der vinker mig under min Konges Banner. Falder jeg, da bruger jeg intet Guld, og Herren vil tage min Moder og mine Søstre i sin alnaadige Varetægt. Kommer jeg hjem fra Krigen, hædret med den store Carls Naade, da vil Kjærligheds Haand række mig Palmen. I Krigens Rædsler, omringet af Døden i tusinde Skikkelser, vil jeg gjøre mig værdig til at eie Jordens yndigste og ædleste Pige. Naar mit Fødeland nyder Fredens Velsignelser, som jeg har hjulpet til at tilkæmpe det: da tør jeg først anholde om den Høit

elskedes Haand. Og, ikke sandt Hr. Greve? troer De ikke at trofast Kjærlighed vil seire? Og kan en øm Fader vel, for en Grille og et utidigt Løftes Skyld, opofre sit eneste Barns Fremtids Held og Lykke?"

Greven hørte ikke de sidste Ord, der vist vilde have givet ham Lys, i Henseende til Gjenstanden for Gustavs Kjærlighed, thi en frygtelig Støi lød uden for Forpagtergaarden. Grevens Tjenere løb frem og tilbage. Porten blev aabnet, men den var for lav for den udenfor-værende prægtige Equipage. En uhyre lang tynd Herre i Galladragt, med Kaarde ved Siden, og Chapeaubas under Armen, skred langsomt ind i Gaarden. Greven ilede ham imøde. Det var Theodores bestemte Brudgom, Grev Lanten.

"Grev Lanten! min Datters Brudgom!" — raabte Grevinden — "O, Gud! og han træffer os i denne skrækkelige Tilstand!" — Hun gik Grev Lanten imøde ved Døren og ønskede ham, med mange Undskyldninger for det slette Locale, at-være velkommen.

Gustav stirrede stivt paa den Indtrædende. Han saae i Lantens kjødløse Ansigt, et Billede paa Døden, der vilde knuse Theodores ømme Hjerte og afmeie hendes Livs skjønne Blomst, endnu før den havde udfoldet sine Blade, og det var ham umuligt at skjule den stærke Bevægelse hvori han ved den forhadte, lykkelige Medbeilers Nærværelse var geraadet.

"Her har jeg den Fornøielse, Frue Oberstinde! — udbrød Grevinden med et behageligt Smiil og megen Anstand — "at forestille Dem, vor Theodores Brudgom: Grev Lanten."

"Og snart hendes Gemal," — tilføiede Greven — "thi jeg kan vel slutte mig til, kjære Lanten! at De længes efter at fuldbyrde Deres Forening. De bliver heller ikke stadig før De faaer Dem en Kone."

"Det er mit høieste Ønske!" — forsikrede Lanten med et Buk, og beklagede inderligen, at han ikke kunde gjøre Comtessen sin Opvartning.

"Vi ville endnu i Morgen kjøre til hende; og saasnart hendes ubetydelige Saar ere lægte, skal jeg, i mit Hotel i Kjøbenhavn, lægge hendes Haand i Deres, min kjære, kjære Lanten!" — sagde Rosen med Inderlighed og trykkede Lantens Haand.

Gustav kom i den voldsomste Bevægelse. Oberstinden ilede til ham, og trykkede ham med Ømhed til sit Bryst. Søstrene omringede ham grædende. Greven, som troede at den Bevægelse Oberstinden og hendes Døttre vare i, var over Gustavs Vægring i Henseende til Ægteskabet med Baronessen, han nærmede sig derfor til Ynglingen med megen Venlighed og udbrød inderlig rørt i det han trykkede ham til sit Bryst:

"Gustav! min Søn! lad dette Syn bevæge Dig! Afstør Din gode Moders Taarer! Vær Dine Søstres Fader! og Du skal høste den herligste Løn for Din ædle Handling. Du grundfæster derved Din hele Families Lykke, og gjør en Døendes sidste Time let. Gustav! Din Moder græder! Hun vrider sine Hænder. Disse Taarer anraabe Dig, om en sorgfri Alderdom!"

"Ja jeg vil — jeg vil afstørre disse Taarer!" — raabte Gustav i Vildelse — "Kom min Moder! før mig til Baronessen! Lad Præsten hente! men snart! snart! Jeg vil bringe Offeret! O, Gud! o Gud! Det er intet Offer, thi mit Hjerte er knuust. Der er ingen Lykke mere for mig paa Jorden!"

"Fat Dig min Gustav!" — bad Oberstinden med Taarer. — "Er dette Offer Dig saa svært: da skal Du ikke bringe det. Mine Dage ere maaskee talte; og han som føder Ravnens Unger, han vil ikke forlade Dine Søstre! Kom min Søn! Følg med mig til Skaane. Min Stue er kun lille, men den kan ogsaa rumme Dig. Kom min Søn!"

"Nei!" — raabte Gustav — "før mig til Baronessens Sygeleie! Hvad er vel det man fordrer af mig? et Ja og intet mere; og dette ene lille Ord kan gjøre min Moder, disse hjelpeløse Skabninger, og Baronessen saa overvættes lykkelige, og jeg

skulde ikke kunne udtale det! Kom min Moder! Hr. Greve! Frue Grevinde, kom! Kom De med Grev Lanten! at jeg, ved at see Dem, ret levende kan tænke mig Døden, der leger alle knuste Hjerter! Kom!"

Den halv Vanvittige ilede ind til den syge Baronesse. De Øvrige fulgte efter. Præsten sad ved den syge Bruds Hovedgjærde og ventede. Han traadte frem, og begyndte strax paa Brudevielsen. Da Gustav udtalte det frygtelige Ja, bævede han hæftig. Krampagtigen greb han Baronessens Haand. Hun fremstammede med svag, næsten døende Stemme sit Ja. Præsten sluttede sin Tale — og Parret var forenet.

Oberstinden faldt paa Knæ og opløftede sit Hjerte til Herren, i en stille Bøn.

Gustav brast i Taarer, og styrtede i Fortvivlelse ud af Døren.

Grev Rosen fulgte efter den Nygivte, for at bringe ham tilbage.

Baronessen triumpherede i Stilhed.

Endnu samme Aften kom een af Baronessens Vogne, med den kloge Birgitte fra Slangerup. Hun undrede sig høiligen over, at træffe Baronessen, i denne sørgelige Stilling, som Brud. Baronessen bød de Omstaaende at gaae ud. Birgitte undersøgte

de brændte Saar, og fandt dem ikke saa farlige som man havde sagt hende. Til Koldbrand var der ikke det mindste Spoer, og Birgitte forsikrede den henrykte Brud: at inden en Maaneds Forløb skulde hun være aldeles helbredet, naar hun nøiagtigen vilde bruge de Lægemidler som til den Ende vare medbragte. Den Gamle undrede sig tillige meget over Lægens Erklæring, og Baronessen betroede hende nu, under Tausheds-Løfte: at den var kjøbt for hendes med Deamanter besatte kostbare Guld-uhr. Birgitte gjettede strax Baronessens Hensigt, og ønskede hende inderligen til Lykke med hendes Givtermaal, i det hun med en drøi Eed forsikrede: at det i det høieste skulde vare sex Uger inden hun kunde lade rede sin Brudeseng.

Der blev nu indflyttet èn Seng for Birgitte i den henrykte Frue v. Stjernenkrones Værelse, som allerede samme Aften følte megen Lindring ved Birgittes Lægemidler, som ene bestode af Kalkvand, Æggeblommer og usaltet Smør, omendskjøndt Birgitte forsikrede høit og dyrt: at det var yderst dyre Lægemidler, som hun med stor Kunst og Bekostning selv tilberedte, og som hun var den eneste i Verden der kjendte. Baronessen, der ofte havde befundet sig vel ved hendes Kurer, havde en blind Troe til deres Underkraft. Hun affkedigede derfor Lægen, med Løvte om hundrede Dukater, naar han holdt reen Mund, og neppe

var han borte, før hun, i Birgittes Nærværelse, aldeles overlod sig til den Glæde hendes listige Plans gode Udfald forskaffede hende; og hun forglemte næsten sine Smerter, ved at udmale sig den Lykke der ventede hende, i den unge Gemals Arme; og, medens Alle paa Forpagtergaarden ventede paa hendes Død, begyndte hun først ret at leve — og — til hendes Roes være det sagt: hun glædede sig inderligen til, at kunde gjøre Gustav, hans Moder og Søstre ret lykkelige.

Oberstinden nærmede sig Baronessens Seng og greb hendes høire, af Luerne ubeskadigede Haand.

"Den Ædelmodighed De, naadige Frue! nylig har udviist imod min Søn" — udbrød Oberstinden inderligen — "giver mig den skjønne Rettighed: at ansee mig som Deres meget nær Beslægtede, ja som Deres Moder; jeg vover derfor at spørge Dem: om De Intet har at ønske, ingen Sidste-Villie, som man kalder det, at bestemme, om det skulde hende sig, som man desværre maa formode, at...."

Baronessen, (som vi herefter stedse vilde kalde hende) bøed sig i Læberne: thi hun kunde ikke taale at høre tale om sin Død: hun som nys havde udmalet sig et Liv fuldt af alle sandselige Glæder; dog fattede hun sig og svarede, den Rolle troe som hun havde underkastet sig, med paatagen døende Stemme:

"Jeg takker Dem, min Bedste! for Deres Omhue for en Døende, der ene ønskede Deres Søns Lykke; og ikke vil jeg dølge for Dem: at han er mig uudsigelig kjær. I Følge min afdøde Mands Testamente, er han den eneste Arving efter min Død, som han uindskrænket skulde være Herre over min hele Formue, om det maatte behage Gud at jeg blev helbredet — hvilket jeg desværre ikke tør haabe, thi Koldbranden... Dog lad os ikke tale om Døden, men hellere.... Hvad var det nu jeg vilde sige? I Morgen kommer mine Godsbestyrere, og da skal jeg formeligen indsætte den kjære, kjære Gustav i alle de Rettigheder han, som min Gemal, og Herre over min Formue, tilkommer. Men hvor er han, den Dyrebare? Jeg har endnu ikke talt et Ord med ham siden Vielsen."

"Naadige Frue!" — fremstammede Oberstinden — "De vil undskylde hans Fraværelse, naar De betænker, hvor overrasket denne pludselige Forandring i hans tilforn ikke glimrende Stilling maa have gjort ham; men vær De overtydet om: at han.... at jeg og mine Døttre.... at vi stedse.... O, naadige Frue! De har gjort os Alle meget lykkelige! Tillad mig at vise Dem min Erkjendtlighed ved at yde Dem al den Tjeneste, der staaer i min Magt i de faa Dage, De maaskee endnu har tilbage her

paa Jorden! Ofte — det forsikrer jeg Dem — skulle vi dvæle ved Deres Grav — og vore Taknemmelig-heds-Taarer skulle væde....

"Hold op" — raabte Baronessen med Heftighed — "stedse taler De om min Død. O, Tanken om Graven og Forraadnelsen er ene i Stand til at dræbe mig! Skulle vi være Veninder" — vedblev hun mildere — „da maa De love mig: ikke at tale et Ord om Døden! Lover De mig det?"

Oberstinden lovede det, men forundrede sig meget over den Forandring der var foregaaet med den Syge, og den Lyst til Livet hun saa umiskjendeligen sporede hos hende. Dog, hun ansaae det som den sidste Flamme, der blusser i Veiret, naar Lampen er næsten udbrændt, og er ved at slukkes. Hun satte sig ved Baronessens Seng, og saae af og til vemodigt paa hende. Omsider forglemte hun det Løfte hun havde givet, og spørgte med megen Deeltagelse, i det hun greb Svigerdatterens Haand:

"Vil De ikke, at jeg skal lade Præsten kalde — han er endnu her i Huset — at han kan bede med Dem og meddele Dem det hellige Sacramente, for at styrke Deres udødelige Sjæl i den sidste Kamp imellem Livet og Døden?"

"Gaae ad Helvede til!" — skreeg Baronessen rasende, og vendte sig rask om paa den beskadigede

Side — „og lad mig have Roe, enten jeg saa skal leve eller døe!"

„Hvad er dette?" — raabte Oberstinden, og forlod hurtigen Værelset.

Gustavs Tilstand var skrækkelig, og det var kun med Møie, og ved at gjøre Brug af sin hele Indflydelse hos ham, at Greven fik ham til at gaae hjem med sig om Aftenen, hvor Oberstindens Beretning om den pludselige Forandring med Baronessen, satte Alle, kun ikke Gustav, i den høieste Forundring. Den ulykkelige Yngling var nedsjunken i en dyb Fortvivlelse. Han tog ikke Deel i nogen Samtale, spiste aldeles Intet ved Aftentaffelet — og hans udtryksfulde Ansigt, udmalede, i tydelige Træk, den Qval, som omspændte hans Hjerte, der truede med at knuse det. Daggryet fandt ham endnu paaklædt paa Værelset, hvor han havde tilbragt Natten i den skrækkeligste Tilstand; og Navnet Theodore, var ofte under stum, navnløs Fortvivlelse, gaaet over hans, med et krampagtigt Smiil omgivne Læber.

Den næste Dag — var Alt i Huset endnu i den samme spændte Stemning i Henseende til Ba:

ronessen. Hun syntes at længes efter, aldeles at afkaste den Maske, der var hende saa byrdefuld og hun forsikrede Greven og Grevinden, at Opfyldelsen af hendes Sjæls hemmelige og inderligste Ønske: Foreningen med den elskede Gustav, havde virket mere til hendes Helbredelse end alle Lægemidler, og hun ønskede at komme til sit Hjem, for ikke mere at være den grevelige Familie til Byrde. Hun haabede, alt om nogle Dage, at torde foretage denne Reise, hvortil hun ønskede sin unge Gemals Ledsagelse. Hendes Smerter syntes næsten at være standsede, og det eneste hun sørgede over, var: at den elskede Gustav, endnu ikke havde besøgt hende siden Brudevielsen.

Grevinden kunde ikke skjule sin Harme for hende over den List hun havde brugt, for at bedrage en hende i Alder saa ulige Yngling, og begge Damerne skiltes ad med alle Kjendetegn paa et begyndende Uvenskab, hvilket Baronessen dog søgte at forhindre at komme til Udbrud, da hun behøvede Grevens og Grevindens Mægling hos den unge Gemal, for aldeles at faae ham i sine Arme, uden hvilket hendes List forfeilede sin hele Virkning, og hendes eneste og kjæreste Ønske blev uopfyldt.

Hendes Godsbestyrere kom, men de bleve ikke deres nye Herre forestillede, da han bestemt erklærede: ikke ofterе at ville see Baronessen, som han

stedse kaldte hende, da han, saasnart Søen blev aaben, vilde begive sig til hans Konge, som med sin Hær, den haarde Vinter uagtet, kæmpede mod Peter Czar i Livland, og allerede, for sin Tapperhed, havde vundet det hele Europas Beundring, og omslynget sin kongelige Pande med Ærens og Seierens evig uvisnelige Palmer.

Baronessen var fortvivlet, men hun opgav derfor ikke sin Plan. Hun lod Oberstinden kalde, og skjulte ikke for hende den Sorg, hendes Gemals Beslutning foraarsagede hende.

"At min Sundhed vender tilbage" — udbrød hun under Taarer — „troede jeg vilde være alle dem der omgive mig kjært, da de har givet mig utvetydige Beviser paa Deeltagelse. Det Største gav Deres elskede Søn mig, ved at give mig sin Haand. Mit Ønske var ene hans Lykke, og jeg vilde geraade i den største Fortvivlelse, om jeg ikke kunde grundfæste den. Jeg veed, at han eier Intet, og er for stolt til at modtage nogen Gave, endog af Greven, om den blev ham tilbuden. Skal jeg da vedblive at bestyre min Formue, og vil han ikke af min Haand modtage Noget, da vil han vel ikke vise samme Vægring ihenseende til Dem. Her, Frue Oberstinde! er ti tusinde Ducater, som jeg offererer Dem, tillig med mit Gods ved Wordingborg. Flyt dertil med Deres Døttre, og giv dem den

Opdragelse, der sømmer sig for deres Stand. Deres Hjerte vil sige Dem, hvad mit Ønske er, ihenseende til Deres Søn, min Gemal. Men Frue!" — vedblev hun med en Taarestrøm — „søg at hindre ham i hans skrækkelige Forsæt: at drage mod den blodtørstige Peter Czar. Bevar ham for mig! O jeg haaber alt, af Tiden og Deres Godhed!"

"De er ædel og god!" — udbrød Oberstinden med taknemmelige Taarer. — "O, at den Forblindede, vilde ære Dem som han borde, og skjønne paa sin overvættes store Lykke. Lad mine Taarer tolke Dem mit Hjertes inderlige og evige Tak! Min Tunge er for svag til at udtrykke den. Jeg gaaer for at opsøge Gustav, og dersom mine Bønner og Taarer ikke ere frugtesløse: da skal jeg bringe ham for Deres Fødder!"

"Til mit Hjerte!" — raabte Baronessen — og hendes Øine funklede af Henrykkelse, ved Tanken om den nærmere Forening med den Dyrebare, for hvem hun nys havde givet et adeligt Gods og titusinde Ducater.

Fjerde Capitel.

De Elskende.

Gustavs Tilstand var skrækkelig; og snart maatte Oberstinden angre, at have bidraget til, at han havde indgaaet det ulykkelige Ægteskab, hvis Følger truede med at berøve ham Forstanden. Han afslog, med en Bestemthed, hvorved den ømme Moder bævede, at tage mod Halvdelen af de modtagne Ducater, og han brast i en fortvivlet, krampagtig Latter, da Moderen nævnte Baronessen som hans Kone, og bad ham, under Taarer, at takke hende for hendes Velgjerninger.

"Mit Lod er kastet, Moder!" — raabte Gustav med Fortvivlelsens Stemme og vilde, rullende Øine. — "Jeg havde en Brud før jeg fik Baronessen. Bellone er hendes Navn. Hun følger tro min Konges Fjed. Jeg iler snart til Heltens Leier, og da — o salige Tanke! da vil Bellone trykke mig til sit Flammebryst, og jeg skal i hendes Arme udaande min sønderknuste Sjæl!"

"Du taler skrækkeligt, min gode Søn!" — udbrød Oberstinden smerteligt. — "Jeg haaber af Guds uendelige Godhed, at han, i Krigens Farer, vil bevare Dit dyrebare Liv, og føre Dig karsk og

ſund paa Legeme og Sjæl i mine moderlige Arme, derſom Din frygtelige Beſlutning er urokkelig."

"Nei! Nei!" raabte Guſtav i Vildelſe. — "Jeg maa døe! Jeg ſkal døe! Jeg vil døe! Seer Du, Moder? Nornen vinker mig igjennem de vaade Skyer. Jeg følger hendes Bud; og førſt der, hvor Kartovernes Torden overdøver de Døendes Hylen, hvor Stridshingſtene vrinſkende nedtrampe ſaavel de døde, ſom de endnu levende ſaarede Krigere i det røde, levrede Hav ſom udflød af deres gjennemborede Hjerter, hvor Menneſkelighedens Genius græder Blod, hvor tuſinde Qvinder i et Nu blive Enker, og ufødte Børn faderløſe — der, Moder! førſt der bliver Din Guſtav atter Guſtav! Der ſkal hans Hjerte førſt holde op at bløde!" — Med en Heftighed, ſom Oberſtinden ſkjælvede for, ilede den ulykkelige Yngling mod Strandbredden, for at ſee, om Søen var aaben.

"Herre! Herre!" — udbrød Oberſtinden knæleude, og udſtrakte ſine Hænder mod Naadens Throne — "tag ham i Din Varetægt, og lad Orkanen der raſer i hans Hjerte, ikke ſtyrte ham mod Jorden. Hold Din alkjærlige Haand over min Førſtefødte, og gyd Din Fred i hans ſønderknuſte Bryſt!" — Styrket ved denne korte Bøn, hvorved den bekymrede Moder havde lettet ſit Hjerte, og

overgivet den Høitelskede i Herrens Haand, reiste hun sig op, og gik til Greven, som hun bad at holde Gustav fra at reise, indtil Stormen i hans Bryst var noget sagtnet. Hun opgav nu alt Had, om at forene ham aldeles med Baronessen, og angrede inderligen, at have været Aarsag i, at han bortgav sin Haand til et Fruentimmer — det følte hun nu — som det aldrig vilde lykkes at vinde hans Hjerte.

Greven var nedsjunken i dyb Smerte over Gustavs Fortvivlelse. Da han med Grev Lanten kom til Theodore, udstødte den elskede Datter et dybt Suk, da hendes tilkommende Gemal blev hende forestillet; og det var hende umuligt at skjule den frygtelige Bæven, der aldeles bemestrede sig hende, da hun hørte at hendes Bryllupsdag var bestemt. Dog undslap intet Ord, der kunde røbe hendes Hjertes Tilstand, de blege Læber, og kun en Taarestrøm tolkede hendes Følelser, da Faderen talte om hendes nære Reise til Kjøbenhavn — hvor det Baand, der for evig skulde fængsle hende til den frygtelige Lanten, og skille hende fra den længe i Stilhed elskede Gustav, skulde knyttes. Det var hende umuligt at svare et Ord paa alle Grev Lantens smigrende Complimenter, og hun værdigede ikke de kostbare Smykker han offererede hende, et Diekast.

Lanten syntes at tabe sig aldeles i Beskuelsen af Theodores Ynde. Han sammenlignede i Tankerne, denne Fylde af Ungdom og Skjønhed, denne Sjælsadel i det friske blomstrende Aasyn, med de sminkede forskruede Damer ved Madame Maintenons Hof, og han saae allerede i Indbildningen, hvorledes Theodore vilde fordunkle dem Alle — og hans lastværdige Hjerte opfattede hurtigen Ideen om Muligheden af: at Theodore, naar hun blev ført ind i Madame Maintenons Aftenselskaber, som Ludvig den Fjortende stedse tog Deel i, letteligen kunde gjøre et dybt Indtryk paa Kongens ustadige Hjerte, og saaledes bane ham Vei til Æresposter og Rigdomme ved det franske Hof. Han overlod sig, medens han blev ved at overse Theodore med Smigrerier, mere og mere til denne Tanke da han fandt, at Theodore ikke var den skjønne Walliere, som Ludvig af alle sine Maitresser havde elsket høiest, ulig. Kun at Theodores Skabning var mere rank, og hun havde Wallieres svævende Gang, uden derfor at halte som Denne. Kort: Lanten lagde sin Plan i faa Minutter, og han forbandede i sit Hjerte Ildebranden, der var Aarsag i, at Formælingen endnu i nogen Tid maatte udsættes, da han brændte af Længsel efter at udføre en Plan, der umiddelbar maatte føre til det han kaldte, Ære og Lykke. For at forberede denne skjønne Plan, lod han nogle Ord falde,

om det fortryllende Ophold i Paris — og de Glæder, Theodore der kunde vente sig; men den Lastefulde havde forregnet sig, thi Theodore sagde med Bestemthed i Mine og Stemme:

"Hr. Greve! Jeg veed hvad jeg, som Deres Gemalinde bliver Dem skyldig, men jeg havde hellige Pligter at opfylde endnu før jeg vidste, at jeg skulde give Dem min Haand, og jeg tør at borde sige Dem: at det vilde knuse mit Hjerte at overtræde disse Pligter. Jeg erklærer Dem derfor: at jeg aldrig forlader Danmark, saalænge Gud under mig den Lykke, at eie mine dyrebare Forældre. Og min Fader!" — vedblev hun', med uudsigelig Ømhed og en Taare i det skjønne Øie — "kunde Du vel undvære Din Theodore, Dit eneste Barn, uden at forgaae af Længsel? og vilde min Fraværelse ikke tære paa min ømme Moders Liv, og aabne hende en altfor aarle Grav? Jeg vil bringe Dem ethvert Offer, Hr. Greve! men forlang ikke dette: det er for stort; mit Hjerte formaaer ikke at bringe det!"

"Du er min kjærlige Datter!" — sagde Rosen med inderlig Ømhed, og aabnede sine Arme mod den Hulde.

Theodore sank til hans Hjerte.

Lanten udbrød i Lovtaler over denne barnlige Ømhed, som han forsikrede: forhøiede hans Kjær-

lighed for Theodore, uagtet han bed sig i Læben over, at hans skjønne Plan saa vludseligen røg i Lyset. Han sluttede med, at forsikre: at han vilde kappes med Theodore i Ømhed mod hendes Forældre, og kunde han end ikke overgaae hende, saa skulde han dog stræbe at efterligne hende, og føle sig særdeles lykkelig ved Udøvelsen af disse barnlige Pligter.

Theodore, som var blevet noget mere fattet, kunde ikke lade være at kaste sine Flamme-Øine paa Lanten, og hun gjorde i Stilhed den Bemærkning: at det klædte ham underligt at tale om barnlige Pligter, som han vilde yde dem, der syntes meget yngre end han; thi Rosens Udseende forkyndte kun en Alder af nogle og syrgetyve Aar, og Grevinden saae fuldkommen ung nok ud, til at kunde være Lantens Datter. Huusfruen, som var nærværende, deelte Comtessens Anskuelser, og uden at overveie at Lanten maaskee ikke gjerne vilde sige sin Alder, u brød hun levende:

"Hvor gammel er De, Hr. Greve?"

Lanten kom i en sienlig Forlegenhed over at skulle besvare dette Samvittighedsspørgsmaal i sin Bruds Nærværelse; dog hurtigt fattede han sig, og svarede med megen Lethed:

"Jeg har hidtil stedse maattet regne min Alder efter de Glæder, jeg har nydt i Livet, thi der

er en lang Vei til Trangvebar. Medens min Fa: der var Gouverneur der, blev jeg født. Dog i Sandhed! jeg bør gjøre en Reise dertil, for at hente min Døbeseddel."

"Nei, kjære Lanten!" — udbrød Rosen — "vi ville ikke miste Dem saalænge! Desuden" — vedblev han med Munterhed — "De er jo endnu puur ung. Da Deres Hr. Fader, Aaret efter Freden med Sverrig, **1660**, kom til Kjøbenhavn, var De vel neppe tre eller fire Aar gammel. Saalænge man ikke har naaet de Halvtreds, er man endnu uug, og De kan jo ikke være uden nogle og Fyrgetyve."

Lantens lange magre Ansigt blev endnu læn: gere ved denne Udregning af Greven: thi efter den var han fire og fyrgetyve Aar gammel, og han troede, ved den Kunst som han havde lært ved de franske Damers Toilette, meget godt at kunde passere for kun at være Tredive. Efter en kort Betænk: ning udbrød han smilende og i den sædvanlige Con: versationstone:

"Det vilde smerte mig inderligen, om det syn: tes den deilige Comtesse et Offer, at række en Mand, der dog er noget ældre end hun, sin skjønne Haand og...."

"Min Datters Hjerte er frit" — udbrød Rosen smilende, — "Deres herlige Egenskaber,

Hr. Greve! ville snart vinde det aldeles. Da var det et meget større Offer som den unge Stjernenkrone bragte, da han, endskjøndt hans Hjerte brændte for en Anden, i Gaar gav Baronesse Rinken sin Haand. Det gjør mig ondt for ham, thi...."

"Hvad siger Du, Fader?" — raabte Theodore blegnende — "Gustav er....?"

"Baronesse Rinkens Gemal" — sagde Greven, uden at agte paa den voldsomme Bevægelse, som Theodore var geraadet i.

Theodore udstødte et ufrivilligt Skrig, vaklede og sank afmægtig om paa Gulvet.

Grev Rosen styrtede ned over den besvimede Datter og raabte høit om Hjelp.

Fruen ilede efter Vand, hvormed hun overøste Theodores Ansigt, og bar hende, ved Pigernes Hjelp, ind paa Sengen i hendes Sovekammer.

Den ulykkelige Fader vreed fortvivlet sine Hænder ved Theodores Leie.

Lanten stod ved Vindvet i Salen og fløitede Melodien af en fransk Operaarie, medens hans tørre Knokkelfingre trommede Tacten til den paa Ruden.

Theodore aabnede omsider Øinene.

Rosen foldede sine Hænder og saae taksuld mod Himlen.

"Hvad var dette, min Theodore?" — udbrød den bekymrede Fader, og tog Datterens Haand in: den i sine bævende Hænder. — "Har Du ofte havt dette farlige Tilfælde her? Hjemme mærkede vi det aldrig."

"Det er første Gang." — forsikrede Fruen, der grædende syslede om den elskede Veninde.

Theodore vilde svare, men Tungen nægtede hende sin Tjeneste. En Taarestrøm styrtede frem af hendes halv lukte Øine. Fortvivlet vred hun sine saarede Hænder. Hendes Hjerte bankede vold: somt og hendes Øine stirrede, igjennem Taarerne, stivt hen for sig.

Grevens Smerte over den Dyrebares Lidelser, steeg med hvert Pulsslag. Det varede ikke længe, før han maatte frygte for hendes Forstand: thi umiskjendelige Spor af den sorteste Fortvivlelse stod malet i hendes skjønne Øine.

"Hun maa aaretlades!" — raabte Fruen. — "Hendes Blod er i en altfor frygtelig Bevægelse. Lad Deres Vogn, Hr. Greve! ufortøvet hente Læ: gen, og lad vores Vogn kjøre efter Deres Frue Gemalinde! Hendes Nærværelse vil have en velgjø: rende Virkning paa Deres syge Datter!"

Greven ilede ud, for at give de fornødne Be: falinger, da Herren i Huset var fraværende og Fruen ikke vilde forlade den elskede Syge.

Omsider aabnede Theodore sine ynbige Læber, som af den stærke Bevægelse hun var i, snart vare purpurrøde, snart lilleblege, og spurgte med Hef-tighed:

„Er det sandt? Er Gustav....?

Fruen, som i dette Spørgsmaal saae den hele Hemmelighed, Theodores pludselige Sygdom an-gaaende, afsløret, og som frygtede for, at den Syge skulde forraade noget, som hun i Tiden kunde have Aarsag til at angre, lagde sine Fingre paa Theo-dores Mund, for at hindre hende i at tale videre, da Grev Lanten opholdt sig i Værelset ved Siden af hendes Sovekammer, hvor Theodore, fordi det var nærmere ved end hendes Eget, var indbragt. Derpaa tog hun den ulykkelige Pige med Ømhed i sine Arme, og sagde, inderligen bevæget, i det hen-des Taarer strømmede ned paa Theodores bankende Hjerte:

"Stille, min Elskede! Lad Ingen uden mig, være Din Kummers Fortrolige! Jeg læser i Din Sjæl, og kjen er Dine navnløse Lidelser. De bør ste'se være skjulte for Dine Forældre, thi de vilde kruse deres ædle Hjerter! Mit Bryst indslutter et Hjerte, der dybt og inderligen føler Dine Qvaler: thi Din Skjebne har været min. Jeg elskede ogsaa med et Hjerte fuld af uendelig Kjærlighed — og

min Elsker førte en Anden til Alteret. Hæv Dit Hjerte til ham som throner over Stjernerne! Han gjød Trøst i mit knuste Hjerte, og han har ogsaa Balsam for Dit. Tryk mig til Dit Bryst, Du blide Korsdragerinde! Jeg vil hjelpe Dig at bære og stride! Da Du lovede at nævne mig med det fortrolige Du, lovede Du tillige: at ansee mig som Din anden Moder, som en ældre, elsket Veninde."

Theodore aabnede sine Arme. Hendes Taarer bleve blidere. Med inderlig Følelse fremstammede hun: "Amalia!" og Veninden sank til hendes Bryst. Deres Taarer blandede sig med hverandre, og blidt hævede Theodore sit Hjerte til Gud i en kort stille, men inderlig Bøn. Dog snart rev Smerten hende atter med sig, og hun spørgte med bævende Stemme og Legeme:

"Er det da ingen Drøm? Er det da virkelig Sandhed? Siig mig Amalia! — Ved den Evige besværger jeg Dig at sige mig Sandheden! — Er Gustav gift? og med Baronesse v. Rinken? Er han?"

"Han er." — sagde Amalia med den ømmeste Deeltagelse. — "Men Du, min Veninde! vil hente Trøst i den Overbeviisning! at han ikke var Dig, som er en Andens Brud, nogen Troskab skyldig,

med mindre J, stolende paa Haabet og bedre Tider, have knyttet Eders Hjerter hemmeligen til hinanden; og er det saa: da er han ikke Dit tro Hjerte værdig."

"Jo! jo!" — raabte Theodore med Fortvivlelsens Stemme. — "Man har bedraget, bedaaret, tvunget ham. Dog nei! nei!" — vedblev hun med dyb Smerte — "hvo kunde dette? Han har frivillig.... O, Gud! o, Gud! mit Hjerte brister!"

"Fat Dig! min arme Veninde!" — bad Frue Amalia. — "Din Fader kommer! Skjul Din Smerte for den Ædle. Hans Hjerte vilde bløde ved den."

Rosen traadte ind og nærmede sig Theodores Seng.

"Den værste Crisis er forbi!" — forsikrede Fruen, og klappede Theodore paa Kinden.

"Da være Alherren evigt lovet og velsignet!" — udbrød Rosen med dyb og inderlig Følelse af brændende Tak, og hævede sine Hænder og Øine mod Himlen.

"Fader!" — sagde Theodore, smilende igjennem Taaren, med uudsigelig Blidhed — "Du maa ikke ængste Dig for mig: thi nu befinder jeg mig vel! meget vel!"

"Det var Snørlivet, som trykkede hende, der foraarsagede det hele Onde. Saasnart det blev løs-

net, var ogsaa Tilfældet hævet" — forsikrede Amalia, og bød sin Kammerpige at give Ordre til: at en Tjener skulde ride efter Vognen, der var kjørt efter Grevinden og lade den komme tilbage, for at den ømme Moder, der neppe havde forvundet Skrækken over Ildebranden, ikke skulde ængstes over Theodores Sygdom, som hun gjentagne Gange forsikrede Greven: nu aldeles var overstaaet.

Theodores blide Øie bekræftede Venindens Udsagn, idet hun kyssede Faderens Haand med Ømhed.

"Maa Lanten komme ind?" — spørgte Greven — "at han kan glæde sig over sin Bruds Velbefindende?"

"Nei!" — sagde Fruen med Fiinhed. — "Theodore er endnu for svag til at kunde tale med Nogen. Lad Greven reise hjem. Jeg vil lade Dem vide, naar hun er stærk nok til at modtage ham. Dog" — vedblev hun — "maa baade De og han love mig: ikke at tale det ringeste om dette Tilfælde til Deres Frue Gemalinde. Vær De aldeles ubekymret for Deres Datter! Hun er nu saa vel, at Aareladningen ikke engang vil være nødvendig. Dog ville vi, i denne Henseende, underkaste os Lægens Bestemmelse. Han maa vel snart være her. Tør De ikke nok betroe Theodore til min Ømhue?"

"Hun er i en Engels Varetægt!" — sagde Greven med Inderlighed og trykkede Frue Amalias Haand til sine Læber.

„De er altsaa af den Formening, Hr. Greve! at der ogsaa paa Jorden kan gives g a m l e Engle?" — sagde Fruen med paatagen Munterhed. — "Jeg har stedse troet, at vi Eva:Døttre kun vare Engle til det Femogtyvende, men nu hører jeg: at man ogsaa kan være det i det syvoghalvtredsindstyvende Aar."

"De vil aldrig aflade at være det, oplevede De endog hundrede Aar!" — sagde Rosen med Varme — "thi Deres medfødte Elskværdighed er omstraalet af alle milde Dyders Glorie: et Smykke, der skal følge Dem i Evigheden."

"Men lad os, over min bedagede Elskværdighed, ikke forglemme Bordet, som alt var serveret da vor kjære Theodore blev syg. Jeg tænker at Maden vil smage godt oven paa Skrækken" — vedblev Fruen smilende. — "De undskylder, at jeg ikke kommer til Taffelet: thi min unge Veninde skal i Dag nøies med Sygekost, og den maa jeg med egen Haand række hende; hun vil desuden vel neppe undvære mit Selskab, thi jeg er ordentlig saa forfængelig at troe: at hun holder lidet af mig."

"Meget! meget!" — sagde Theodore med Ømhed, og trykkede den moderlige Venindes Haand til sit Hjerte.

Grev Lanten ſtak Hovedet ind af Døren, og begyndte paa en ziirlig Tale, hvis Indhold var: at erkyndige ſig om Comtesſens Befindende.

"Bort! bort!" — raabte Amalia — "Comtesſen trænger til Roe. Taffelet har alt længe ventet. . Der vil Grev Roſen omſtændeligt fortælle Dem hendes Tilſtand." — Hun ſkjød Roſen ſpøgende ud af Døren, ſom med et ømt Øiekaſt til Theodore forlod Værelſet.

"Nu kommer Ingen ind, uden førſt at lade ſig mælde" — vedblev Amalia og lukkede Døren ilaas.

Theodore, hvem Forſtillelſen havde været yderſt piinlig, gav, ved en nye Taareſtrøm, ſit beklemte Hjerte Luft.

"Græd kun!" — ſagde Amalia med inderlig Deeltagelſe — "thi Du maa have udgrædt før Din Sjæl er modtagelig for den Trøſt, ſom ſtedſe velgjørende følger den uſkyldige Lidende; før Haabets himmelſendte Engel tør nærme ſig til Dit blødende Hjerte!"

"Mit Haab er Graven!" — udbrød Theodore med kold Fortvivlelſe og indhyllede ſit blege Anſigt i Puderne.

"Livet er en lang Dag" — trøſtede Amalia — "og endog paa den ſkjønneſte Dag er Himlen ſjeldent ganſke fri for Skyer. Hæv Dit Hjerte til Gud i

Bønnen om Kraft og Styrke, og den blide Soel skal adsprede den sorte Taage, der har leiret sig om Din Sjæl. Morgenrøden skal atter frembryde. Din Høst skal ligne Din henrundne yndige Vaar, og bære Dig herlige Frugter; og Tilfredsheds yndige Evighedsblomst skal fremspire paa alle Dine Veie."

"Lad mig være ene!" — bad Theodore. — "Jeg trænger til Ro!"

"Nei!" — sagde Amalia med Blidhed. — "Jeg forlader Dig ikke; og skulde en Slummer lukke Dine Øine, da vil jeg vaage ved Din Side, og jeg skal kunde læse i Dit Aasyn, om slemme Drømme martre Dit Hjerte og vække Dig: at det ikke skal bløde medens Du sover."

"Du er et himmelsk Væsen!" sagde Theodore blidt smilende — "Du skal lære mig at hendrage et glædeløst Liv. Din stille Dyd, Dine Lidelser, hvorfra Du nys drog det tette Slør, der skjulte dem, skal være det Speil hvori jeg seer mine Pligter. Dog, kan jeg hæve mig til Din Storhed? Nei, Du maa først lære mig det!"

"Nu er Du igjen min egen Theodore!" — udbrød Amalia inderligen — "Nu skal Du høre hvad Din Veninde har lidt og fordulgt for alle sine Omgivelser, i lange fyrgetyve Aar; hvad selv ikke min Mand, i de tredive Aar jeg har levet ved hans

Side, har kunnet ahne. For første Gang skal mit Hjerte aabne sig til Meddelelse af mine navnløse Lidelser, og jeg skal nedlægge min Hemmelighed i en øm Venindes, i en yngre Søsters Barm, og fælleds Skjebne skal forene vore Hjerter for Tid og Evighed!"

Theodore havde med Opmærksomhed hørt paa Veninden, hvis Hensigt var: at drage den Lidendes Sjæl fra Gjenstanden for en ulykkelig Kjærlighed, ved at aabne hendes Hjerte for Medfølelse. Amalia satte sig paa Kanten af Sengen, og meget ofte blev hun afbrudt af sine Taarer, medens hun fortalte sine Hændelser. De meddeles her omstændeligen, dog uden at anmærke de Pauser, som Theodores Spørgsmaale og Amalias Taarer foraarsagede under Fortællingen.

"Jeg var sytten Aar gammel" — begyndte Amalia — "da min Moder, som var Enke, ønskede mig ansat ved Hoffet i Dronning Sophia Amalias Tjeneste, som hun selv, formedelst sit Giftermaal med min Fader, skjønt meget ugjerne, havde maattet forlade. Hun reiste derfor, saasnart Krigens Ræd-sler noget var sagtnet, med mig fra Jylland til det fra sine svenske Beleirere nyligen befriede Kjøbenhavn, for at ansøge Dronningen om en Hoffrøkens Plads for mig; og min Moders eneste Sorg paa

Reisen, som hun stedse grublede over, var: at min Fader havde baaret det Dronningen saa forhadte Navn: Ulfeldt, hvilket kunde være en Hindring i min Antagelse. Dog haabede hun at det, at hun efter min Faders Død havde forandret Navn, skulde formilde Dronningen, og stemme hende til at antage mig; og virkeligen lod min Moder sig mælde hos Sophia Amalia, under det tydske Navn Steinhausen, som hun havde antaget, uagtet Alle som vi talte med, saavel paa Reisen som i Kjøbenhavn, kaldte hende: Frue Ulfeldt, og beklagede min gode Faders altfor tidlige Død, samt hans ulykkelige Families skrækkelige Forfølgelse, der havde styrtet ham i Graven."

"Min Moder havde ikke bedraget sig: det tydske Navn, som hun nu bar, var Musik i Dronningens Øre, og Hendes Majestæt roste min Moder meget, fordi hun havde aflagt et Navn — der — som hun sagde — var en Afskyelighed for hele Verden; og priste hende lykkelig, at Døden havde overskaaret et Baand, der bandt hende til en af Landsforræderens forhadte Brødre. Jeg blev endnu samme Dag antaget, og skulde om tre Dage tiltræde min Post."

"Min Moder reiste faa Dage derefter tilbage til sit Hjem, og det var ikkun under utallige Taarer, at jeg ved Afskeden, kunde rive mig ud

af hendes favnende Arme, for at gaae en fremmed maaskee ublid Skjebne imøde, som alt syntes at aabne sig for mig den Dag da jeg blev Dronningen forestillet: da hendes Majestæt meget bestemt yttrede sin Misfornøielse over at jeg talte det tydske Sprog saa tvungent, og havde det blye og tilbageholdne Væsen, der er en Følge af Opdragelsen langt fra Hoffet og Hovedstaden. Dog syntes Dronningen snart at værdige mig nogen Opmærksomhed, da hun ved en Leilighed opdagede: at jeg talede Fransk med megen Færdighed, havde en smuk og dannet Syngestemme og spilte fortræffeligt paa Luth, hvorfor hun befalede mig at tale Fransk en Time hver Eftermiddag med Kronprinds Christian, og at lære Prindsesse Anna Sophia at spille paa Luth."

"Min Stilling ved Dronningens Hof, blev nu temmelig behagelig. De kongelige Børn viiste mig megen Hengivenhed, og betroede mig mange af deres smaae Hemmeligheder. Især aabenbarede Kronprindsen mig: at han havde en ældre Broder, som han elskede med megen Ømhed, men som han sjeldent maatte see for Dronningen, da hun frygtede for, at han skulde forføre ham til Laster; og sagde: at han alt havde lært ham mange Ting, som han ikke borde vide, da han endnu kun var tretten Aar gammel. Jeg vidste i Førstningen ikke hvem denne Broder var, men snart erfarede jeg, at det var:

Ulrik Frederik Gyldenløve, som Kongen var blevet Fader til, fem Aar før han ægtede Dronningen; og jeg blev ham i mit Hjerte ret fjendsk, fordi han vilde lære en saa ypperlig Prinds som Kronprindsen, noget som hans Moder maatte misbillige. Jeg forestillede mig derfor i den unge Gyldenløve et afskyeligt, stygt og ondskabsfuldt Væsen, som fortjente alle Menneskers Daddel, og bad Prindsen at lyde sin Moder, og ret vogte sig for Forførerens Ænker. Prindsen sukkede og sagde med en Taare i hans skjønne mørkeblaae Øie: "O, Amalia! saa Du fordømmer ogsaa min kjære, gode Broder? Dersom Du kjendte ham saa nøie som jeg: da vilde Du ikke kunde lade være at elske ham."

"Nei, min Prinds!" — gjensvarede jeg med Fasthed. — "Jeg vilde aldrig kunde elske den som...."

"Tie stille!" — raabte Prindsen med lynende Øine. — "Jeg kan ikke taale at høre, at man taler ondt om en Broder, som har lært mig at elske sig, og som elsker mig saa uudsigelig høit!"

"Denne Samtale var nu afbrudt, men jeg kunde ikke igjen forglemme den. Ulasladelig svævede Gyldenløve for min Sjæls Øie — og jeg kunde, efter nogen Tids Forløb, dog ikke troe, at han var saa aldeles ond, siden den blide gode Kronprinds

elskede ham saa inderligen. Jeg ønskede at see ham, for af hans Aasyn at kunde dømme om hans Caracteer, og, desværre for min Rolighed, blev mit Ønske kun altfor snart opfyldt."

"Ved de store Høitideligheder, som fandt Sted i Anledning af Fredsslutningen med Sverrig, den syvogtyvende Mai 1660, maatte jeg stedse være i Dronningens Følge. Ved den store Takkefest, da der under Paukers og Trompeters Lyd, samt Kanonernes Torden, blev sjunget Te Deum i Frue Kirke, bemærkede jeg blandt de Cavalierer som stode bagved og om Kongen, en ung Herre, der tiltrak sig min Opmærksomhed ved den paafaldende Liighed han havde med alle de Portraiter jeg havde seet af Christian den Fjerde, som vare malede medens han endnu var ung. Jeg kunde ikke vende mine Øine fra den herlige Ridderskikkelse, der stod lige overfor mig og som saa levende i min Sjæl fremkaldte Erindringen om den gode Konge, til hvis Berømmelse jeg havde hørt og læst saa uendelig meget."

"O", tænkte jeg, idet jeg aldeles overlod mig til den unge Ridders Beskuelse — "o, hvor Christian den Fjerde maa have været smuk!" og jeg glædede mig inderligen, da een af de andre Hoffrøkener hviskede mig i Øret:

"Frøken Steinhausen! seer De den unge Herre, der staaer næsten ved Siden af Kongen? Er han

ikke skjøn som Apollo og kraftfuld som Mars? Er han ikke?"

Jeg kom i den skrækkeligste Forlegenhed og mærkede at Blodet steeg mig til Ansigtet; det var mig umuligt at svare et eneste Ord.

"Og yndig som Adonis!" — hviskede den stolte Maria Grubbe, der stod ved min anden Side, og var færdig at sluge Ridderen med Øinene."

"Det forundrede mig meget, at han i saa ung en Alder var beklædt med saa mange Æresstegn, hvilke jeg endog savnede hos de ældre af de andre Herrer; dog snart blev alt mig begribeligt, da Maria Grubbe, som paa nogen Tid havde viist mig mere Fortrolighed end jeg ønskede, atter hviskede mig i Øret:

"O, hvad det er Skade: at han har en Konge til Fader!"

"Nu undrede jeg mig ikke mere over de mange Ordener han bar paa Brystet; men det var mig umuligt at aflade at betragte ham. Jeg glemte at takke Gud, fordi han havde skjænket Rigerne Fred, saa fordybet var jeg i Beskuelsen af den skjønne Kongesøn, og jeg bemærkede med nogen Uvillie: at alle mine-Medsøstre havde samme Beskjeftigelse som jeg. Det var en Lykke for os: at vi stode langt bag ved Dronningen, thi ellers havde vi Alle, som jeg

af det Efterfølgende kan slutte: faaet en stor Iret-tesættelse."

"Kronprinds Christian, som ofte havde talt sagte med Ridderen, sagde atter noget til ham, og pegede i det samme paa mig. Ridderens Die søgte nu mig, som hidtil havde været halvt skjult af Dronningens uhyre Purpurkaabe. Hans Flamme-blik mødte mit, som sank skamfuldt til Jorden. Det var som om et Slør faldt fra mine Øine. Jeg kunde ikke længere tvivle: den skjønne Ridder maatte være Prindsens saa høit elskede Broder: Grev Ulrik Frederik Gyldenløve; og jeg begreb ikke: at dette ikke før var faldet mig ind; men det kom af: at jeg stedse havde tænkt mig Gyldenløve som en afskyelig rødhaaret Forræder, med et ægte Judas Ansigt, eftersom at Dronningen kunde frygte for, at hans Selskab kunde være farligt for Kronprindsen. Min Forundring var grændseløs. Jeg var paa det behageligste overrasket, og bad i mit Hjerte Gylden-løve, om Forladelse for den Uret jeg havde gjort ham: thi hvor var det muligt, at der kunde ligge en Forfører skjult under saa ædle, skjønne og ophøiede Træk."

"Omsider var Høitideligheden tilende og jeg kom tilbage til Slottet. Saasnart det var mig muligt: indsluttede jeg mig paa mit Værelse, for al-

deles at overlade mig til Tanken om Gyldenløve, og den Uret jeg havde tilføiet ham. Jeg fordybede mig saaledes i disse Tanker, at jeg tilsidst brast i Graad. Jeg unge Daare, troede at det var fordi jeg havde havt saa slette Tanker om den skjønne Gyldenløve, der, efter sit Udvortes at dømme, maatte være det ædleste Menneske paa Jorden. Jeg tænkte ikke: at mit Hjerte alt var hans Fange — og at det var Kjærlighed, der presede disse utallige Taarer frem af mine Øine."

"Mine Taarer havde endnu ikke holdt op at flyde, da det bankede sagte paa min Dør. Jeg aabnede den mekanisk. Kronprinds Christian traadte ind, og forundrede sig i høieste Grad over den Tilstand hvori han traf mig."

"Du græder, Amalia?" — spørgte han med sin blide Stemme, hvis Toner gik lige fra hans bløde, ædle Hjerte. — "Har da Nogen fornærmet Dig? O, Du maa ikke græde! Dine skjønne Øine have ikke godt af Taarer; og det vil gjøre Ulrik Frederik meget ondt, naar han hører at Du sørger, thi han sagde mig i Dag: at Du seer saa god og from ud."

"Jeg stod som forstenet, og formaaede ikke at svare Prindsen. Dog tænkte jeg mig, med en underlig blandet Følelse af Fryd og Smerte, som

Gjenstanden for Kronprindsens og Gyldenløves Samtale, og jeg bævede ved Tanken om: at Gyldenløve nu vidste min slette Formening om ham."

"Hvem har da gjort Dig Fortred?" — spørgte Prindsen atter.

"Jeg var nu nødsaget til at svare, men det var kun med stammende Tunge, at jeg formaaede at frembringe følgende korte Svar:

"Ingen, min Prinds! men jeg var bange for at De...., at Gyldenløve.... Grev Gyldenløve vilde jeg sige.... at, at...."

"Vær Du rolig, min Gode!" — udbrød Prindsen med uudsigelig Blidhed. — "Hans Hjerte er saa ædelt og blødt: det vilde have smertet ham at vide, at ogsaa Du troede at han kunde være i Stand til at fordærve mig. Jeg viste ham Dig kun, og spørgte: om han bemærkede, at Du vedvarende stod og betragtede ham?"

"Jeg var færdig at synke til Jorden af Skamfuldhed, thi hvad maatte saavel Prindsen, som Gyldenløve tænke om mig?"

"Hvorfor saae Du uafladelig paa ham?" — spørgte Kronprindsen ganske uskyldigen, uden at ahne, at dette Spørgsmaal var et Dolkestik i mit Hjerte."

"Fordi" — fremstammede jeg — "fordi han ligner Deres høisalige Bedstefader saa meget."

"Men ham har Du vel neppe kiendt. Du maa have været et Barn da han døde" — udbrød Prindsen smilende og saae stivt paa mig."

"Men hans Portrait som man seer alleveg-ne?" — raabte jeg halvt ærgerlig, og glædede mig over at Dronningen ringede, for at jeg kunde slippe fra dette pinefulde Forhør.

"Hvad fattes Dig, Steinhausen?" — raabte Dronningen mig imøde. — "Du har grædt. Dine Øine ere jo blodrøde. Eller" — vedblev hun med et igjennemborende Blik — "har Du stirret for-meget paa Lysene, eller Ridderne i Kirken? Vogt Dig!" — vedblev hun med nedladende Mildhed — "Du har skjønne Øine. Lad dem ikke blive for-dærvede af Taarer."

"Jeg foregav en stærk Hovedpine, som jeg virkelig ogsaa havde faaet. Dronningen lod mig gaae paa mit Værelse, hvor jeg lukkede mig inde, for ret at overtænke min pinefulde Stilling."

"Næste Dag var der Turnering paa Slots-pladsen. Jeg havde atter min Plads bag ved Dronningen, som paa Balconen, under en præg-tig Thronhimmel, overværede dette skjønne, farlige Skuespil. Havde Grev Gyldenløve i Kirken trukket Alles Øine til sig, da fløi Hjerterne ham her i Tusindtal imøde: thi han var Festens Helt og

Sjælen i den hele Turnering. Med en Lethed nden Lige, styrede han sin vilde sorte Hingst. Landsen var ikke andet end et Legetøi i hans Haand. Han overvandt Alle der vovede sig imod ham, og Kongen, Dronningen samt det hele Hof, tilligemed det forsamlede Folk, tilklappede ham fra alle Kanter det meest levende Bifald. Dronningen omslyngede selv hans skjønne Pande med en Krands af Guld-Egeblade, da Turneringen var til Ende, og han nød den høie Naade at aabne Ballet i Riddersalen med Hendes Majestæt; en Naade, der opvakte Alles Opmærksomhed, da det ei var ubekjendt: at Gyldenløve ikke var yndet af hende."

"Min Sjæl var, og blev nu ene beskjeftiget med Gyldenløve, og jeg glædede mig som et Barn over alle de Æresbeviisninger han nød; ja, jeg syntes at de vare ham en billig Erstatning for de uforskyldte Krænkelser han havde maattet taale af Dronningen, og som han vist var langt fra at fortjene; thi hvem kunde vel, uden at være et Uhyre, begaae den himmelraabende Synd: at fordærve en saa elskværdig og englegod ung Herre som Kronprindsen? — og i Gyldenløves ædle, skjønne, aabne Ansigt afspeilede sig en Sjæl, der var alle milde Dyders Throne; en Sjæl, som ene kunde nære ædle og ophøiede Følelser."

"Dronningens ceremonielle Overhovmesterinde, Frue Abel Catharine von der Wisch, som ellers plagede os arme, unge Frøkener uophørlig, var til min Lykke upasselig, saa jeg torde tage mig mere Frihed end hun ellers vilde have indrømmet mig. Jeg trængte mig derfor saa nær til, som Anstændigheden vilde tillade det for at see, om Gyldenløve ogsaa besad den Fuldkommenhed: at dandse godt. Min Forventning blev langt overgaaet; thi endnu havde jeg aldrig seet nogen Mandsperson dandse med en saa henrivende Lethed og Ynde. Hans Bevægelser og Stillinger vare saa malerisk skjønne, at Intet fuldkomnere i denne Henseende kunde tænkes, og Sophia Amalia syntes ret at finde Behag i at dandse med ham; og aldrig har jeg seet hendes skjønne majestætiske Skabning være saa omgivet af Yndets Tryllerier, som under den Menuet hun dandsede med Grev Gyldenløve. Den bydende Majestæt, der ellers stedse udtalte sig i hendes Væsen, var her en blid Grace. Den stolte Alvor, der fordrede Underdanighed og Tilbedelse, var forvandlet til huld Ynde, og Sophia Amalia viiste: at hun kunde være yderst elskværdig, naar hun vilde; og Kongen, der var henrykt ved Beskuelsen af det skjønne Par, som var saa dyrebart for hans Hjerte, sagde til Grev Rantzau, der stod ved hans Side:

"See hvilken Ynde i Anstand og Bevægelser! Det er Juno, der dandser med sin Stedsøn Apollo!"

"Da Menuetten, der havde varet længe, var forbi, sneeg jeg mig ubemærket ud af Riddersalen, og det traf sig just at jeg kom ind i et af Sidegemakkerne, hvor den Oldenborgske Kongestammes veltrufne Portraiter, i Legemsstørrelse, prydede den ene Væg. Mit Øie faldt paa Christian den Fjerdes Billede, som maa have været malet, da han var tyve eller eetogtyve Aar gammel. Jeg sammenlignede atter Gyldenløve med hans store Farfader. Det syntes at være Gyldenløve selv der var blevet afbildet, da dette underskjønne Billede ved v. Manderns Kunst blev fremtryllet paa Lærredet. Min hele Sjæl var lutter Øie, og uagtet jeg havde seet dette herlige Stykke ofte, var det nu som aldeles nyt for mig, og jeg kunde ikke blive kjed af, at betragte det. Jo længere jeg saae paa det: jo skjønnere fandt jeg det. Ja, jeg fordybede mig saa aldeles i at betragte det, at jeg forglemte hvor jeg var og udbrød høit og inderligen, uden at huske paa at Dørene stode aabne ind til Riddersalen:

"Ja det er ham! Samme ophøiede Pande, samme funklende, milde Øine; samme kongelige Næse og yndige, smilende Mund. Den samme ranke, fyl-

dige, skjønne Skabning. De samme krøllede, mørkebrune Lokker. Dog" — vedblev jeg halv fortrydelig og noget langsomt — "den lange flettede Lok, som falder ned over Christians venstre Kind, den mangler ham. O, det er ret Skade! Men maaskee han dog har den, uden at jeg har bemærket det. Jeg vil dog see om jeg maaskee....."

"Jeg vendte mig hurtigen om, for at ile ind i Riddersalen; men tænk Dig min Forskrækkelse: jeg løb lige mod Gyldenløve, der, fordybet i det Sælsomme i min Monolog, hvis Gjenstand han ikke kunde andet end tro sig selv at være, stod bag ved mig."

"Forskræk Dem ikke, min Frøken!" — udbrød han med uudsigelig Blidhed i Stemme og Mine. — "Jeg kom i dette Øieblik her ind i Salen."

"O, da jeg lærte at kjende ham nøiere, tilstod han: at han havde hørt den hele Samtale jeg førte med mig selv, og fortalte mig den Ord for Ord. Jeg vilde ellers ikke nu kunnet erindre den saa godt."

"Jeg blev staaende ubevægelig, med nedslagne Øine, uden at kunne fremføre et Ord."

"De vilde maaskee forføie Dem ind i Riddersalen, for at deeltage i Ballets Glæder?" — spørgte han med den høieste Grad af Beskedenhed. —

"Maa jeg ikke nyde den Lykke at dandse den Dands med Dem, der just nu begynder?"

"Jeg veed ikke hvad jeg svarede, men saa meget er vist: at jeg først fattede mig, da jeg, omslynget af hans Arm, svævede om i de Dandsendes Kreds, og hørte den Misundelse, der, medens vi pauserede, udtalte sig i en lydelig Mumlen blandt en stor Mængde af Ballets Damer."

"Da Dandsen var forbi, førte Gyldenløve mig til en Stol, og takkede mig med et Buk og et Haandtryk, som jeg ikke veed om jeg gjengjeldte, for den Glæde jeg havde forskafft ham."

"Jeg var endnu fordybet i Betragtninger over det Foresaldne, da Frøken Maria Grubbe kom, og overøste mig med Bebreidelser, fordi jeg havde dandset denne Dands med Gyldenløve, som hun sagde at han skyldte hende, og som jeg ved mine Coquetterier havde berøvet hende."

"Jeg veed ikke hvad jeg svarede, thi mine Tanker vare meget adspredte, men det veed jeg: at jeg brast i Graad, forsøiede mig ud af Riddersalen, og ilede mod mit Værelse."

"Min Skjæbne føiede det saadan: at jeg paa Gangen mødte Gyldenløve, der, Haand i Haand med Kronprinds Christian, kom fra et af Forfriskningsgemakkerne."

"Græder Du nu igjen?" — raabte Prindsen mig imøde. — "Du fordærver jo ganske Dine smukke Øine."

"Hvortil disse Taarer, Frøken Ulfeldt?" — spørgte Gyldenløve med den inderligste Deeltagelse.

"Jeg blev, ved at høre min forevigede Faders Navn, betaget af den høieste Rædsel og saae mig forfærdet omkring, for at erfare, om der Ingen var i Nærheden som kunde forraade for Dronningen: at jeg blev kaldet ved mit rigtige Navn."

"Veed Du da ikke, Gyldenløve" — spørgte Kronprindsen, som saae min Angst — "at Frøkenens Navn er Steinhausen?"

"Jeg beder Frøkenen om Forladelse; men ved at see hendes skjønne blomstrende Ansigt, gjenkjendte jeg de ædle Træk, der ere Ulfeldterne saa egne, og som vandt den ulykkelige landflygtige Corfiz, Alles Hjerter." — sagde Gyldenløve til Prindsen, og til mig sagde han med et ømt, ja deeltagende Blik, idet han trykkede min Haand:

"Veed De vel, Frøken! at Deres ulykkelige Onkel, er, ved Fredsslutningen med Sverrig, atter forsonet med Kongen og sit Fødeland? samt, at han kan vente at blive indsat i alle sine Rettigheder naar han kommer tilbage?"

"Min Fryd blev ubeskrivelig stor; thi uagtet jeg ikke kunde indsee hvordan en Mand, der var

beskyldt for Landsforræderie, kunde benaades, var han jo dog min elskte Faders kjødelige Broder, og hans Huustro: den ædle Eleonore, eiede min udeelte Høiagtelse og Kjærlighed. Aldrig glemmer jeg de Lærdomme denne, maaskee sin Tidsalders ædleste og ulykkeligste Dame gav mig, ved hendes Moders, Frue Christine Munks, Dødsleie, i Aaret **1657**, da hun, uden at deeltage i, eller endog vide hendes Mands Planer, aldeles opofrende sig til Opfyldelsen af en Datters Pligter, opholdt sig paa Boller, i Nærheden af Horsens, hvor min Moder boede."

"Gyldenløve, som blev min Glæde vaer, spørgte med det indtagende Smiil, som jeg aldrig før eller siden har seet uden hos ham, og som forhøiede den ham medfødte naturlige Ynde:

"Har min Efterretning bortmanet Taarerne af disse skjønne Øine?"

"Hr. Greve!" — sagde jeg, og greb taknemmeligen hans Haand — "De har ved den gjort mig meget lykkelig; men" — føiede jeg vemodigt til — "er det sandt, som man siger: at den troe, den mageløse Eleonore i Sverrig deler sin Mands Fængsel, da...."

"Endnu" — forsikrede Gyldenløve — "inden Fredstractaten satte dem i Frihed, havde den høieste Ægtekjærlighed, forenet med den fineste Qvindelist

hos Eleonore, brudt deres Lænker, og man kan formode at de ville komme hertil, saasnart denne heldige Vending i deres Skjebne bliver dem bekjendt. Langt borte ere de vistnok ikke."

"Maaskee de ere skjulte enten i Skaane eller her i Sjælland, thi saavidt jeg veed: have de saavel der som her mange Tilhængere og Venner. De maa derfor snart faae deres Lykke at vide; og saa kunne de sikkert ventes hertil!" — sagde Kronprindsen for at glæde mig. — "Men" — føiede han halv sagte til — "jeg tør ikke glæde mig til deres Ankomst: thi min Moder siger, at Ulfeldt er en Fædrelandsforræder, og hans Gemalinde: en rænkefuld listig Skabning, der er Deeltagerinde i alle hans onde Gjerninger."

"Nei! nei!" raabte jeg, glemmende Stedet hvor jeg var. — "Grevinde Ulfeldt er det ædleste qvindelige Væsen, der nogensinde har levet under Solen! Alle den store Christians Dyder flamme i hendes himmelske Hjerte, straale ud af hendes yndige Aasyn! Hendes eneste Brøde er: at hun var saa høit elsket af sin kongelige Fader, og at hun elsker sin Mand med en Ømhed og en Standhaftighed, der kunde være et Mønster til Efterlignelse for alle Qvinder paa Jorden!"

"Mener De ogsaa, Frøken! at jeg kunde lære af hende?" — lød en høi og bydende Stemme, som

Ekkoet i den tomme, hvelvede Gang besvarede. Forfærdet vendte jeg mig om, og Dronning Sophia Amalia stod i sin hele bydende Majestæt for mig."

"Jeg var som sønderknust og formaaede ikke at røre mig af Stedet."

"Man lade Overhofmesterinden vække!„ — bød Dronningen med stærk Stemme. — "Hun skal staae mig inde for Frøkenen til i Morgen. Siden skal jeg nok selv...."

"Naade! Naade!" — raabte Kronprindsen. — "Frøkenen havde vist ikke til Hensigt at..."

"Det er for meget!" — sagde Droningen med megen Høihed og Majestæt. — "Taler Du, min Søn! mine Fienders Sag?"

"Naade, Deres Majestæt!" — bad Gyldenløve inderligen, og bøiede sit ene Knæ for den fortørnede Beherskerindes Fod.

"De kunde selv have Forbøn behov, Grev Gyldenløve! Dog Deres Sag vil Kongen formodentligen selv undersøge!" — udbrød Sophia Amalia med et gjennemborende Blik paa Gyldenløve, greb Kronprindsens Haand, og ilede ind i et Sidegemak.

"Frøken! De har alt at frygte: Intet at haabe!" — sagde Gyldenløve, da Dronningen var borte. — "Øieblikket er kostbart. De maa flygte for den første Storm, der let kunde knuse Dem."

"Ved disse Ord blev jeg betaget af den hvieste Forfærdelse, og saae alt i Tankerne det skrmle Fængsel at aabne sig for mine Fødder. Det blev sort for mine Øine. Jeg begyndte at vakle, og uden Gyldenløves Bistand: var jeg faldet om paa Gulvet."

"Da min Bevidsthed vendte tilbage, befandt jeg mig i en lukket Vogn, der kjørte hurtigen afsted. En djærv Mandsarm omslyngede mit Liv og mit Hoved hvilede, lænet op til hans Bryst."

"Frygt ikke, Frøken Ulfeldt!" — sagde han med en meget godmodig, dog haard Stemme. — "De er aldeles i Sikkerhed!"

"Jeg bævede tilbage ved denne Stemme, der var mig aldeles ubekjendt, og raabte saa høit som jeg formaaede, i det jeg var omspændt af den skræk-keligste Sjæleangst, og forsøgte at springe ud af Vognen:

"For Himlens Skyld! — hvo De endog er — lad mig komme ned!"

"Den stærke Arm trykkede mig endnu fastere op til sig, og man forsøgte at holde for min Mund.

"Hjelp! hjelp!" — skreeg jeg nu overlydt, og forsøgte atter, skjøndt forgjeves, at rive mig løs.

"Men for Satan!" — tordnede en frygtelig Stemme. — "Stop dog med den Skrigen. Vi kunne blive røbede og indhentede."

"Nu stod den hele skrækkelige Scene for min Sjæls Die, da jeg stod for den fortørnede Dronning, som truede med at overgive mig til den frygtelige Overhofmesterindes Fængsling; og jeg erindrede mig tydeligt, at Gyldenløve havde raadet mig at tage Flugten; men hvordan jeg var kommet i denne fremmede Mands Vold, vidste jeg ikke. Dog, hvor megen Frygt jeg end havde for Dronningen og Overhofmesterinden, syntes jeg: at min Stilling i dette Øieblik var meget skrækkeligere, end den, selv i det værste Fængsel, kunde været. Jeg raabte derfor atter saa høit som jeg kunde, med Fortvivlelsens stærke Stemme:

"Hjelp! Frels mig! Ræd mig af en Røvers Vold, der vil føre mig bort! Før mig til Dronningen! Hjelp! Hjelp!"

"Hvad for noget?" — raabte flere grove Stemmer paa den ved Illuminationen stærk oplyste Gade, standsede Hestene og slog Karetvindverne ind, for at komme mig til Hjelp. Snart blev Døren revet op, og en stærk Tjærelugt udbredte sig om mig, idet fire kraftfulde Hænder grebe mig, og under de frygteligste Eder og Forbandelser til Manden i Vognen, vilde rive mig ud af hans mig stedse omslyngende Arme.

"Tilbage, I Hunde!" — tordnede han, saa

Hestene sprang høit i Veiret ved det — "eller den Onde skal...."

"Gud! Admiralen!" — raabte de Forfærdede og sprang ned af Vognen. Jeg saae nu tydeligen, at de vare Holmens Matroser.

„Kjør til, Kudsk!" — tordnede min Fører atter, og Hestene løb afsted med Vognen i fuld Fiirspring.

"Min Skrigen og Beden om at komme ud, hjalp ikke det Ringeste, og snart mærkede jeg, paa Dunkelheden og den hule Rumlen, at vi kjørte igjennem Vester-Port. Min Frygt blev derfor grændseesløs. Jeg formaaede snart ikke at skrige mere, men græd og vreed mine Hænder uophørlig."

"For Satan!" — udbrød min Fører, efter et Ophold — "kan jeg nu komme til Orde?"

"En Taarestrøm var mit Svar paa hans ublide Spørgsmaal."

"Men hvorfor Djævelen støier og larmer De da, Frøken?" — vedblev han. — "Der er jo Ingen som vil gjøre Dem det ringeste Ondt; og havde Gyldenløve sagt mig, at De saadan vilde...."

"Gyldenløve?" — spørgte jeg med et noget lættere Aandedrag, og lyttede forventningsfuld paa Svaret.

"Ja det er jo ham som har bedet mig, at bringe Dem til min forlovede Brud, Margaretha Ulfeldt paa Svenstrup, da, som han sagde, De havde paadraget Dem Dronningens Unaade, og skulde været arresteret."

"Gud! jeg Forblindede!" — raabte jeg og var færdig at forgaae af Skamfuldhed. — "De er altsaa....?"

"Niels Juul!" — sagde den Ædle — "der vil bringe Dem i Sikkerhed, til Kronprindsens og Prindsessens forenede Bønner have formildet Dronningens Vrede. Gyldenløve, bar Dem besvimet ned af een af Slottets Løntrapper over til mig paa Holmen. Han kjender sin gamle Ven; han betroede Dem derfor til min Omhue: thi selv torde han ikke forlade Ballet da det havde opvakt Mistanke om han havde hjulpet Dem til at flygte, og dette vilde meget forværret Deres Sag."

"O, Hr. Admiral!" — udbrød jeg bedende — "jeg er en ulykkelig Pige; men det vilde bidrage meget til at forøge min Kummer: om jeg havde paadraget mig Deres Vrede."

"Aldeles ikke, mit smukke Barn!" — udbrød Niels Juul troskyldig og trykkende min Haand. — "Dog kunde den Skrigen om Hjelp, havt slemme Følger, saavel for Dem som for mig, om det

havde truffet sig saaledes at Andre, end netop mine Matroser, vare komne til Vognen: men de Gaster kjende til Lykke min Stemme. Det havde derfor Intet at betyde. Ikke sandt? Nu skriger De ikke mere? Men sig mig, gode Pige! er De bange for at kjøre ene med mig?"

"Det ikke" — gjensvarede jeg, idet mine Kinder blussede over det usømmelige i min Stilling — "men jeg vil ikke nægte for Dem, Hr. Admiral! at det vilde være mig kjært om...."

"Om De havde et Fruentimmer hos Dem her i Vognen." — sagde Juul med megen Munterhed. — "Hende skal De faae, men De maa tage tiltakke med hende, som hun er. Hun er hverken ung eller smuk, ei heller er hun opdraget til at holde en ung og smuk Hoffrøken med Selskab; men hun er from og god og kan være Dem til Nytte paa Reisen. Det er en ærlig Sømands retskafne Kone. Vi ere strax ved hendes Bopæl. For hendes Taushed behøver De ikke at frygte, thi jeg veed med Vished at hun elsker mig høit. Hun har tjent i min Familie i tredive Aar, og har været min Amme."

"Vi holdt snart for hendes Dør, hvorpaa Kudsken bankede. Det varede ikke længe inden der blev tændt Lys og en Kone, paa nogle og halvtredsindstyve Aar, traadte ud af Døren og bad os at stige af."

"Nei!" — sagde Admiralen — "men skynd Dig, Moder Anna! at blive færdig. Du maa følge med mig til Svenstrup til Margaretha, dog ikke just for Margarethas Skyld; men, seer Du, her er en ung Frøken i Vognen, som ikke skytter om at være ene med mig, og Du veed desuden at Margaretha er skinsyg."

Anna lyste med Løgten ind i Vognen, og sagde med megen Trohjertighed, i det hun saae mig lige i Ansigtet:

"Det er nu hendes Feil, Niels! og hver har jo Sin her paa Jorden. Du er jo heller ikke frie: Du er stundom nærved at blive for hidsig. Men sandt er det: Frøkenen er kjøn, og det er ikke værd at gjøre Margaretha mere iversyg end hun alt er: jeg vil derfor skynde mig."

"Det er Margarethas Søskendebarn, Amalia Ulfeldt, en Datter af afdøde Flemming Ulfeldt, som var Lehnsmand paa Halsted Kloster i Lolland, hvis Frue nu boer i Jylland." — sagde Juul til Anna, da hun havde rystet sin gamle Knuds Haand til Afsked og steeg op i Vognen, for at følge med os.

"Gid hun vorde lykkeligere end hendes Slægt!" udbrød Moder Anna inderligen, idet Vognen rullede langsomt afsted, og jeg, tung af Nattevaagen, Skrigen og Graad, heldede mig op til heiydes Bryst, hvor jeg snart slumrede ind, og igjennemgik paa ny

alle den forsvundne Dags og Nats Glæder og Qvaler."

"Omsider kom vi til Svenstrup, Maalet for vor Reise og mine Ønsker; men hvor stor var ikke min Forundring over den Maade, hvorpaa jeg saavel af min Tante, som hendes Steddatter Margaretha blev modtaget. Istædet for anden Velkomst, overøste Frue Ulfeldt mig med en Strøm af Bebreidelser, fordi jeg havde forspilt den Lykke, at være i Dronningens Tjeneste, der, som hun sagde, var saa overordentlig stor, da jeg bar det forhadte Navn Ulfeldt, under hvis Forbandelsers Vægt saavel hun, som alle hendes Stedbørn maatte sukke og lide, og som havde kostet hendes Mand, saavelsom min Fader Livet; "thi" — føiede hun til — "for at vise at min Mand ikke holdt med den Landsforræder, hans Broder, gik han 1657 i Krigen og der blev han skudt af Svensken. Jeg sidder nu Enke med Huset fuldt af Børn, og mit eneste Haab har været, at vor Familie dog skulde blive forsonet med Hoffet, at jeg kunde faae et Par af mine lange Steddøttre anbragte hos Dronningen; men nu gaaer hun, Frøken Faarehoved! hen og begaaer dumme Streger hos Hendes Majestæt, og vi kunne Alle sidde og muldne her paa Svenstrup. Dog maa hun ikke tro, at jeg vil forsge min Plage, ned at beholde heude. Nei, jeg

siger Tak! Jeg har nok i min egen Ulykke, og be: høver ikke at lade Andre forøge den. Desuden: hvad vilde vel Dronningen sige, naar hun hørte, at jeg havde taget mig af hende, som er løbet bort af sin gode Tjeneste?"

"Jeg stod grædende og hørte paa denne lange Straffeprædiken, som vist vilde blevet meget læn: gere, dersom Frøken Margaretha ikke havde afbrudt den, idet hun saaledes tog til Orde:

"Jo vist ville vi beholde Amalia hos os; vi kunne jo ikke være andet bekjendt, og jeg kan aldeles ikke fortænke hende i, at hun forlod dens Tjeneste, der saa grusomt har forfulgt hendes hele Familie; kun undrer det mig: at en Frøken Ulfeldt, kunde saa aldeles forglemme sig, og sin i Støvet ned: traadte Familie, og fornedre sig saa dybt: at træde i Sophia Amalias Tieneste. Denne tydske Prind: sesse, der hader alt hvad der er dansk og...."

"Stille, Margaretha!" — raabte Niels Juul med Varme. "Hun er Din Dronning, og Du bør tale om hende med Ærbødighed; desuden er hun en Fyrstinde af mange og store Fortjenester; det viste hun under Kjøbenhavns langvarige Beleiring. Det er: kjender det hele Danmark; og er der vel Nogen, der kan nægte: at Ulfeldt, i Carl Gustavs Leir, har

viist sig som sit Fødelands Fjende? Hvo kan derfor sige at...."

"Lad os afbryde denne Samtale!" — sagde Margaretha noget vranten. — "Den fører os dog kun i den gamle Uenighed. Kom nu, Amalia! Du trænger nok til Hvile! Jeg vil anvise Dig Dit Værelse." — Hun tog mig ved Haanden og førte mig op af en Trappe ind i et lille Værelse, hvor der stod en Seng, og forlod mig.

"Jeg kastede mig paa Sengen, men det var mig umuligt at sove. De sidste Dages Begivenheder fremstillede sig levende for min Sjæl. Jeg frygtede for Dronningens Vrede, saameget mere som jeg ved min Flugt virkeligen havde fortjent den. Jeg frygtede for min Moder, og — jeg bævede ved Tanken om: at tilbringe mine Dage i et Huus, hvor man havde taget saa ukjærligt imod mig."

"Den yngste af mine Cousiner, et Barn paa ni Aar, kom op til mig og bad mig at komme ned at spise. Da den Lille saae mine forgrædte Øine, blev hun meget bedrøvet. Hun tog min Haand og udbrød trøstende, idet en Taare perlede i hendes store brune Øie:

"Stakkels Amalia! Du græder fordi Moder og Margaretha skjendte saa meget paa Dig. Aftør Dine Taarer. Nu ville de nok blive Dig gode,

thi Niels Juul har givet Moder en heel Pung fuld af Guldpenge, fra Grev Gyldenløve, for at hun skal beholde Dig; og derover er baade Moder og mine store Søstre meget glade, thi vi have længe ikke havt Penge i Huset, da de svenske Soldater have udplyndret os. Kom nu og følg med mig."

"Jeg kyssede det venlige Barn, og fulgte med hende ned i Spisesalen, hvor hele Familien allerede var forsamlet."

"Hvad har Du nu grædt for, Amalia?" — spørgte Margaretha med Venlighed. — "Du maa ikke troe at Moder er saa streng som hun lader. Vær nu munter, og tænk ikke mere paa hvad der er forefaldet."

"Kom og sæt Dig hos mig!" — sagde min Tante med Mildhed, og trak mig ned ved sin Side. — "Niels Juul vil nok helst sidde hos sin Margaretha, uagtet hun ofte plager ham gudsjammerligen. Du kan lære af hende, hvordan Du skal behandle Din Brudgom, naar Du en Gang faaer i Sinde at bortkaste Din Frihed."

"Det er Sandhed, Moder siger;" — sagde Margaretha — "thi seer Du, Amalia! hvordan jeg har lagt denne Søløve i Lænker? Men det har ogsaa kostet mig megen Umage i de to Aar vi have været forlovede. See kun hvor tam han er blevet!"

"Dine Lænker ere kun Rosenkjeder!" — sagde Juul og trykkede Margaretha med Ømhed til sit Hjerte."

"Mit unge Bryst aabnede sig atter for Glæden, og jeg befandt mig snart vel iblandt disse besynderlige Mennesker, der ene syntes at sætte deres Glæde i at eie Penge, og som derfor vare meget knappe med at tildele saavel dem selv, som Andre Livets første Fornødenheder; og ofte bestod den hele Anretning om Middagen af et Par saltede Sild og nogle haarkogte Æg, hvilke Retter smagte den store Søhelt særdeles vel; og han svoer tidt en drøi Sømands-Ed paa: at han spiste meget hellere hos Frue Ulfeldt end ved Kongens Taffel, som bugnede under Vægten af halvtredsindstyve lækkre og fine Retter."

"Jeg havde været paa Svenstrup i fjorten Dage, da Admiralen kom ilende ind i Dagligstuen og raabte, saa Vindverne rystede:

"Glæd Dem, Frøken Amalia! Han kommer!"

"Hvem?" — spørgte jeg hurtigen, og mit Hjerte bankede som om det vilde sprænge mit Snørliv. Jeg vovede ikke at see paa Admiralen."

"Hvem anden end Deres Friheds Frelsermand: den ædle Gyldenløve!" — raabte Juul atter. Porten blev aabnet og Gyldenløve kjørte ind i Gaarden.

Min Tante og alle hendes Døttre samt Admiralen gik ham imøde. Kun jeg blev siddende ved min Ramme: det var mig umuligt at reise mig af Stedet.

"Gyldenløve traadte ind i Stuen, efterfulgt af Fruen, hendes Børn og Niels Juul, som han holdt i Haanden og var i en ivrig Samtale med."

"Men, Amalia!" — raabte min Tante — "vil Du da ikke hilse paa Greven?"

"Jeg reiste mig op, og forsøgte at gjøre en Compliment."

"Gyldenløve, som saae min Forlegenhed, nærmede sig til mig med megen Ærbødighed, bad mig ikke at lade mig forstyrre i mit Arbeide, og spørgte med en let Compliment:

"Behager Landet Dem vel, min Frøken?"

"Dette Spørgsmaal gjengav mig min tabte Fatning og det blev mig muligt at svare:

"Deres uendelige Godhed, Hr. Greve! kan jeg ene takke for, at jeg...."

"Intet om Tak," — afbrød Gyldenløve mig hurtigen — "da jeg ene er Skyld i den Unaade, hvori De er falden! Havde jeg ikke bragt Talen paa Deres Onkel, var De ikke kommet til at holde den skjønne Lovtale over hans Gemalinde, som Dronningen tog saa unaadig op, og som paadrog Dem

den hele Ubehagelighed, som dog nu aldeles er hævet: thi Hendes Majestæt har i Naade, og i meget milde Udtryk, givet Dem Deres Afskeed, som jeg herved har den Ære at overlevere Dem."

"Det var mig umuligt at takke. Gyldenløve forekom mig i dette Øieblik som et høiere, overjordisk Væsen der beskyttede mig Forladte. Jeg kunde tilbedende have kastet mig for hans Fødder, men tale kunde jeg ikke. En Taare, der trillede fra mit Øie ned paa Papiret jeg modtog af hans Haand, var den eneste Tolk af mit taknemmelige Hjerte."

"Er De tilfreds med denne Forandring i Deres Stilling?" spørgte Niels Juul mig, halv vranten, fordi jeg ikke sagde et Ord.

"Det kan Du jo nok see, Niels! paa Glædestaarerne i hendes Øine." — sagde Margaretha, idet hun gik hen til mig og hviskede mig i Øret:

"Men, Amalia! saa tak dog Greven, for den uendelige Naade og Godhed han har beviist Dig. Du veed ikke hvad Godt han kan gjøre Dig i Fremtiden. Glem ikke: at han er en Søn af Kongen, og at Alt bøier sig i Støvet for hans Vælde."

"Det var som om min Tunge pludseligen afkastede sin Lænke: thi det lykkedes mig nu, skjøndt i afbrudte Ord, at takke min Velgjører. Ved Slutningen af min stammende Tale, greb jeg hans

Haand, som jeg vilde kysse; men han forhindred det, idet han trykkede min Haand med Inderlighed til sine Læber."

"Jeg fik siden at vide: at saavel Prindsens som Prindsessens Bestræbelser for mig hos Dronningen, havde været frugtesløse, men at den ædle Gyldenløve havde udvirket min Benaadelse igjennem Kongen selv, hvem Dronningen ikke havde kundet nægte den."

"Benaadelse? Og hvad var min Brøde? At jeg havde sagt hvad der var den rene uhyklede Sandhed om et Fruentimmer, der, ihenseende til Overholdelsen af sine Pligter imod den Mand hun havde svoret evig Troskab og Kjærlighed, var et Mønster for sit Kjøn; en Ægtefælle, hvis Mage man længe skulle lede om paa Jorden, og maaskee dog aldrig, eller først scent, finde."

"Gyldenlove, saavel som Niels Juul og min hele Familie, deelte mine Ansluelser ihenseende til den hulde, ædle Eleonore, og jeg ønskede i Stilhed at kunde efterligne hende i Dyd og Troskab, om jeg nogensindd skulde blive Huustroe og Moder. Ja jeg fandt en himmelsk Fryd i at lide for den Mand, som jeg eengang gav mit Hjerte. O, jeg vidste ikke at dette Hjerte alt var borte, og at mit Ønske snart, meget snart, skulde vorde opfyldt."

Taffelet var nu hævet. Grev Rosen kom for at see til Theodore, og glædede sig inderligen over: at finde hende i en saa rolig Stemning, som ene var en Følge af den ædle Amalias Fortælling, som, Theodores egen Sorg uagtet, havde fundet en dyb Gjenklang i hendes bløde Hjerte; og neppe vare begge Greverne bortreiste, før Theodore bad Veninden at fortsætte sin Fortælling, hvortil Frue Amalia var villig; og da begge Veninderne havde styrket dem lidet, satte Amalia sig lige for Theodore, og fortalte, under utallige Sukke og Taarer, følgende:

"Jeg veed ikke hvordan det var: men saavel min Tante som hendes Døttre magede det saaledes, at Gyldenløve og jeg ofte vare ene. Om de havde Hensigter dermed, veed jeg ikke. Nok er det: at om endog hele Familien, min Tante med alle sine yngre Børn, Juul med sin Margaretha, og jeg med Gyldenløve, spadserede sammen i Dyrehaugen ved Svenstrup, saa blev dog Gyldenløve og jeg, uden at vi vidste deraf, snart ene. O, Theodore! de Timer jeg ved denne herlige Mands Arm, tilbragte paa disse Spadseretoure, vare de lykkeligste i mit Liv. Aldrig skal Mindet om dem udslettes af min Sjæl: og ofte har denne fortryllende Erindring opklaret mange af de mørke Timer i mit, paa Glæder saa fattige Liv."

"Gyldenløve syntes stedse at blive mere og mere tankefuld, og jeg ængstede mig meget over, hvad det kunde være for en hemmelig Sorg, der traf de mørke Skyer over hans ellers saa muntre og aabne Aasyn. Ofte gik han hele Qvarteer ved min Side uden at tale et Ord, og dybe Sukke, banede sig, af og til, Vei op af hans beklemte Bryst. Han spørgte stundom, om der ikke var kommet Breve til ham i hans Fraværelse; og da vi engang kom hjem fra en Spadseretour laae der et stort Brev til ham, som han paa Seglet strax kjendte at være fra Kongen. Hans hele Væsen var i Oprør da han modtog dette Brev, og det var kun med bævende Hænder at han formaaede at aabne det. Da han havde læst det, syntes en mørk Fortvivlelse at bemestre sig ham. Han sluttede, sig tilligemed Juul, længe inde i sit Værelse, og da han kom ud igjen, blev jeg tydeligen vaer: at han søgte at skjule den Qval, der omspændte hans bekymrede Sjæl."

"Hele Huset, lige fra min Tante, til den yngste af hendes Døttre, tog Deel i Gyldenløves Sorg, skjøndt Ingen kjendte den; og Margaretha søgte bestandigt, saavel ved Bønner, som Skjenden og Trudsler, at udforske af Juul hvad der havde frembragt denne store Forandring med den elskede Kongesøn; men Ingen leed som jeg ved hans Qvaler, og jeg kunde ikke længere dølge for mig selv:

at Gyldenløve var mig uudsigelig kjær og dyrebar."

"Nogle Dage vare alt forløbne efter at han havde modtaget hiint Brev, der havde sat ham i saamegen Uroe, da vi en Aften, i Slutningen af Juni, foretog den sædvanlige Vandring i Dyrehaugen, og bleve, som sædvanligt, snart ganske ene. Det var en skjøn Aften. Solen dalede majestætisk over Søen, og den hele nordvestlige Deel af Horizonten var skjult med et Hav af purpurrøde Skyer, som den nedgaaende Soels Straaleglands brød i tusinde Skikkelser, idet den speilede sig i den blanke Søes yndige Flade. Nattergalene sloge omkap i Bøgenes Kroner, Skovduerne kurrede, de muntre Lam sprang omkring paa Engen; kort sagt: den ~~hele~~ Natur aandede Fryd og Glæde; kun Gyldenløve og jeg sørgede; thi hvor kunde jeg fryde mig over den yndige Natur, naar Sorgens sorte Skyer leirede sig paa min elskede Velgjørers Pande, og fremviste et Billede af hans qvalomspændte Hjerte?"

"Længe havde vi vandret tause i Skoven, da Gyldenløve standsede ved Søens Bred, og syntes at tabe sig i Beskuelsen af den dalende Soel, hvis ene Halvdeel kun var at see ovenover Vandets himmelblaae Flade. — "Amalia!" — sagde han og greb min Haand. — "Naar min Soel daler, for aldrig

mere i dette Liv at oprinde. Vil De da offre mit Minde en Taare? Vil De?"

"Jeg blev yderst forfærdet, thi jeg tænkte mig ham alt som død, liggende udstrakt i den sorte Kiste. Uvilkaarligt trykkede jeg hans Arm op til mig, som om jeg vilde fravive Døden sit Bytte. Taarerne styrtede frem af mine Øine. Jeg vaklede, og havde Gyldenløve ikke holdt paa mig, da var jeg faldet til Jorden ved hans Side."

"Hvad er dette, Amalia?!" — raabte han, og bar mig hen paa en Græsbænk, der var anbragt ved Udkanten af Skoven lige for Søen; derpaa vedblev han med den høieste Enthusiasme, idet han kastede sig for mine Fødder: "Amalia! Engel! elsker Du mig? Ja Du elsker mig! Det læser jeg igjennem Taaren i Dit yndige Himmeløie! Du bævede ved Tanken om min Død: Du elsker mig! Du vilde rive mig fra Døden, hvis Lee alt blinker mig imøde ved den kolde, stolte Maria Grubbes falske Hjerte; thi hvor var det muligt at leve ved hendes Side? Maatte man ikke forgaae i langsomme Qvaler, ved hendes helvedaandende Barm?"

"Nu var Aarsagen til Gyldenløves Tungsindighed afsløret for mit Blik. Han skulde altsaa ægte Maria Grubbe, denne stolte Coquette, der, som jeg siden fik at vide, længe havde søgt at fange ham i sit Garn, hvis mægtige og rige Familie

det endelig, igjennem Dronningen, var lykkedes at bane Vei for hendes Ønsker. Vel havde jeg, i den korte Tid jeg stod i Dronningens Tjeneste, hørt Navnene: Maria Grubbe og Gyldenløve, blive nævnte sammen. Man talte da om den Sorg, Maria havde over, at der ikke blev noget af Forbindelsen, og det ikke uden en skadefro Glæde; men jeg tænkte mig da stedse, Helten: Ulrik Christian Gyldenløve, en Søn af Christian den Fjerde og Wibeke — og at det var Døden, som havde tilintetgjort Forbindelsen, da han, som er bekjendt, døde under Kjøbenhavns Beleiring **1657**. Det var som om mine Øine, ihenseende til Gyldenløves Stilling, pludseligen bleve aabnede, og at jeg vaagnede op af en rædsom Drøm, for at føle mig i en endnu rædsommere Virkelighed."

"Mit Hjerte var som gjennemboret ved disse korte Betragtninger, som jeg ikke kunde lade være at anstille; og jeg saae i Gyldenløves sidste Ord, min Pligt som i et klart Speil. — Omendskjøndt mit Hjerte blødte over den Skjæbne der forestod den Ædle, kunde jeg dog kun et Øieblik, forglemme hvad jeg skyldte mig selv. Det var, som ved flere vigtige Begivenheder i mit Liv, mig umuligt at tale. Mine Taarer vedbleve endnu at flyde, da jeg lempeligen skjød Gyldenløve fra mig; samlede alle mine Kræfter og forsøgte at flygte ind i Skoven,

for at skjule mig for denne farlige, o altfor farlige Yngling: der var en Andens bestemte Brudgom."

"Bliv, Amalia!" — raabte Gyldenløve med Lidenskabens hele Ild, og greb min Haand som hans Taarer vædede. — "Flygt ikke! Din Flugt vilde aabne min aarle Grav!"

"Det blev mig endelig muligt at tale, dog var det kun under Taarer og med stammende Tunge jeg formaaede at sige:

"Gyldenløve! Greve! hvad vil De? Husk paa at De er Frøken Grubbes Forlovede, og at det ikke sømmer sig for mig at...."

"Amalia!" — raabte han atter, med vild Lidenskab. — "Jeg afskyer Maria Grubbe, og Dig har jeg elsket fra det første Øieblik jeg saae Dig i Din Skjønheds og Uskylds hele henrivende Fylde, i Kirken. Amalia! Dig vil jeg elske til mit Hjerte brister i Døden!"

"Og dog ægte Maria Grubbe?" — spørgte jeg, idet jeg søgte at dølge mit Hjertes stormende Følelser, og fremkunstle en Kulde, o, som var det aldeles fremmed.

"Nei! Nei!" — raabte Gyldenløve, og hans Aasyn flammede som i en forklaret Glands. — "Her, under Himlens flammende Bue, tilsværger jeg Dig evig Kjærlighed og Troskab! Kongen er min Fader!

Han er naadig og god. Han elsker mig! Jeg vil kaste mig for hans Fødder: mine Bønner og Taarer skulle røre hans Hjerte; og den ømmeste af alle Fædre, vil ikke ved et Afslag sønderknuse en elsket og elskende Søns Hjerte. Han vil bryde det Baand, der for mig vilde være tunge Jernlænker, hvis Vægt, i Ungdommens feireste Vaar vilde trykke mig ned i Graven. Siig mig, Amalia! — dog jeg kan ikke tvivle. — Ved den Evige besværger jeg Dig at sige mig, om jeg er den lykkeligste af alle Dødelige: om Du elsker mig! O, et heelt Liv fuldt af overjordiske Saligheder ligger for mig i denne Tilstaaelse. Svar mig, Amalia! elsker Du mig? For Dine Fødder venter jeg min Dom."

"At beskrive hvad der i dette Øieblik foregik i mit Hjerte er mig umuligt. Jeg bøiede mig taus over den Knælende, som trykkede mig til sit bankende Hjerte, og mit Ja døde paa hans Læber i det første salige Kys."

"Jeg seer Himlen aaben!" — jublede Gyldenløve, da den første Henrykkelsesruus var forbi — "og Herrens Engle fryde dem over vor Forening!"

"Et uhyre Tordenbrag, som rullede over vore Hoveder, afbrød pludseligen den Henryktes yndige Sværmerie. Forfærdet rev jeg mig af hans Arme; thi det forekom mig: som om det var den fortørnede

Himmel der vilde minde mig om at jeg havde begaaet en Synd, ved at love en Mand Kjærlighed, der var bestemt for en Anden."

"Gyldenløve tog Tordenbraget i en anden Betydning, og raabte med den høieste Begeistring, idet han hævede sit Flammehie mod Himlen:

"Hører Du, Amalia! Himlen besegler vor hellige Pagt. O gid den vorde evig som Guds Godhed, og at vi engang maa fornye den i Evigheden, for hans Thrones Fod! Amalia! sværg ved den Almægtige, hvis majestætiske Torden ruller i Skyen over os: at Du evigt, Her og Hisset, vil elske mig."

"Evigt!" — sagde jeg med mit unge Hjertes hele Inderlighed, og sank i den Høitelskedes aabne Arme.

"Et svagere Tordenskrald lod sig høre i det Fjerne. Gyldenløves Begeistring havde revet mig med sig. Jeg troede nu at Himlen, som var Vidne til min Eed: bifaldt min Kjærlighed; og Ingen, nei Ingen i den hele vide Verden var saa lykkelig som jeg."

"Tordenen trak aldeles over. Solens sidste Straaler sank i den klare Søe, og den yndigste Aften, ligesom givet os af Gud til at forhøie vor Lykke, indbød os til at gaae ad en Omvei til Slottet, for ret at nyde den saligste Time i vort Liv, i dens hele skjønne Fylde."

"Paa Hjemveien, bad Gyldenløve mig at dølge vor Kjærlighed for ethvert Menneske, for at den ikke skulde blive for tidlig bekjendt ved Hoffet. Det gjorde ham meget ondt: ikke at torde lade den ædle Juul læse i hans Sjæl, men han havde nylig erfaret at den listige Margaretha dog kunde faa en Hemmelighed snakket fra den forelskede Niels; han torde derfor ikke, saa gjerne han end vilde, betroe den ellers prøvede og tause Ven, hvor overvættes lykkelig han følte sig at være."

"Min Fryd var ubeskrivelig stor da jeg erfarede: at Gyldenløve aldrig, endog paa fjerneste Maade, havde givet sit Samtykke til den forhadte Forbindelse, der, som han forsikrede, om den gik for sig, vilde berøve ham Livet. Kongen havde kun skrevet: at han ønskede denne Forening, som Gyldenløve endog havde havt Mod til at nægte Dronningen. Men var dette Ønske af Kongen ikke en Befaling? Og kunde Gyldenløve vel vægre sig ved at adlyde den saa høit elsk! Fader? Og var det ikke at vise Utaknemmelighed for utallige Velgjerninger og saa megen Ømhed, om han nægtede at adlyde? Disse Spørgsmaale, som jeg i Stilhed gjorde mig selv paa Hjemveien, blandede dog nogle bittre Draaber i min Lykksaligheds fulde Bæger, og det var mig umuligt: at dele Gyldenløves næsten formende

Henrykkelse, der lod ham overſee alle de Forhindringer der kunde møde vor Kjærlighed.

"Paa den deiligſte Dag og Aften, fulgte den ſkjønneſte Nat. Min Tante foreſlog os, efter at vi havde ſpiiſt til Aften: at tilbringe en Deel af den med at ſpadſere. Forſlaget var Alle velkommet — og Gyldenløve og jeg, bleve atter ene paa den brede Gangſtie ved Søen. Det lykkedes den Elſkede: aldeles at forjage ethvert Spoer af Frygt fra min Sjæl, og at faa mig til at ſee Fremtiden igjennem det ſamme Trylleſpeil hvori han ſelv ſaae den. Vished den at være elſket, havde udbredt en blid Henrykkelſe over den ædle Kongesøns hele Væſen, ſom endog ikke blev ubemærket ved Bordet, men, ſom han forſikrede: ene kom af de gode Efterretninger fra Hoffet, ſom han havde erholdt i det Brev der laae til ham, da vi kom tilbage fra Skoven. Der var altſaa Ingen der ahnede hvad der var foregaaet imellem os, og vi overlode os aldeles til Nydelſen af Livets høieſte Lykke: at elſke og være elſket. Gyldenløve havde ſlynget ſin Arm om mit Liv. Naar det raslede i Skoven, eller en Fiſk ſlog i Søen ved min Side, blev jeg forſkrækket og heldede i Angſten mit Hoved op til hans Bryſt; han omſlyngede mig da faſtere, og trykkede mig til ſit Hjerte. Men ſelv et Par Uſkylds Børn, vandrede

Uskyldighedens Engle stedse ved vor Side, og de forlode os aldrig."

"Det var næsten Dag da vi kom hjem. Min Tante, som var bange for at vi vare blevne vildfarende, havde sendt Folk ud med Lygter for at lede om os; og for at Ingen skulde formode den sande Aarsag til vor lange Udeblivelse, forsikrede Gyldenløve Frue Ulfeldt: at hvad hun havde formodet var Tilfældet, og at han vidste ikke selv hvor vi havde været. Uagtet dette Sidste ingen Usandhed var: blussede mine Kinder dog af Skamfuldhed over at jeg bedrog min Tante, og jeg lovede mig selv helligen: aldrig mere om Natten at spadsere enten i Skoven eller Haugen med Gyldenløve."

"Det var allerede lyst, da jeg lagde mig til Hvile; men Søvnen flyede for min Henrykkelse, og ingen anden Tanke end den: at jeg var saa uudsigelig lykkelig kunde rummes i min glade Sjæl. Jeg stod igjen op af Sengen, knælede ned for ham som er idel Kjærlighed, og hævede mit Hjerte, i en inderlig Bøn, op for hans Throne. Jeg bad om Held for min Kjærlighed, og at den Algode vilde tage min Elsker og mig, i sin allnaadige Varetægt. O, Herren hørte ikke hvad jeg i Ydmyghed bad, og mine Glædestaarer maatte snart give Plads for de som Fortvivlelsen pressede af mit blødende, sønderknuste Hjerte."

"Ni lykkelige Dage vare henrundne for os i overjordisk Salighed, og Gyldenløve havde endnu ikke læst det Brev, som han foregav at have sat ham i saa blid en Stemning. Da han troede at det ikke var fra Kongen havde han ligegyldigen stukket det i Lommen, og det var snart aldeles forglemt af ham. Da jeg den tiende Dag, ved hans Arm vandrede til det Sted ved Søen hvor vi havde tilsvoret hinanden evig Troskab og Kjærlighed — som var vor kjæreste Vandring — var det meget varmt, og da Gyldenløve trak sit Tørklæde op — han havde netop de samme Klæder paa som hiin mig evig uforglemmelige Aften — da faldt et Brev til Jorden. Ligegyldigen tog han det op og brød det, o men jeg læste i hans Ansigt: at det indeholdt meget ubehagelige Efterretninger. Det var skrevet med Kongens egen Haand, men var i en Convolut med Udskrivt af Kongens unge Bibliothekar, Canseliesecretair Peter Schumacher.*) Da Gyldenløve havde læst Brevet, vilde han gjemme det; men jeg bad ham saa bønligen om: at erfare dets Indhold, at han efter megen Vægring endeligen lod mig læse det. Hver en Linie var et Dolkestik

*) Den bersmte og for sine Lidelser bekjendte store Statsminister: Peter Griffenfeldt.

i mit Hjerte; thi Kongen befalede ham i meget alvorlige Udtryk: ufortøvet at komme til Kjøbenhavn, og sluttede med: at det var saavel ham som Dronningen meget ubehageligt: at han opholdt sig saa længe paa Svenstrup hos en Familie, som han vidste var nærbeslægtet med den Mand, der aabenbar havde viist sig som Kongehusets og Landets Fiende; og med hvilken, som man sagde ved Hoffet: han stod paa en mere fortrolig-Fod, end det sømmede sig for hans høie Fødsel og Værdighed, samt de Planer Kongen havde lagt til hans Fremtids Glands og Storhed. — Jeg kunde ikke læse Brevet ud for Taarerne som styrtede frem af mine Øine. Gyldenløve vilde trøste mig, men han var selv trøstesløs, og det eneste Sandsynlige hvormed han søgte at berolige mig, var: at der ikke taltes et Ord i Brevet om den forhadte Frøken Grubbe. Men dette var jo overflødigt, da han skulde komme tilbage, hvor han kunde modtage Kongens videre Befaling, der, det sagde mit Hjertes bange Slag mig, vist var: at han skulde give min lykkelige Medbeilerinde den Haand, hvorved jeg havde haabet at vandre fro og lykkelig igjennem Livet. Den Haand der var mig kjærere end alle Indiens Skatte."

"Nedsjunken i den dybeste Sorg, kom vi tilbage til Svenstrup og jeg hørte med Smerte: at

min Elsker gav Befaling til sin Afreise næste Dags Morgen.'"

"Ved Solens Opgang mødtes vi i Haven, for uforstyrret at kunde tage Afskeed med hinanden. O, min Theodore! det er mig umuligt at beskrive Dig hvad Din arme Veninde da leed, og end efter syvgetyve Aars Forløb bløder mit Hjerte, o, ikke ved min egen, men ved Gyldenløves Jammer. Under en Strøm af Taarer, gjentog han mig sin Troskabseed, og kaldte den treenige Guddom til Vidne paa hans Hensigters Reenhed. Mit Hjerte var bristefærdigt. Som en Døende hang jeg i hans Arme, og det var som om min Sjæl vilde udaande sig i hans sidste brændende Afskedskys. O, det forekommer mig, som om dets Ild endnu flammer paa mine Læber. Mine Sandser forlode mig aldeles i den Elskedes Favn, og da de vendte tilbage: laae jeg paa min Tantes Seng, hvor jeg, efter hvad man fortalte mig, var baaret ind af Gyldenløve, der, som han sagde, havde fundet mig i en bevidstløs Tilstand i Haugen, som, efter hans Formodning, vist var foraarsaget af en pludselig Skræk. Han var, med alle Kjendetegn paa den dybeste Smerte over min Sygdom, blevet staaende ved mit Leie indtil umiskjendelige Tegn til at min ligesom flygtende Sjæl vendte tilbage, havde viist sig. Da havde han kysset min Haand med taarevædede Øine

og en Heftighed som forundrede Alle, og styrtet sig ind i Vognen, med Befaling til Kudsken at kjøre stærkt til, da han inden Middag vilde være i Hovedstaden."

"Jeg takkede den Tilbedte i Stilhed, fordi han havde skaanet mig for den Smerte, som en igjentaget Afskeed vilde have ført med sig, og indsluttede min Fortvivlelse dybt i mit blødende sønderknuste Hjerte."

"Dersom han havde betroet sit dyrebare Liv til de troløse Bølger og draget til en anden Zone: jeg vilde været rolig; men han drog til Hoffet — og jeg maatte fortvivle."

"Tre skrækkelige Dage vare henrundne for mig, da jeg blev glædet med et Brev fra hans elskede Haand. Min Fryd var ubeskrivelig, da jeg modtog det, og jeg græd Glædestaarer over dets trøstende Indhold. Her er det, min Theodore! Jeg har gjemt hans Breve som min dyrebareste Eiendom. Jeg vil læse det for Dig, og Du vil af ham selv erfare hvor høit han elskede mig.

"Min evigelskede Amalia!

"Den Algode har hørt mine Bønner. Du er "atter frisk og vel. Det var kun for et Øieblik, at "Din skjønne Sjæl ikke havde Kraft til at bære "Skilsmissens Qvaler. Roserne blomstre atter blandt

"Ellier paa Dine fagre Kinder — og min Amalia!
"de blomstre for Din Gyldenløve, for Din kjærlige,
"Din til Døden tro Ven! O, min Sjæls Ven-
"inde! Jeg veed at Dit ømme Hjerte deler de Fø-
"lelser der igjennemstrømme mit Bryst, ved hvilke
"jeg lever og aander. Denne salige Vished, skaber
"Din Elskers hele Lykke. Den gjør ham til den
"Misundelsesværdigste af alle Dødelige. Han vilde
"ikke bortbytte den for alle Jordens Kroner."

"Ja, min Amalia! jeg elsker Dig: som maa-
"skee endnu ingen Mand har elsket. O, jeg føler det:
"mit Liv var intet Liv om jeg ikke elskede Dig. Du
"udfylder mit hele Hjerte. Uden Dig maatte det
"briste."

"Forskræk Dig ikke min for Gud og Verden ud-
"kaarede Brud! Man vil rive mig fra Dig, og gjøre
"mig til Statholder i Norge, paa Vilkaar: at jeg skal
"give Maria Grubbe min Haand. Jeg har afslaaet
"det med en Bestemthed, hvorved jeg var saa ulyk-
"kelig at paadrage mig min høie Faders Vrede.
"Dog kun et Øieblik kunde hans med alle Dyder
"prydede Sjæl, være den Søn unaadig som han har
"viist den faderligste Omhue og Kjærlighed. Han lod
"mig, ved Schumacher, kalde for sig, og bad mig
"med en Ømhed, som rørte mig til det Inderste,
"at sige ham Aarsagen til min Vægring. O,

"Amalia! Dit dyrebare Navn svævede mig paa
"Tungen; men jeg vovede ikke at udtale det, da jeg
"veed at Kongen Intet foretager sig uden Dronningens
"Samtykke, og Hendes Majestæt er ikke Din Slægt
"gunstig. Jeg kastede mig derfor, for min Konges
"og Faders Fødder og tilstod ham min Kjærlighed til
"Dig, dog uden at nævne Dit Navn, som jeg besvoer
"ham at tillade mig, endnu i nogen Tid, at fortie.
"O, Amalia! Jeg skildrede ham Din Elskværdighed,
"Din Uskyldighed og Dine Dyder med saa levende
"Farver at han blev rørt derved, og da jeg afmalede
"ham vor gjensidige, evige Kjærlighed: perlede der
"en Fadertaare i hans kongelige Die. Han love:
"de: ikke at være vor Kjærlighed ugunstig, naar
"Din Stand var saadan at en Forbindelse imellem
"os kunde finde Sted, og Dronningen vilde bifalde:
"at Maria Grubbe fik Befaling, at trække sig til:
"bage. O, Amalia! min ophøiede, store Fader vil
"min Lykke. Og hvo kan miskjende Dronningen
"for: at hun ønsker at forbinde mig ved Gifter:
"maal, med den rigeste Familie i Landet? Jeg kan
"ikke beskrive Dig, hvor uudsigelig veltilmode jeg
"var da jeg forlod Kongen. Jeg haaber alt af hans
"uendelige Ømhed for mig, og anbefaler Dig i
"Himlens allnaadige Varetægt, indtil Alt er jevnet
"efter vore Ønsker, og jeg for hele Verden kan
"fremtræde ved Din Side, og føre Dig til Alteret

"som min Huustro. O, Amalia! mit Hjerte ban-
"ker denne salige Stund imøde. Snart, min evig-
"tilbedte Pige! skal den oprinde for Dig og Din til
"Døden troe:

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavns Slot den 12te Juli 1660.

"Jeg gjemte dette Brev paa mit af Himlens Fryd igjennemlynede Hjerte, og min Henrykkelse var ubeskrivelig stor medens jeg besvarede det. Da det var forseglet, leverede jeg det til Gyldenløves Rideknægt, der havde bragt min Tante en Pakke Kniplinger og hemmeligen leveret mig Brevet. Han reed strax bort, og jeg glædede mig som et Barn til: at det endnu samme Dag kunde komme i den Høitelskedes Hænder."

"Der henrandt atter fjorten lykkelige Dage for mig, i hvilke jeg stedse svævede paa Haabets Rosenskyer, og var daarlig nok til at troe at alt maatte falde ud efter min Sjæls inderlige Ønsker og uskadelige Bønner, da jeg, ved den gamle Skipperkone, som havde været Niels Juuls Amme, erholdt følgende Brev fra Gyldenløve. Mit Hjerte bankede af Glæde da jeg brød Seglet; men dets Fryd forsvandt i Graad da jeg læste:

"Min dyrebare Amalia!

"Forlad ufortøvet det Huus hvori Du er. Din "forræderske Tante, som maa have mærket vor "Kjærlighed, har, for derved at erlange den saa "længe forønskede Udsoning med Hoffet, forraadt den "til Dronnigen. Følg Moder Annas Raad ihen- "seende til Din Flugt; og lad Intet, hverken List "eller Trudsler, lokke vor dyrebare Hemmelighed fra "Dig. Bliv ikke forskrækket, min Elskede! men jeg maa "og vil sige Dig Alt. Mine Fiender have formaaet "den ædleste Konge og ømmeste Fader til at befale "mig at forblive paa Rosenborg Slot, under Coman- "dantens Opsyn, indtil jeg bestemmer mig til at give "den Forhadte, hvis Navn jeg ikke vil nævne, min "Haand. Dog vær rolig, min Elskede! thi jeg vak- "ler ikke. Vel har den store Christian bygget Slot- "tet stærkt og fast som for Evigheden, men Amor "trodser Volde og Grave, Mure og Taarne; hans "Magt formaaer at sprænge Klipper, og bane Vei "over ubekjendte Have; han skal føre mig i Dine "ømme Arme. Følg den Gamle, og jeg skal snart "mundtligen forsikre Dig om, at jeg evig er Din tro

Gyldenløve.

Rosenborg Slot den **26**de Juli **1660**.

"Min Tilstand blev skrækkelig efter Læsningen af dette korte Brev; thi det sagde mig jo tydeligen:

at Gyldenløve var arresteret; men jeg var ikke ube-stemt. Jeg besluttede aldeles at følge hans Raad. Den gamle Anna, som havde foræret Margaretha en fersk Lax, for ikke at paadrage sig Mistanke, fandt Leilighed til at tale med mig i Eenrum og bad Farvel efter en Times Ophold. Jeg lavede mig just til, efter hendes Raad, at forlade min Tantes Huus ved Solens Nedgang, og gaae til et bestemt affides Sted i Skoven, hvor hun med en Vogn ventede paa mig, da der ankom en Ridefnægt i Overhofmesterindens Livree, og forlangte at tale med mig. Jeg bævede over mit hele Legeme da jeg aabnede det Brev han overleverede mig, og min Forundring steeg til det høieste: da jeg i det saae, at Overhofmesterinden i meget bevaagne Udtryk, bekjendtgjorde mig: at paa Grund af hendes Forbøn, havde hendes Majestæt aldeles benaadet mig: og til-ladt hende at forsikre mig: at det Forefaldne var aldeles glemt, samt at jeg ufortøvet havde at ind-finde mig hos hende paa Slottet, for at blive Hendes Majestæt forestillet og atter indtage min Plads ved hendes Hof. Min Tante bestormede mig med Lykønskninger, og Margaretha sporgte mig ligefrem, om jeg var gal og vilde igjen tage til Hoffet; og, jeg var Fruentimmer nok til at skjule mine sande Hensigter for dem Begge. Jeg udbad mig, af min Tante, Betænkning til næste Dag — men da Solen dalede listede jeg mig hem-

meligt til Skoven, hvor den tro Anna ventede paa mig; og jeg var saa fortumlet, ja næsten bedøvet af det Foresaldne, at jeg ikke engang spørgte den gode Kone hvor hun vilde føre mig hen. Jeg kunde for Taarer ikke tale; og først næste Dag, da jeg var i hendes lille Hytte, befindede jeg mig saameget at jeg spørgte, om jeg for Fremtiden skulde fordlive der eller bringes videre."

"Vi kunde endnu i denne Aften vente Grev Gyldenløve, og da vil han nok bestemme Deres Opholdssted, Frøken!" — sagde den gode Gamle, idet hun fremsatte paa Bordet hvad hendes Kjøkken og Kjælder formaaede, og bad mig med den hjerteligste Gjæstvenlighed, at tage til takke."

"En Fryd, som det er mig umuligt at beskrive, gjennembavede min Sjæl ved den Hvitelskedes Navn; og netop sad jeg om Aftenen, ved den fulde Maanes klare Skin, i stum Henrykkelse over atter at see ham: da Døren aabnedes og en ung Sømand traadte ind og ilede imod mig med aabne Arme. Jeg gav et høit Skrig af Forundring og Glæde, da jeg i ham gjenkjendte min Gyldenløve."

"At beskrive denne Scene vilde være en Umulighed. Jeg forbigaaer derfor saavel dens Henrykkelser som Qvaler: O, de første overgik langt de sidste, lige til den Tilbedte rev sig af mine Arme,

for at ile tilbage til sit Fængsel paa Rosenborg Slot, hvor Commandanten vovede sit Liv ved at lade ham gaae ud paa hans Æresord: at komme tilbage inden Kl. fire om Morgenen."

"Jeg var atter ene, og havde god Tid til at overtænke min Skjæbne. Det smertede mig dybt i Sjælen at have paadraget min Elsker saa mange Ubehageligheder: ja endog Fængsling og Kongens Unaade; og jeg ønskede for hans Lykkes Skyld: at han aldrig havde seet mig, da han saa muligen havde levet et roligt, om ikke lykkeligt, Ægteskab med min Medbeilerinde. Lidt efter lidt, tænkte jeg mig det som en Pligt at give ham sit Løfte tilbage, for at forsone ham med Kongen; o, men da frygtede jeg for hans Liv, thi vilde Maria Grubbes stolte, kolde Hjerte ikke dræbe ham? især, da han nærede saa afgjort en Modbydelighed for hende? Hvad der saa skulde blive af mig? Med en Taarestrøm besvarede jeg stedse dette Spørgsmaal, og da traadte den Herlige i sin hele Elskværdighed for min Sjæls Die, og — jeg følte det — skulde jeg frasige mig ham: da maatte det være med bristende Hjerte."

"Næste Dags Aften Kl. elleve, da jeg med den ømmeste Længsel ventede Gyldenløve, holdt der pludseligen en Kareet for Huset, og inden jeg kunde faa Tid til at skjule mig: traadte de tvende Karle, der stode bag paa den, ind i Stuen."

"I Dronningens Navn forkynde vi Dem Arrest, Frøken Steinhausen!" — sagde den ene Karl, medens de Begge, min Graad og Modstand uagtet, slæbte mig op i Vognen, hvor Frue Abel Catharina v. der Wisch, tilligemed tvende Kammerpiger, sad."

"Med en Haardhed der var langt fra at egne sig for en Dame af Overhofmesterindens Rang og Stand, afmalede hun den Brøde jeg havde begaaet, ved ikke, efter Befaling, at indfinde mig ved Dronningens Hof: som den skrækkeligste Majestætsforbrydelse, og spørgte mig: hvor jeg kunde være saa fræk at opløfte mine Øine paa en Herre som Grev Gyldenløve, der endog af alle Fremmede blev tituleret som Prinds; og forsikrede mig: at begge Deres Majestæter havde taget dette yderst unaadigt op, samt, at det eneste der kunde frelse mig fra den Straf som jeg for disse tvende Forbrydelsers Skyld havde fortjent, var, en oprigtig og sandfærdig Tilstaaelse af den hele Kjærlighedshandel, og at udlevere hvad Breve og Papirer jeg fra Greven maatte have modtaget."

"Til min store Lykke: var alle Gyldenløves Breve gjemte i en Skildpades Kasse, som, efter Moder Annas Raad, var stukket ind i et huult Træ i Haugen. De vare ellers blevne fundne, da Huset strax efter at jeg havde forladt det, blev igjennemsøgt."

"Det var tillige en Lykke for mig, at Frue v. der Wisch holdt saa lang en Tale, thi medens den

varede fattede jeg mig dog saameget: at jeg fik overlagt hvad jeg vilde svare. Det smertede mig at maatte fornægte min Sjæls inderligste Følelse: min Kjærlighed; men jeg maatte gjøre det for at frelse saavel mig selv som min Elsker. Jeg forsikrede derfor Fruen: at jeg ikke stod i den fjerneste Forbindelse med Grev Gyldenløve. At det Hele var en Opdigtelse af min Tante, for at skade mig og tilliste sig Dronningens Naade. Ja jeg havde saamegen Fatning: at jeg tillige kunde forsikre hende: at intet Fængsel, ingen Trudsler eller Piinsler skulde kunde formaae mig til at bekjende hvad der var den største Usandhed; hvad der aldrig var skeet."

"Det ville vi faa at see min stortalende Frøken!" — udbrød Hendes Naade med Haanlatter. — "Maaskee De bliver af andre Tanker, naar De i nogen Tid er blevet vant til Fængselsluften. I Blaa-Taarn har man herlige Midler til at faa Sandheden at vide. Der vil Frøkenen nok komme til at skrifte."

"Blaa-Taarn?!" — skreeg jeg forfærdet. — "O, Deres Naade! forbarm Dem over en svag Pige! Lad mig ikke komme i det frygtelige Taarn! O, Skrækken for det, formaaer allene at dræbe mig!"

"Man dør ikke saa let, især naar Hjertet er fuldt af Kjærlighed" — sagde Fruen meget spøsk. — "Maaskee at Frøkenen før vilde hensættes paa No-

senborg? Ja der torde Selskabet muligen være bedre, thi her vil De neppe faa andre Selskabs-Kammerader end Muus og Rotter."

"Gud i Himlen, forbarm Dig over mig!" — raabte jeg i den høieste Fortvivlelse, da Vognen holdt uden for det rædsomme Taarn. Jeg hørte en frygtelig Raslen af Laase og Hængsler. Fængselsdøren blev aabnet, og Kammerpigerne hjalp, eller rettere: trak, mig ud af Vognen."

"Vil De nu bekjende, Frøken?" — spørgte Fruen, idet hun steeg ud af Kareten og nærmede sig til mig. — "De undgaaer da alt det Rædsomme, der venter paa Dem og er fri. Nok en Gang spørger jeg Dem, i Dronningens Navn: vil De bekjende?"

"Nei!" — raabte jeg med Fortvivlelsens stærke Stemme, saa Slutteren bævede tilbage ved det. — "Nei, Furie! Aldrig i Evighed! slæbte man mig endog til Retterstedet!"

"Slæber hende da ind!" — bød Overhofmesterinden med truende Alvor. — "Slæber hende ind! At hendes Mod kan blive bøiet. Afsted!"

"Kammerpigerne trak mig hen mod Taarnet. Slutteren stødte mig ind og Fængslets tunge Jerndør raslede i efter mig."

(Fortsættes i næste Hefte.)

Gustav og Theodore.

(Fortsat.)

"Jeg veed ikke hvor jeg fik det Mod fra, i det Øieblik at jeg stod for det aabne Fangetaarn, hvis uhyre Mørke gabede mig imøde, med saamegen Bestemthed og Kraft, at benægte, hvad der dog var den rene Sandhed. Nok er det: Frue v. der Wisch syntes ligesom slaget ved min Trods, og ilede, uden at sige noget videre, op af den steile Steentrappe efter mig."

"Vil De nu bekjende, Frøken? I Dronningens Navn spørger jeg Dem endnu en Gang derom!" — udbrød hun, da vi vare inde i mit Fængsel, dog uden nogen Haarhed i Stemmen — "saa behøves der ingen videre Undersøgelse, og min Vogn skal kjøre Dem tilbage, naar den først har bragt mig til Slottet. De kan da saalænge, beholde den ene Pige hos Dem. Vil De?"

"De kan lade mig dræbe!" — gjensvarede jeg med fast Stemme — "men De kan ikke nøde mig til at bekjende en Usandhed. Jeg er i Deres Vold, og er beredt paa enhver Mishandling."

"Vel!" — sagde hun — "saa maa De finde Dem i, at jeg lader Dem randsage," — og nu lod hun mig, ved Pigerne, paa det nøieste visitere; hvilket jeg taalmodigen fandt mig i, da jeg Intet havde hos mig som kunde forraade enten Gyldenløve eller mig. Ja denne Undersøgelse var mig endog kjær, da jeg haabede at den skulde bringe hende paa den Formodning: at man gjorde mig Uret."

"Da Visitationen var forbi, kjærte min Plage-aand, tilligemed sine tvende Haandlangere, til Slottet, og lod mig blive ene tilbage i Fængslets øde Mørke, da Pigerne medtoge Lyset. Mit Mod var nu aldeles forsvundet, og jeg følte alt det Rædsomme der følger med Tabet af Friheden. Jeg famlede om i Mørket; og da jeg hverken kunde finde Stole eller Bænke, satte jeg mig ned paa Gulvet. Der sad jeg nu, i den tause Midnat, og overtænkte min frygtelige Skjebne. O, jeg følte kun altfor meget, at jeg var en svag, elskende Pige. Taarestrømme lettede min Smerte, og mit blødende Hjerte sukkede: Gyldenløve! dog gik hans elskede Navn aldrig over mine Læber: da jeg var bange for at den grumme

Overhofmesterinde havde givet Nogen i Taarnet, Befaling til at lure paa mig."

"Jeg havde nok omtrent et Qvarteer været ene, da Slutterens Datter, en smuk sextenaars Pige, kom ind til mig med et Lys og nogle faa Forfriskninger, samt redte en Seng til mig paa en Lovbænk som stod i en Krog. Nu betragtede jeg først mit Opholdssted. Det var taaleligere end jeg havde ventet, og havde tvende Fag Vindver. Vel sandt: de vare forsynede med Jernstænger, men jeg kunde dog haabe at faa Dagens Lys at see; og jeg havde frygtet for at blive indsperret i et mørkt underjordisk Hul; thi jeg havde hørt saameget om Blaa-Taarns frygtelige Arrester."

"O Frøken!" — udbrød den venlige Pige med Taarer i sine blide Øine. — "Forbarm Dem dog over Dem selv og bekjend frivillig, hvad den strænge Frue Overhofmesterinde desuden jo veed: ellers kommer De i Morgen ned i det fæle underjordiske Kjælderhul, hvor der næsten er ganske mørkt, og ret afskyeligt at være; og det vilde da ret skjære mig i Sjælen for Dem."

"Jeg har Intet at bekjende" — sagde jeg med Fatning — "men vel noget at bede om, og det er: at Du kunde blive hos mig om Natten. Vil Du vel det, min gode Pige?" Jeg trak en Ring af

min Finger, som jeg gav hende, for at stemme hende for mit Ønske."

"Hun vilde neppe modtage den, da, som hun forsikrede: hun ikke torde opfylde min Bøn."

"Jeg var igjen ene, og nu valgte jeg hvad der for mig var det bedste. Jeg anbefalede mig og min Elsker til Gud i Bønnen, og slumrede omsider ind. Da jeg vaagnede stod Solen allerede høit paa Himlen, og Slutterens Datter, den venlige Sara, aabnede Døren til mit Fængsel og traadte ind."

"Frøken!" — sagde hun saa sagte at jeg neppe kunde høre det — "jeg har en lille Seddel til Dem! men for Himlens Skyld, forraad mig ikke for min Fader, han slog mig vist ellers ihjel. Jeg fik den ved Solens Opgang, da jeg var henne paa Sletten, her lige overfor, at malke vor Koe. En ung smuk Svemand flyede mig den; og da han sagde at den var fra Deres Moder, saa nænte jeg ikke at...."

"Jeg rev hende Seddelen ud af Haanden. Han havde altsaa været ved mit Fængsel: thi hvem anden kunde skrive mig til end min Sjæls Afgud, min Gyldenløve. Jeg læste:

"Vær taus som Graven, min udkaarede Brud!
"thi det vilde forværre alle Ulfeldternes Sag, om
"vor Kjærlighed blev røbet. Især vilde det skade
"Din ulykkelige Onkel: Corfiz Ulfeldt, som, med hans

"ædle Huustroe, i Gaar er kommet hertil. Kjærlig-
"hedens Gud skal beskytte os! og end ikke Dit af-
"skyelige Fængsels uhyre Hængsler og Laase, skulle
"kunne modstaae hans Magt. Vær taus! og elsk
"Din til Døden tro

Gyldenløve.

"Det er sandt" — sagde Sara, da jeg havde læst Seddelen — "han bad mig saa bønligen om, at formaae Dem til: at rive Seddelen i mange smaae Stykker. Deres Moder havde paalagt ham det, da hun flyede ham den."

"Jeg opfyldte meget ugjerne Gyldenløves Ønske; og mine Taarer faldt paa de dyrebare Træk af hans Haand medens jeg sønderrev dem, og kastede Stum-perne ud af Vindvet."

"Jeg vil forbigaae hvad jeg led, da Overhof-mesterinden om Eftermiddagen holdt Forhør over mig. Ikke ved en Mine forraadte jeg min dyrebare Hemmelighed. Jeg ventede hvert Øieblik at blive sat ned i Kjælderen, men jeg slap dog med Frygten og forblev hvor jeg var."

"Gyldenløve havde Ret. Mit Fængsels Mure og Laase vare kun et Spindelvæv for Kjærlighed. Den barske Slutter blev underkjøbt; og i den tause Midnatsstund hvilede jeg ved min Emme, trofaste Venns elskende Hjerte. Jeg forglemte i hans Arme,

at jeg var i Fængsel; og en Salighed som Kjærlighed ene formaaer at skjænke, igjennemstrømmede mit hele Væsen, da hans Hjerte bankede mod mit og han atter fornyede sit Løfte, om evig Kjærlighed og Troskab. Fængslet blev mig et Elysium, og den Træstoel hvorpaa jeg sad ved Gyldenløves Side, omslynget af hans Arm, trykket til hans Bryst, var mig en Throne."

"Sara, som var tilstæde da hun af sin Fader nu var indviet i Hemmeligheden, græd Glædestaarer over vor Lykke, og sagde i sin Troskyldighed:

"Dersom Gud vilde give mig en saa skjøn, god og trofast Elsker: da vilde jeg gjerne min hele Livstid, sidde i Fængsel."

"I en heel Uge havde jeg hver Nat, dog i Overværelse af den gode Sara, tilbragt nogle Timer ved min elskede Vens Side, da det skrækkelige Uheld mødte vor Kjærlighed, at han, da han gik fra mig, blev kjendt ved Vesterport af een af Kongens Kammerherrer, der kom fra et hemmeligt Besøg i et Huus ved Volden. Gyldenløve, som troede at være ubekjendt under sin Forklædning, kom lykkelig ind paa Rosenborg; men allerede næste Morgen blev det mældt for Kongen; og Følgen deraf var: at Commandanten blev afskediget, en Anden ansat i hans Sted, Gyldenløve strængere bevogtet, og jeg nedsat

i det underjordiske Kjælderfængsel hvorned man saalænge havde truet mig, da man formodede: at Gyldenløve om Natten havde været under mine Vindver. O, jeg tænkte den Gang ikke: at jeg indviede denne frygtelige Grube for min ædle Tante Eleonore Christine Ulfeldt, som tre Aar derefter betraadte den, forder, i Suk og Taarer, at tilbringe treogtyve lange Aar."

"Jeg var saa aldeles nedsjunken i Fortvivlelse, da Overhofmesterinden om Eftermiddagen nedsteeg til mig, for atter at martre mig — at jeg var følesløs mod alt hvad hun fremførte til min Brøde; ja endog, da hun nedlod sig til at kalde mig: Grev Gyldenløves Forførerske, og truede mig med Tugthuset, værdigede jeg hende ikke et Ord til Svar. Jeg var som den der ikke har andet at tabe end et Liv, som er ham en Byrde."

"Sara græd vemodigen hver Gang hun kom til mig, over min tunge Skjebne. "O" — sagde hun — "dersom min Fader dog ikke havde ladet sig blænde ved Glandsen af det Guld som Grev Gyldenløve gav ham: da sad De ikke nu i dette afskyelige Hul hvor der aldrig før har sat andre, end Hestetyve og Børnemorderske; og hvor Guds kjære Soel, ikke kan indkaste en eneste af alle sine Straaler."

"Omtrent en otte eller ni Dage havde jeg sat i denne de Levendes Grav, hvor Fiirbeen og Tudser krøbe om mine Fødder, uden at saameget som et Budskab fra min Ven, eller en Linie fra hans Haand, havde mildnet mine grændseløse Qvaler da et nyt Uheld ramte mig. Man havde fattet Mistanke til Slutteren og hans gode Datter. De kom derfor pludseligen bort; og en anden Slutter, som ihenseende til mig fik meget strænge Befalinger, kom i deres Sted."

"Min Tilstand var nu yderst frygtelig. I ni Dage, nød jeg Intet andet end Brød og Vand som i meget smaa Portioner blev mig tildeelt. Dog var jeg stærk nok til at udholde denne Grad af Torturen. Min Sundhed leed Intet derved; som formodentlig kom af: at jeg ellers kun spiste Lidet, og Vand var min daglige Drik medens jeg var paa Svenstrup; med Undtagelse af et Par Draaber Viin om Middagen, naar Gyldenløve var ved Bordet."

"Overhofmesterinden troede, efter nogen Tids Forløb, at maatte gribe til mildere Midler for at faa mig til at bekjende hvad hun ønskede at vide. Jeg blev derfor atter ført oven paa i mit forrige Fængsel. Andre Klæder og Linned blev mig givet, og paa mit Bord kom dagligen fire gode Retter, foruden Viin, Confect og Frugter."

"Hendes Naade, antog nu en meget venlig Mine, naar hun holdt Forhør over mig; og raadede mig, som en Moder, at tilstaae min Forbindelse med Gyldenløve, og dersom jeg havde et Ægteskabsløfte af ham: da at overlevere det til hende, som til Gjengjæld vilde forskaffe mig min Frihed og en Pengesum i Erstatning for min Arrest. Jeg spørgte hende: hvor hun troede jeg kunde have et Ægteskabsløfte skjult, da hun ved min Ankomst til Taarnet, havde ladet mig afklæde lige indtil Nøgenhed; og endogsaa opløst mit lange Hovedhaar, for at see om der intet Papir var skjult i Fletningerne som kunde give nogen Oplysning. Desuden forsikrede jeg hende: at jeg aldrig havde modtaget saadant et Document som hun omtalte, enten af Grev Gyldenløve eller nogen Mand paa Jorden. Tilsidst bad jeg hende, at lade være at martre mig: da jeg ikke kunde bekjende hvad jeg ikke vidste, og hvad der aldrig var skeet. Hun lod dog til: ikke at blive mig unaadig, uagtet denne saa ofte gjentagne Erklæring; og forlod mig med en nedladende Mildhed."

"Næste Dags Eftermiddag fik jeg en Billet fra hende, hvori hun bad mig: at tage mine beste Klæder paa, da jeg om Aftenen Klokken elleve skulde afhentes i hendes Vogn for at føres til Dronningen, der selv vilde tale med mig. Hun forsikrede

mig tillige: at jeg Intet havde at frygte, da Hendes Majestæt var mig meget naadig og vilde kun mit sande Vel."

"Det Mod hvormed jeg hidtil nogenledes havde baaret min Skjæbne, forlod mig aldeles ved Tanken om: at jeg skulde fremtræde for Dronningen; og jeg skjælvede som en Misdæder, der føres til Retterstedet, da jeg steeg i Vognen for at føres for Sophia Amalias frygtelige Domstoel; og satte aldeles ingen Troe til den mig givne Forsikring: at hun var mig naadig, og vilde kun mit sande Vel."

"Uhret paa Slotstaarnet forkyndte at det var Midnat, da jeg, af Overhofmesterinden, blev ført ind i et af Hendes Majestæts indre Gemakker. Mit Hjerte bankede voldsomt, og det var kun med Møie at jeg kunde holde mig i en opreist Stilling, da Sophia Amalia kom mig imøde og vinkede mig nærmere til sig."

"Jeg havde ofte været nærværende, naar Dronningen var mild og naadig, og havde noget ret Behageligt at fremføre eller befale; men denne Gang syntes hun at overgaae alt hvad jeg i denne Henseende hidtil havde seet af hende. Den høie Majestæt i Mine og Tone, som ellers var hende saa egen, syntes kun at være Blidhed og Ynde; ja hun lignede mere en blid, huldsalig Qvinde end en strænge og bydende Dronning."

"Steinhausen!" — begyndte hun, og tog mig med et stærkt Udtryk af Ømhed i Haanden. — "Det har smertet mig meget at erfare, at Du har været underkastet Arrest! Indspærrelse og Fængsel bør aldrig anvendes imod vort blide Kjøn; og jeg har paa det alvorligste irettesat min Overhofmesterinde, for hendes Fremfærd imod Dig. Du er blevet bleg. Kom, Amalia! og sæt Dig ned hos mig: thi Du skjælver og bæver jo over Dit hele Legeme. Glem i dette Øieblik Dronningen! og tænk at Du taler med en Veninde, som ene ønsker at gjøre Dig lykkelig!"

"O, Deres Majestæt!" — udbrød jeg dybt rørt og kastede mig for hendes Fødder — "denne Naade er saa stor at jeg...."

"Dronningen løftede mig op, og det var neppe at hun tillod mig at staae medens hun talede med mig."

"Jeg har" — udbrød hun med uudsigelig megen Mildhed — "stedse erkjendt og agtet Dit gode Hjerte; derfor smerter det mig inderligen: at det har ledet Dig vild. Dog kan jeg ikke finde det forunderligt: at det er blevet rørt ved Gyldenløves virkelig skjønne Udvortes; og dersom Omstændighederne tillode det: jeg skulde selv lægge Din Haand i hans. Men alt længe før Du kom til mit Hof,

havde Hans Majestæt Kongen, bestemt ham for Frø-ken Grubbe; en Forbindelse, der formedels Krigen hidtil har været udsat. Ikke forlanger jeg Til-staaelsen af Din Svaghed for denne farlige Yng-ling, der allerede har vundet flere Hjerter end han muligen vil være bekjendt, og derved anrettet Be-kymring og Sorg i mange Familier. Jeg vil blot skildre Dig, hvad for en Elendighed Din og Gylden-løves Kjærlighed har foraarsaget her ved Hoffet. Det kan ikke være Dig ubekjendt, at Kongen er hans Fader, og har overøst ham med utallige Velgjerninger, som den Utaknemmelige ved Lydighed og Kjærlighed borde søge at gjengjelde. O, Amalia! mit Hjerte bløder ved at sige Dig det: Gyldenløve har, ved at afslaae det ham af Kongen bestemte Ægteskab, dybt saaret den ædleste og ømmeste Faders Hjerte: thi det er en Umulighed for Kongen at bryde sit Ord og Løfte. Ja den Utaknemmelige har reentud erklæret: at han ikke vil lyde Kongens Befalinger, og forladt det milde Fængsel hvori den fortørnede Konge og Fader, indtil videre, havde befalet ham at forblive, for at overlade sig til en Kjærlighed, som, da den dybt har saaret Kongens Hjerte, er en Forbrydelse. Hans Majestæt, hvis Helbred har lidt meget ved de mange Stra-badser Krigen medfører, og Smerten over den Nød hans elskede Riger have været bestædte i, har denne Ulydighed, af en unaturlig Søn, kastet paa

Sygeleiet. Rigerne trues med at miste den ædleste bedste Konge, jeg den ømmeste kjærligste Gemal og mine Børn en Fader hvis Lige ikke findes blandt Konger paa Jorden. Ja, dersom Rigerne ere saa ulykkelige at miste denne vise og mageløse Regent, ville de blive styrtede i den dybeste Elendighed; thi er Prinds Christian ikke endnu for ung til, i sin svage Haand, at styre tvende Rigers Scepter? Det rænkefulde Sverrig vil benytte Leiligheden, og atter tænde Krigens neppe slukte Fakkel. Utallige Undersaaters skyldfrie Blod vil komme til at flyde, og for Guds Aasyn anklage den forbryderske Søn, hvis Ulydighed styrtede den ædleste, bedste, viseste Konge i Graven; og Amalia! kan Du da paa den yderste Dag træde frem for den evige Dommer, og sige: Herre! jeg er uskyldig i dette Blod! Læg Haanden paa Dit Hjerte Amalia! og svar mig: kan Du?"

"Jeg var rystet indtil Sjælen ved dette skrækkelige Malerie. Uvilkaarligen udstødte jeg et høit Skrig, og styrtede for Dronningens Fødder."

"Med alle Beviser paa den høieste Ømhed løftede hun mig op, og vedblev med en Stemme, der uimodstaaelig banede sig Vei lige til mit Hjertes Inderste:

"Dig, Amalia! Dig blev det skjønne Lod af Himlen tildeelt: at kunde gjengive Rigerne deres

Konge, mig min Gemal og mine umyndige Børn deres Fader. I Danmarks og Norges, i mit eget og mine Børns Navn spørger jeg Dig: Vil Du?!"

"Jeg vil!" — raabte jeg, saa min Stemme i Nattens Stilhed gjenlød i den store Sal. — "O! Deres Majestæt: sig mig blot hvordan jeg kan det!"

"Du maa" — gjensvarede Dronningen og tog atter min Haand inden i sin — "aldeles give Slip paa den mindste Gnist af Haab, om: nogensinde at blive forenet med Gyldenløve; og betage ham ethvert Haab om: at han længere er elsket af Dig. Du maa have Styrke til at skrive ham det til: ja sige ham det mundtligen om det skulde blive nødvendigt. Han vil da kaste sig for Kongens Fødder og afbede sin Brøde. Hans Anger, Lydighed og Underdanighed, vil være den bedste Lægedom for de Saar hans Ulydighed slog i den ømmeste Faders Hjerte. Hans Majestæt skal gjenvinde sin tabte Sundhed. Folkets Velsignelser skulde følge Dig, dets ubekjendte Velgjørerinde, og den Overbeviisning: at have, skjøndt med blødende Hjerte, skabt Millioners Held: skal være Din Daads herlige og skjønne Løn. Amalia! Din Dronning spørger Dig: vil Du vinde denne store overjordiske, ja himmelske Løn? Vil Du?"

"Jeg vil! — Ved den Evige sværger jeg: jeg vil!" — raabte jeg med bristende Hjerte, og holdt mig ved Dronningens Stoel, for ikke at synke til Jorden."

"Du er ædel og god!" — sagde Dronningen med megen Ømhed og kyssede mig paa Panden. — "Sæt Dig nu og skriv. Jeg vil dictere Dig. Disse Linier af Din Haand aabner Gyldenløves ikke altfor milde Fængsel. Ja, Amalia! Du er ene den der skjenker ham Friheden."

"Jeg vaklede hen til Bordet, og greb Pennen. Mit hele Legeme bævede medens Dronningen dicterede, og jeg nedskrev følgende Linier:

"Hr. Greve!

"Frivilligt, og uden ringeste Tvang, tilskriver "jeg Dem disse Linier: de sidste De nogensinde vil "erholde fra min Haand, og som jeg besværger Dem: "at lade være ubesvarede. Jeg har nøie undersøgt "mit Hjerte, og fundet: at det, henrevet af "Deres udvortes Fortrin, har været noget bevæ"get — elsket Dem har jeg aldrig. — Jeg har for "denne Daarlighed, som maaskee ene min Ungdom "kan undskylde, lidt meget. Det er nu overstaaet, "og mine Øine ere aabnede. Jeg har en hellig "Pligt at opfylde — hvortil Gud vil forunde mig "sin alnaadige Bistand! — og den byder mig at er"klære Dem: at jeg frasiger mig enhver Fordring,

"om jeg nogensinde har kundet havt nogen, paa "Deres Hjerte og Haand; og det eneste hvormed "De kan glæde mig, er: at vende tilbage til Op: "fyldelsen af de Pligter De for min Skyld saameget "har overtraadt.

Amalia.

"Mine Kræfter vare nu udtømte. Jeg formaaede ikke at lægge Brevet sammen, og bad Dronningen om Tilladelse til at vende tilbage til mit Fængsel."

"Nei!" — sagde Sophia Amalia med megen Godhed — "Du er aldeles fri, og som før i min Tieneste. Hvad der er forefaldet, bliver for evigt en Hemmelighed: thi det vilde skade Dit Rygte, om man vidste at Du var flygtet fra Din Tante. Hun og hendes Døttre ere i denne Henseende paalagte Taushed. Du maa for ethvert Menneske nægte: nogensinde at have staaet i fierneste Forbindelse med Grev Gyldenløve. Endog for mig har Du Intet tilstaaet, ligesom jeg heller Intet vil vide angaaende denne Sag, der har bevirket saamegen Forstyrrelse her ved Hoffet. Det er sildigt, derfor skal een af mine egne Kammerpiger følge Dig til Dine Værelser, og blive hos Dig i Nat. Til hende og Enhver siger Du: at Du er kommet lige fra Svenstrup hertil. Gaae nu, Amalia! og tag den

Forsikring med Dig: at jeg skal sørge for Din Lykke."

"Lykke!" — sukkede mit Hjerte, da jeg forlod Dronningen, og min Overbeviisning sagde mig: at Lykke og Roe vare for evigen flygtede fra mig."

"Jeg veed næsten ikke hvordan jeg kom til mine Værelser. Jeg kastede mig paa Sengen, og var endog berøvet den Trøst som Eensomheden skjenker: at kunde græde uforstyrret; thi Kammerpigen vaagede, efter Droningens Befaling, hos mig. Jeg indhyllede derfor mit Hoved i Puderne og qvalte mine Sukke. O, min Theodore! hvad jeg leed er ubeskriveligt. Denne Nat var den skrækkeligste i mit Liv; og det at jeg tænkte mig hvad Gyldenløve vilde komme til at lide, forøgede tusindfold mine Qvaler."

"Da jeg var staaet op om Morgenen mærkede jeg, hvad jeg ikke om Natten var blevet vaer: at min sædvanlige Indgangsdør var spærret og at jeg var kommet igjennem Overhofmesterindens Værelser inden jeg kom ind i mine egne. Jeg saae heraf tydeligen: at jeg endnu blev behandlet som Fange; dog det var mig aldeles ligegyldigt: thi jeg agtede ikke at flygte."

"Kun den der har følt Kjærligheds Vælde, kan tænke sig mine Lidelser; og Ingen havde jeg som jeg

kunde meddele dem. Ingen Veninde ved hvis Barm jeg kunde søge, om ikke Trøst, saa dog Deeltagelse. Jeg var ene i min Smerte, og det har ofte siden undret mig: at jeg var stærk nok til at bære den."

"Dronningen forskaanede mig for al Tjeneste, og det heed blandt Hoffolkene: at jeg var kommet syg fra Reisen. Jeg var derfor ene, og saae aldrig nogen hos mig uden min Kammerpige, hvis Nærværelse var mig ubehagelig: da jeg havde erfaret at hun var et rænkefuldt Kreatur. Det eneste Væsen som jeg, skjøndt forgjæves, ønskede om mig var Slutterens Datter, den godmodige, troe Sara."

"Mit Legeme maatte omsider bukke under for Sjælens saa skrækkelige Lidelser. Jeg faldt i en tærende Sygdom, der langsomt syntes at ville føre mig over til den evige Fred — hvor jeg engang skulde gjenfinde min Gyldenløve. Jeg sørgede over at Sygdommen ikke var stærkere; og det var mig ubehageligt: at jeg ikke var mere afkræftet, end at jeg hver Dag kunde være oppe og bevæge mig i Stuen."

"Flere Uger vare i denne Tilstand forløbne for mig: da man omsider kaldte en Læge. Han anbefalede mig Bevægelse i den frie Luft; og, til min Forundring, blev nu min sædvanlige Dør aabnet, og jeg kjørte eller gik dagligen ud med min Kammerpige. Paa een af disse Toure traf jeg engang

een af mine Ungdoms Veninder, som, iblandt Andet, talte om den sidste Pragt der havde herskket ved Grev Gyldenløves og Maria Grubbes Bryllup."

"Det gik mig denne Gang som sædvanligt: det første Indtryk overvældede mig. Jeg faldt i Afmagt, og blev kjørt syg hjem til Slottet."

"Han havde da saa let kundet glemme mig, uden at gjøre et eneste Skridt til vor Gjenforening. Jeg beskyldte ham i Stilhed for Troløshed, og ansaae alle hans edelige Forsikringer om evig Kjærlighed, for Falskhed; thi dersom han virkelig havde elsket mig, borde han da ikke, ligesom jeg, bestemt sig til: aldrig at gifte sig."

"Jeg erfarede snart: at han nogle Dage efter Vielsen var, som Ambassadeur, gaaet til London, dog uden at tage sin Gemalinde med. Ja, man forsikrede temmelig høit: at han elskede hende ikke, og havde været yderst fortvivlet paa Bryllupsdagen."

"Prindsesse Anna Sophia, hvem jeg nu atter lærte at spille paa Luth, fortalte mig i sin barnlige Troskyldighed: at Kongen og Dronningen havde været meget uenige angaaende Gyldenløves Giftermaal; at Dronningen havde grædt, samt at Kongen var gaaet misfornøiet bort. Derpaa havde Dronningen sagt til Overhofmesterinden: "Han skal ægte Maria

Grubbe! Ved min kongelige Ære: ingen Ulfeldt skal h
mere spille Mester her paa Slottet! Jeg har havt t
nok deraf!" Derpaa var der skeet mange Tilbere:
delser til Brylluppet og Parret var blevet viet i
Frue Kirke."

"Jeg sporgte nu den vennehulde Prindsesse:
hvordan det havde været med Kongens Sygdom,
og jeg erfarede: at Hans Majestæt den hele Som:
mer havde havt en ønskelig Helbred. Jeg var alt:
saa et Offer for en Hofcabale, og var gaaet i det
Garn man havde opstillet for min Ungdom og Ller:
farenhed."

"Den eviguforglemmelige Gyldenløve, stod at:
ter for min Sjæl i sin hele Elskværdighed — og
jeg græd blodige Taarer over hans Tab. Det var
mig umuligt at forblive længere i Dronningens Tje:
neste. Jeg bad derfor min Moder om Tilladelse
til at forlade Hoffet, hvilken jeg omsider, efter mange
Indvendinger, erholdt, med Befaling at komme til
hende, da hun længe havde været syg. Jeg ansøgte
nu formeligen om min Afsked, hvilken jeg ogsaa
meget naadige Udtrykke erholdt, tilligemed en Pensjon
af hundrede Kroner aarligen, hvilke jeg dog aller:
underdanigst frabad mig, da jeg samme Dag som
jeg modtog min Afsked, med Smerte erfarede: at
min Moder baade var død og begravet, samt at jeg
var den eneste Arving til hendes betydelige Formue.""

"Inden jeg endnu flyttede fra Slottet, besluttede jeg, efterson jeg var blevet moderløs, at bede min Onkel Grev Corfiz Ulfeldt om at torde opholde mig hos ham, for aldeles at overgive mig til hans fortræffelige Gemalindes Veiledning. O, det var som om Skjæbnen vilde hugge Saar ved Saar i mit Hjerte. Disse mine nærmeste Slægtninger, vare, Fredstractaten som indsatte dem i alle deres Rettigheder uagtet, blevne arresterede og førte til Hammerhuus paa Bornholm. Jeg kunde kun begræde deres sørgelige Sjæbne. "O" — tænkte jeg — "vidste den store Christian den Fjerde, hvordan hans kjæreste Datter, den ædle Eleonore, bliver behandlet: hans Liig maatte af Smerte vende sig i Graven!"

"Jeg befandt mig nu ganske ene, uden Ven, Frænde eller Beskytter, i det store mig aldeles fremmede Kjøbenhavn, hvor mit sande Navn, som jeg helligen havde lovet mig selv i Fremtiden at bære, vist ikke var nogen Anbefaling; ja det alene var nok til at lukke alle Hjerter for mig: thi ingen vilde være bekjendt at tage sig af Nogen, der var saa ulykkelig at bære det forhadte Navn: Ulfeldt."

"I denne min Nød tænkte jeg paa Margaretha Ulfeldt, der vel var meget heftig og karrig, men dog tillige meget redelig, hvilket hun stedse havde viist imod mig; og jeg troede: at hun ingen

Deel havde taget i min Tantes Forræderie. Da jeg vidſte at Margaretha gjerne vilde tage fra ſin rænkefulde Stedmoder, bad jeg hende at komme til mig, hvor hun ſkulde have Alting frit imod at være mig til Selſkab og ſtaae mig bie med ſin Erfarenhed, iſær i Henſeende til Salget af min Moders Efterladenſkaber, da jeg, naar det var bragt i Rigtighed, vilde kjøbe mig et lille Gods i Nærheden af Kjøbenhavn. O, mit elſkende Hjerte kunde ikke aldeles forlade de Steder hvor Gyldenløve havde levet og aandet. Jeg flyttede imidlertid ind til Niels Junls gamle Amme, den gode Moder Anna, der imidlertid var blevet Enke og kun boede en halv Miil fra Byen."

"Det ſyntes ſom om den friſke Landluft, havde en ſtyrkende Indflydelſe paa mine ſvækkede Nerver: thi Døden, ſom jeg ønſkede mig, ſyntes at flygte for Roſerne der atter vendte tilbage paa mine Kinder; og inden Vinterens Begyndelſe, var jeg aldeles kommet mig."

"En ſkjøn Eftermiddag, i Slutningen af October Maaned, ſad jeg udenfor Døren af Annas Hytte for at vedergvæge mig i Solen. En ung velklædt Pige gik mig forbi, og gav et høit Skrig af Glæde da hun gjenkjendte mig. Det var den gode Sara, min førſte Slutters vennehulde Datter."

"Det varede længe inden den gode Pige kunde tale, saaledes glædede hun sig over at see mig. Da den første stoiende Henrykkelse noget var sagtnet, bebreidede hun mig bitterligen min Haardhed imod Grev Gyldenløve og sagde: at det var grusomt af mig: at jeg havde ophørt med at elske ham."

"Jeg saae mod Himlen, som var Vidne til min Bestandighed, og sagde derpaa til Sara:

"Det lader som om han bærer sin Skjæbne med Taalmodighed, da han saasnart kunde gaae hen og gifte sig."

"O, Frøken!" — raabte den gode Pige — "det er Deres egen Skyld: hvorfor har De ikke besvaret alle hans Breve. Han maatte jo troe at De hadede ham."

"Jeg forsikrede Sara: at jeg ingen Breve havde faaet."

"Ja" — sygde Sara, efter nogen Betænkning — "jeg har ogsaa Mistanke til Deres Kammerpiges Moder, den gamle Løberkones Ærlighed; thi nogle Dage efter at Greven var reist, gik jeg til hende, for om muligen at erfare: hvorfor De var saa haard imod Greven, da maaskee hendes Datter kunde have sagt hende det. Jeg traf den Gamle ganske drukken af Brændeviin, og hun fortalte mig i Rusen: at Overhofmesterinden havde modtaget alle Grevens Breve; men hun havde selv

beholdt alle de Ducater hun fik for at bringe dem til hendes Datter, og som jeg gav hende fra den gode Greve."

"Men hvor kom Du til ham?" — raabte jeg, næsten aandeløs.

"Min Fader" — gjensvarede Sara — "kom hendelsesviis til at gaae Huushofmesteren paa Grevens Palai tilhaande. Greven saae mig en Gang i Gaarden, og da han troede mig bedre end nogen af hans Tjenere, maatte jeg aflevere Brevene."

"Og den Gamle tog imod dem?" — spørgte jeg videre.

"Ja det gjorde hun" — sagde Sara — "men det gaaer hende aldrig godt for hendes Falskheds Skyld; thi hun forsikrede stedse med mange dyre Eder: at Brevene vare alle komne i Deres Hænder. Hun vil paa den yderste Dag komme til at staae Gud til Ansvar for Grevens hjertenagende Fortvivlelse. Da jeg nu, som sagt, var hos hende, ragede hun op i hendes Dragkiste og viste mig al den Pynt hun havde kjøbt for Grevens Penge; og da faldt det sidste Brev som han tilskrev Dem tre Dage før han havde Bryllup, og som nær havde kostet den ædle Herre Livet, ud af een af Skufferne. Jeg tog det op af Gulvet, og bebreidede det gamle Skarn: at hun ikke havde afleveret det til sin Dat-

ter, for at det kunde kommet i Deres Hænder. Hun svarede mig: at det kunde jo være tidsnok endnu; hun havde forglemt det. Jeg vidste at det desværre var for sildigt da Greven var gift, ja endogsaa bortreist; og desuden havde jeg nu Bevis paa at den Gamle var falsk. Jeg beholdt derfor Brevet og har siden stedse baaret det hos mig, i Haab om: dog en Gang at møde Dem paa Gaden. Her er det, Frøken!"

"Hvad der i dette Øieblik foregik i min Sjæl lader sig kun tænke. Nu var min Formodning blevet til Vished: Gyldenløve havde ikke holdt op at elske mig. Og kunde han, under slige Omstændigheder, andet end anse mig for den Troløseste af mit hele Kjøn. Jeg greb Brevet, med skjælvende Haand og trykkede Sara til mit Hjerte, thi hun havde reddet, hvad der næst Troen paa Gud var mig det Helligste paa Jorden: Troen paa Gyldenløves Kjærlighed og Troskab; og midt i alle mine Lidelser var det en qvægende Balsom for mit Hjerte at jeg vidste at jeg var elsket. Jeg gik ind i Annas inderste Kammer med det dyrebare Brev, den sidste Rest af min ulykkelige Kjærlighed. Jeg trykkede det til mit Hjerte og mine Læber, og det var næsten igjennemblødt af mine Taarer inden jeg brød det og læste:

"Syv Breve har jeg tilskrevet Dig, min til-
"bedede Amalia! og ikke seet en Linie fra Din elskede
"Haand siden det skrækkelige Brev, der bragte mig
"til Fortvivlelse, som Du skrev mig til for fire Uger
"siden. Amalia! er det Ret? Kan Du forsvare det
"for Gud? og er det muligt at Dit blide Øie kan
"bedrage? Du har altsaa aldrig elsket mig? Du
"har drevet Spot med et Hjerte der elsker Dig til
"Døden? Nei! nei, Amalia! det har Du ikke.
"Det kunde Du ikke! Man har tvunget Dig til
"at skrive hiint skrækkelige Brev, der nær havde
"berøvet mig Forstanden. Dit skyldfrie blide Hjerte
"aner ikke den djævelske Cabale der vil rive vore
"Hjerter fra hinanden. Jeg veed hvem der spinder
"dens fine Traad. Dog det er en Person som jeg
"skylder Ærefrygt. Jeg vil derfor fortie dens Navn
"og søge at udslette Mindet om denne Ugjerning af
"min Hukommelse. O, min Elskede! hvad har Du
"ikke for min Skyld maattet lide! O, at Din Syl-
"denløves hele Liv, fuldt af uendelig Kjærlighed,
"maatte kunne erstatte Dig det; at Du snart som min
"Gemalinde, i mine Arme, maatte høste Lønnen
"for Din Kjærlighed og Dine Lidelser. Da jeg ikke
"fik Svar paa et eneste af mine Breve, har jeg
"trængt mig lige til Overhofmesterindens Værelser,
"hvor igjennem man har sagt mig, at Veien gaaer
"til Dine. Man har afviist mig med den Ulsand-

"hed at Du var syg, hvilket jeg ikke troer: da Du
"i Taarnet har kundet udholde saa mange Mis-
"handlinger uden at blive det. O, at dog disse
"Linier maatte komme i Dine Hænder, thi de ere
"vigtige: de ville afgjøre om vi begge skulle være
"misundelsesvardig lykkelige, eller grændsesløs ulykke-
"lige. Ja Amalia! det har lykkedes mig at røre
"Kongens Hjerte. Han har intet imod vor For-
"bindelse, og har anvendt alle Midler for at stemme
"Dronningen for vore Ønsker; men hun er ubøie-
"lig: da hun har givet Grubberne sit Ord. Da
"jeg i Gaar, atter kastede mig for Kongens Fødder,
"som jeg vædede med mine Taarer, tog han mig
"med Ømhed i sine Arme, og sagde inderlig bevæ-
"get: "Kan det ikke være andet, da...." han stand-
"sede, og Ordet "flygt" svævede paa hans Læber;
"men han udtalte det ikke. "Bliv lykkelig, min
"Søn!" — vedblev han med megen Ømhed —
"men husk paa: at Dit Bryllup er bestemt til om
"tre Dage." Hvad kunde han hermed mene andet:
"end at hvad der skulde gjøres maatte skee snart;
"og, jeg kjender hans Hjerte: en kort, skrømtet Unaade
"vilde være min hele Straf. Ja, Amalia! Vi vilde
"følge dette Vink, for at blive lykkelige. Alt er
"beredt til vor Flugt. Forklæd Dig saa godt som
"Du kan, og kom i Morgen Aften Klokken elleve
"hen paa Holmens Broe. Du vil finde en Mand

"staaende paa Broen med en Lygte i Haanden som i
"Glasset viser en Stjerne. Denne Mand er mig.
"Følg mig dristigen til Hjørnet lige for Holmens Kirke.
"Der venter en Vogn som skal kjøre os til Helsin-
"gør, hvorfra vi gaae til Sverrig for at lade os
"vie. Frygt Intet! Kongen vil nok forhindre at
"Nogen sætter efter os. O, min Amalia! mit
"Hjerte banker den salige Stund imøde, da Du
"iler i mine Arme; og før skal jeg døe, end man
"atter skal rive Dig fra mit Hjerte."

"Amalia! Jeg sætter min hele Liid til Din
"Kjærlighed. Du vil ikke knuse mit Hjerte ved
"Troløshed: Du vil møde efter min Bestemmelse.
"Møder Du ikke, da vare de skrækkelige Ord i Dit
"Brev Sandhed: da har Du aldrig elsket
"mig; og da maa jeg mistvivle om, at der findes
"Kjærlighed og Qvindedyd paa Jorden: thi hvo er
"at tro naar Amalia kunde bedrage? Da sønder-
"river Du mit Hjerte og twinger mig til at træde
"for Alteret med en Qvinde som jeg afskyer, som
"vil fremmane mig et Helvede istedet for den Him-
"mel jeg haabede at nyde ved Dit Hjerte. Med
"Kjærligheds ømmeste Længsel ventes Du i Morgen
"af Din evig elskende og tro

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn den 30te September 1660.

"See her er Brevet min Theodore! Mine Taarer have næsten udslettet hans elskede Navn. O, hvilket Hjerte havde jeg ikke ladet mig forlede til at støde fra mig. Jeg har aldrig holdt op at begræde hans Tab."

"Sara blev nu hos mig, og var mig til en stor Trøst i min nagende Kummer; men end ikke denne Veninde vilde den grusomme Skjebne lade mig beholde: hun døde tre Maaneder derefter af Børnekopper, og den gode gamle Moder Anna, fulgte hende efter fire Ugers Forløb i Graven. Jeg var atter ene, og ingen kjærlig Haand aftørrede mine Taarer, der stedse vedbleve at flyde."

"Margaretha afslog, i et meget forhaanende Brev, at tage til mig; og bitterligen bebreidede hun mig: at jeg frivillig (som hun troede) atter var taget til Hoffet."

"Da jeg havde modtaget de rede Penge som min Moder efterlod mig: kjøbte jeg mig en Gaard ved Canalen i Kjøbenhavn. En fattig Slægtning af min Moder flyttede ind til mig; og der levede jeg i Stilhed, ene beskjeftiget med at opdrage tvende fader- og moderløse Pigebørn, som jeg havde taget til mig."

"Ti Aar vare allerede henrundne. Mine Plejedøttre vare næsten vorne: da Gyldenløve kom tilbage fra Spanien hvor han havde tjent som Ge-

neral. Rygtet om hans Gemalindes slette Opførsel var kommet for hans Øre. Hun havde, som Rygtet fortalte, ved det forargeligste Levnet viist: at hun var uværdig til at bære det Navn som han ved sin Tapperhed havde gjort saa berømt. Gyldenløve lagde derfor Sag an mod denne Skjendige, og deres Ægteskab blev ved Retten, lovformeligen ophævet. Maria Grubbe giftede sig kort derefter med hendes Galan: Adelsmanden Palle Dyre, som hun ligeledes, formedels Utroskab med hans Ladefoged, blev skilt fra. Derpaa ægtede hun Ladefogden som mishandler hende grusomt; og nu, da hnn er i den største Usselhed, maa hun drage Landene om ved hans Haand og fortjene de Penge som han svirer op, ved at synge og spille paa Lire. Du skulde egentligen endnu ikke hørt Slutningen af hendes Historie, da hun desværre endnu fremkommer i min; men jeg vilde i Korthed meddele Dig den, for at Du personligen kunde lære dette Lastens berygtede Offer at kjende, som tilfældigviis i Dag er her og spiller og synger i Borgerstuen for at more vore Tjenestefolk."

Theodore kunde ikke undertrykke det Ønske at see Amalias, fordum saa stolte Medbeilerinde; og et Suk opsteeg af hendes Bryst over den Lastefuldes skrækkelige Skjebne. Amalia aabnede Døren for at lade hende kalde, og det varede ikke længe før Kammerpigen kom med hende ved Haanden.

"Gaae kun dristigt ind Moder Sørensen! Jeg skal spille og synge for Fruen og den fremmede Comtesse" — sagde Pigen til hende ved Indgangen.

Maria traadte ind af Døren, og gav sig, i de Klæder Amalia havde givet hende, en Anstand som om hun endnu var Gyldenløves Gemalinde; hvilket klædte hende meget comisk, da man vidste hvor ussel hendes Stilling var — og at hun i det høieste nu kunde rangere med en fattig Dagleierske eller Tiggerske, hvilke ogsaa vare hendes daglige Selskab.

"Spil og syng blot et lille Stykke, Maria!" — sagde Amalia med megen Blidhed — "thi Comtessen befinder sig ikke vel."

"Da vil mit Spil og min Sang vist ikke forværre hendes Sygdom!" — sagde Maria Grubbe meget spotsk. — "Og hvad mit Selskab angaaer: da veed jeg ikke hvor hun skulde finde det bedre, thi jeg har ofte spiist ved det kongelige Taffel; og min første Gemal var en Kongesøn samt blaae Ridder og Greve."

"Og hvad er den Sidste, Moder Sørensen?" — spørgte Amalias overgivne Kammerpige der var blevet staaende ved Døren.

Maria Grubbe lod som hun ikke hørte dette Spørgsmaal, og begyndte at sætte sig i Stilling til at spille. Amalia gav Kammerpigen et fortørnet Diekast, og bød hende at sætte en Stoel til

Maria, som derpaa neiede meget dybt for Theodore og spørgte:

"Ønsker Comtessen en af de nyeste franske Opera-Arier, eller befaler De at jeg skal synge Dem mit Levnetsløb? Det er indbefattet i tre smaae Vers."

Theodore kunde næsten ikke undlade at smile af den Ulykkeliges Hovmod og Kryben. "Helst det sidste!"—sagde hun, og Maria Grubbe satte sig ned og begyndte, med en Stemme som man kunde høre havde været god, følgende Sang, med Acompagnement af Liren:

Skjøndt ringe I min Stand vil finde —
Jeg eengang været har Grevinde,
Og er i Adelstanden fød.
Nu maa jeg mig i Ringhed sve,
Thi min Gemal: Grev Gyldenløve
— Var det ei grusomt? — mig forskjød.

Jeg siden som Hr. Dyres Frue,
En Dronning var udi min Stue
— Han mine mindste Vink adlød. —
Men den Barbar, ja det Uhyre! —
Den nedrige Hr. Palle Dyre:
Mig ligeledes grumt forskjød.

Nu gaaer det mig kun skjævt og kroget.
Min sidste Mand var Ladefoged

Da han sin plumpe Haand mig bød.
Thi maa jeg synge til min Lire
For at den Drukkenbolt kan svire.
O, gid jeg laae i Jordens Skjød!

Da Sangen var tilende reiste hun sig op med megen Gravitet, og neiede med en aldeles forulyk: ket Anstand for Theodore, idet hun saae sig om for at erfare, om ikke enten Amalia eller Kammerpigen vilde rose hendes Virtuositet. Da Alle forbleve tause, udbrød hun meget opblæst:

"Det lader, som om min Sang ikke har beha: get Dem. Da maa jeg dog have den Ære at for: tælle: at det er min bedste Sang. Jeg har givet Skolemester Dankel i Slagelse, et Sølv Tomarks: stykke for at forfatte den, og den har indbragt mig, saavel Penge som Stokkeprygl i Overflødighed. Folk ynder den meget: af dem faaer jeg Pengene, og af min Mand, den Grobrian, faaer jeg Pryglene, fordi han i den bliver kaldet en Drukkenboldt. Men det er det samme. Jeg synger den alligevel, til Trods for det Affkum, om han saa slog mig ihjel. Dog vilde jeg nok have det Sted forandret i den, hvor jeg siger: "O, gid jeg laae i Jordens Skjød!" thi jeg ønsker dog at leve noget endnu, da jeg har isinde at lade mig skille ved min tølperagtige Mand, for

at faa min Rang tilbage. Thi er det ikke ſkrækkeligt, at en Dame ſom jeg maa lade ſig kalde: Moder Sørenſen?"

"Moder Sørenſen!" — raabte Kammerpigen — "ſkynd Jer ned i Borgerſtuen, thi jeg kan høre at Eders Mand kalder."

Theodore og Fruen gav Maria nogle Dalere for hvilke hun meget ydmyg takkede. Da hun gik ſagde hun til Kammerpigen ſom vilde gaae først ud af Døren: "Tilbage Tøs! Lad mig gaae først! Ærer den der æres bør! Veed hun ikke at min første Gemal var blaa Ridder og Greve?"*)

---

*) Det vil maaſkee intereſsere flere Læſere at vide: at da Maria Grubbe i nogle Aar, havde draget hele Danmark om med ſin fordrukne Mand Søren Sørenſen, og ſin Lire, tog Fortjeneſten omſider af; de maatte derfor ſee dem om en faſt Bopæl. Denne fik de i en uſel Hytte ved Grønſund paa Falſter. Her blev Maria Veltappersk, maatte ſætte Folk over i Joller til Møen, og gjøre Hoverie-Arbeide paa Herregaarden Corßlitze. Kort ſagt: hun var ſaa ydmyget ſom muligt. Desuagtet vedligeholdt hun, midt i ſine Pjalter, en ſtor Frækhed, blandet med Adelsſtolthed, der gjorde, hende aldeles foragtet. Hendes Mands ſkjændige Levnet vedblev. Han var yderſt iilſindet, ſvirede ſtedſe og prygled hende ubarmhjertigen naar hun ikke kunde ſkaffe ham nok

"Det er skrækkeligt" — sukkede Theodore — "at et Fruentimmer af hendes Rang og Stand har kundet synke saa dybt. O, Amalia! det gjør Dit Hjerte Ære: at Du antager Dig den Elendige, uagtet Du for hendes Skyld har lidt saa meget; men fuldend Din Fortælling: thi som det synes kunde saavel Du som Din Elsker endnu blevne lykkelige."

"Det er allerede sildigt!" — sagde Amalia — "I Morgen, min Theodore! skal Du faa Slutningen af min Historie at høre! Sov nu vel! og Herrens Engleskare omsvæve i blide Drømme Dit Leie."

"Nei, min Veninde!" — gjensvarede Theodore bønligen — "jeg vil ikke sove før jeg veed Enden

---

til at svire for. Og hvor kunde den Ulykkelige det, i en Alder af over halvfjerdsindstyve Aar? Dog hendes Elendighed havde endnu ikke naaet sin høieste Spidse, men blev i en overordentlig Grad forøget, da hendes Mand, i Jilsindighed og Drukkenskab, dræbte en Skipper fra Dragøe, hvorfor han kom i Slaveriet. Maria Grubbe endte sit lastværdige og ulykkelige Levnet i den allerdybeste Usselhed og Elendighed i Borrehuus paa Falster, hvor hun var Almisselem, i Aaret 1718, i en Alder af femoghalvfjerdsindstyve Aar.

paa Dine og Gyldenløves saa interessante Tildragelser. Vedbliv Din Fortælling, skulde endog Morgenrøden overraske os under den."

"Vel!" — sagde Amalia — "Jeg vil da drage det sidste Slør, der skjuler mine Hændelser, tilside; og Du skal see hvor nær jeg atter var kommet Maalet for alle mine Ønsker, og hvordan denne samme Maria Grubbe, uden at hun nogensinde har ahnet at jeg elskede Gyldenløve, atter sønderrev det Ømheds Baand som Kjærlighedens milde Skaber havde slynget om vore Hjerter."

"Gyldenløves Proces med hans Gemalinde var endnu ikke endt, og Meningerne om dens Udfald vare meget deelte, thi Maria Grubbes Ødselhed, pragtfulde Levemaade og aabne Taffel, havde forskaffet hende mange Tilhængere, da Gyldenløve en Dag lod sig mælde hos mig. O, min Theodore! jeg kan ikke beskrive Dig hvorledes jeg ved dette Budskab blev tilmode. Mit Hjerte bankede ham imøde, som paa vor Kjærligheds første Dag. Jeg elskede ham med en Ild der ikke lader sig beskrive; men jeg fandt: at jeg ikke uden at saare min Følelse for det Sømmelige kunde modtage ham, især i mine næsten voxne Pleiedøttres Nærværelse; og at modtage ham i Cenrum, lod. sig — som Sagerne stode — endnu mindre gjøre: da

han ikke var separeret fra hans Gemalinde. Jeg maatte derfor lade ham afvise, med den Undskyldning: at jeg ikke kunde modtage ham, da jeg var upasselig, og desuden havde gjort mig det til en Regel: aldrig, uden naar jeg havde Selskab hos mig, at modtage nogen Mandsperson, og jeg havde kun Selskab tvende Gange om Aaret. Det næste Selskab, blev ikke givet før efter Nytaar; vilde da Grev Gyldenløve bære mig med sin Nærværelse, vilde det være mig meget kjært. Min ældste Pleiedatter, som var en meget fornuftig fjortenaars Pige, bragte ham dette Budskab i Forværelset hvor han stod og ventede, og jeg kunde tydeligen høre hans mig saa bekjendte Stemme, da han, med mange Hilsener til mig, forlod Barnet og gik."

"Var jeg for stræng imod den Elskte og mig selv? Jeg veed det ikke; men det forekommer mig endog i dette Øieblik, som om jeg ikke kunde handle anderledes. Gyldenløve syntes at forstaae det hemmelige Vink jeg gav ham, ved at lade ham sige: at jeg først til Nytaar vilde see ham; thi jeg og Alle vidste: at hans fatale Proces først mod Aarets Slutning kunde være tilendebragt. Han blev derfor borte — og jeg hørte fra dette Tidspunkt, som indtraf sidst i Sommeren, intet fra ham, før den 25de December, Dagen efter at han havde vundet

sin Sag, og var aldeles skilt fra sin Gemalinde, da hans Kammertjener overbragte mig følgende Brev, det sidste jeg nogensinde har modtaget fra hans dyrebare Haand. Mit Hjerte bankede af Fryd og Frygt da jeg modtog det — men navnløs, salig Henrykkelse igjennembævede det, da jeg læste:

"Dyrebare evigelskede Veninde!

"De har nægtet at modtage mig. Er da "Deres Ømhed for mig reent forsvundet? og er "det muligt at De kan troe: at mit Hjerte et Øie-"blik har holdt op at brænde for Dem? Nei, jeg "elsker Dem endnu som paa hiin Dag da jeg til-"svoer Dem evig Kjærlighed. I Hoffernes glim-"rende Sale, paa Krigens blodige Valpladse i "Slagenes Torden, fulgte Deres blide Billede mig, "og ene det hjalp mig at bære den frygtelige Skjeb-"ne: at være lænket til en Gemalinde, som jeg ikke "kunde elske. O, Amalia! havde De givet efter "for min Sjæls inderlige Bønner, og flygtet med "mig: da havde jeg nu i ti Aar nydt Himlen paa "Jorden. Jeg ventede forgjæves paa Dem til "Morgenen frembrød, men De kom ikke. Jeg stod "endnu i tre Nætter paa Holmens Broe, med "Øinene hæftede paa Slottet og ventede paa Dem: "De kom ikke. — Jeg faldt i den forteste Fortviv-"lelse og tabte næsten al Tillid til Troskab og Dyd

"paa Jorden. Da lod jeg mig taalmodigen slæbe
"til Alteret, thi mit Liv havde tabt sit hele Værd
"for mig: De elskede mig jo ikke mere. Da Viel-
"sen var forbi var det som om jeg vaagnede op af
"en rædsom Drøm; og jeg befandt mig i en Til-
"stand der grændsede til Vanvid. Min forevigede
"ædle Fader, hvis Hjerte blødte ved mine Lidelser,
"lod mig som Ambassadeur gaae til Engelland. Jeg
"efterlod mig her den Gemalinde som det var mig umuligt
"at elske. Hendes Opførsel i min Fraværelse van-
"ærede mit Navn. Jeg blev skilt fra den Uvær-
"dige og min Haand er atter frie. Jeg er endnu
"i min Mandoms feireste Dage og længes efter at
"nyde Livets høieste Lykke, Kjærlighed, ved en ædel,
"elsket Qvindes ømme Hjerte: at vandre Resten af
"mine Dage ved hendes Side som den Lykkeligste
"af alle Dødelige. Ingen Qvinde paa hele Jord-
"kloden er i Stand til at gjøre mig lykkelig uden
"De, Amalia! Vil De det? O, Amalia vil De
"gjøre mig lykkelig? Eller var det virkelig sandt hvad
"De skrev: at De havde aldrig elsket mig?"

"De har afslaaet at tale med mig; men De
"kunde dog ikke hindre mig i at see Dem. Hver
"Søndag har jeg seet Dem i vor Frue Kirke,
"i det samme Tempel hvor Deres Ynde første
"Gang henrev mig. O, Amalia! De straaler end-
"nu i Ungdommens og Skjønhedens høieste Fylde.

"Et tydeligt Træk af Melancolie er udbredt over
"Deres skjønne Aasyn. — O, dette Træk gjør Dem
"endnu skjønnere. Der er noget ubeskriveligt Rørende
"i Deres hele Udvortes, og aldrig har jeg i nogen
"Kirke, enten i Spanien eller Italien, seet en Ma-
"donna der saa aldeles i sit hele Væsen forener den
"overjordiske Ynde som man kan tænke sig at Christi
"Moder maa have besiddet, uden hos Dem. Er det
"muligt, Amalia! har De virkelig besluttet at denne
"Fylde af himmelsk Skjønhed, langsomt skal hen-
"visne uden at den skal skabe nogen Mand Him-
"len paa Jorden? Amalia! Din Gyldenløve, Din
"troe, Din bestandige Tilbeder, anraaber om Din
"Haand og Dit Hjerte! O, ved alt hvad der er
"Dig helligt i Himlen og paa Jorden, besværger
"jeg Dig: lad Dit Hjerte gjøre Udslaget! thi en
"Følelse i mit Bryst, som aldrig vil forstumme,
"siger mig: at det endnu slaaer for mig. Lad Jn-
"gen mere træde imellem os og vor Lykke! Bliv
"min Huustro! og ved den Alvidende som skuer
"Hjerterne, for hvis Aasyn jeg i dette Øieblik for-
"nyer min Troskabseed til Dig, sværger jeg: Du
"skal aldrig komme til at fortryde det. Liig Mis-
"dæderen, der er dømt til Døden, og endnu i det
"sidste Øieblik, imellem Frygt og Haab, venter at
"Ordet Naade skal blive udraabt over ham: seer
"jeg den endelige Dom af Dig imøde, der enten skal

"gjengive mig mine bortrøvede Ungdomsglæder, og
"fremtrylle mig et Eden paa Jorden — eller ogsaa
"indvie mit hele Liv til en ulykkelig Kjærligheds
"navnløse Lidelser. Betænk Dig vel, Amalia! før
"Du afsiger denne Dom, der atter kan berøve mig
"alt hvad Gud og Naturen knyttede til mit Hjerte:
"Fødeland, Slægt og Venner, og jage mig i en
"evig Landflygtighed. Jeg vil ikke rose mig for en
"Bestandighed og Kjærlighed for Dig: der er min
"anden Natur, som vil udfylde mit Hjerte til det
"brister i Døden, men kun tillade mig at sige Dig
"dette: paa den hele store Jordklode, ja saa langt
"som Guds uendelige Skabning rækker, finder Du
"Ingen, nei Ingen der elsker Dig saa inderlig,
"høit og hjerteligt, saa aldeles for Tid og Evighed,
"der saa ganske sætter sin hele og sande Lykke i Din
"Besidelse som Din tro:

Ulrik Frederik Gyldenløve.

Kjøbenhavn den 25de December 1670.

"O, Theodore! mine Betænkeligheder om at række min Haand til en Mand hvis Kone endnu levede, forsvandt. Jeg syntes allerede at det ikke var nogen Synd; og jeg besluttede efter noget Overlæg: at indvie mit hele Liv til Belønning for en saa uendelig Kjærlighed, og at nyde Livets høieste

Lykke ved den tro, den prøvede Elskers Hjerte. Min Barm var fuld af uendelig Salighed; jeg var saa uudsigelig lykkelig: thi hvad for Hindringer kunde der nu optaarne sig for vor Kjærlighed? Forholdene vare omskiftede siden for ti Aar siden. Den høimodige, ædle, blide Kong Christian den Femte var Gyldenløves kjærlighedsfulde Broder. Den regjerende Dronning var, den ædle skjønne med alle Dyder prydede Charlotte Amalia: alle Ulykkeliges Beskytterinde, Rigernes Genius og Folkets Afgud. Hun var mig meget huld og naadig, og havde flere Gange ønsket at drage mig til sit Hof: hvor alle milde Dyder thronede under hendes mægtige Beskyttelse. Vel sandt: Sophia Amalia levede endnu og vidste at vedligeholde sin Indflydelse, for hvilken den ulykkelige Eleonore Ulfeldt vedblev at være et Offer; men maatte hun nu ikke være af andre Tanker, og ønske Gyldenløve Erstatning for hvad han formedelst sit tiaarige ulykkelige Ægteskab havde lidt? Desuden — kunde Kongens og Gyldenløves Selvstændighed, ikke sættes imod hendes Villie om den skulde være vore Ønsker imod? Disse Betragtninger anstillede jeg medens jeg klædte mig paa for at gaae i Kirken og anraabe Gud om Held for mit forestaaende Ægteskab, som jeg var fast besluttet at indgaae. — Det var en deilig første Juledag: den blide Vintersoel skinnede ind af Vindverne.

Uvilkaarligen saae jeg ud paa Gaden, over Canalen. Mit Øie faldt paa Holmens Broe — og — min Fryd var ubeskrivelig: Gyldenløve stod paa Broen, og saae over imod mine Vindver. O, min Theodore! Der stod den Herlige som jeg i ti Aar ikke havde seet, i sin Ungdoms, Skjønheds og Krafts fulde Blomstren. Det forekom mig, som om han var skjønnere end han nogensinde havde været. Jeg tænkte da paa: hvordan han i tre Nætter havde staaet paa den samme Broe og ventet paa mig. Ti Aar vare imidlertid henrundne — han stod der atter med et elskende Hjertes udeelte Kjærlighed, og tænkte paa mig. Jeg mindede mig Lygten med Stjernen i Glasset, som han i hine Nætter havde holdt i Haanden for at jeg skulde kjende ham. Stjernen funklede endnu: den brød sig i Middagssolens Glands i flammende Straaler paa hans for mig flammende Hjerte. O, jeg kunde have raabt ned til ham:

"Min Gyldenløve! Jeg kommer! Jeg betroer mit Liv, min hele Tilværelse til Din Kjærlighed! Jeg følger Dig til Jordens yderste Ende! o, var det endog kun, for at døe ved Dit Hjerte!"

"Hurtigt, som Tanken i min Sjæl, fattede jeg den Beslutning, at give min Elsker et Tegn paa at jeg var hans: at mit Hjerte fløi hans Ønsker imøde. Jeg besluttede at gaae over Holmens Broe

til Kirken, og naar han hilsede mig: vilde jeg lade
en Myrthegviſt falde til Jorden. Han vilde da
tage den op, og dette Kjærlighedens og Ægteſtan-
dens Symbol vilde da — uden Ord — tolke ham
mit Hjertes ømme Følelſer. Hurtigen rev jeg en
Myrthegreen af et Træe i Vindvet, tog min yngſte
Pleiedatter, Charlotte, ved Haanden, og ilede ud af
Døren, for at komme til Broen inden Gyldenløve
forlod den. Ligeſom jeg traadte ud af min Port,
rendte et Fruentimmer imod mig og Charlotte med
ſaadan en Fart, at Barnet ſtyrtede mod Jorden og
ſlog ſit Anſigt tilblods i Faldet. Jeg bukkede mig ned
for at hjelpe den kjære Pige op. Myrthen faldt af
min Haand ned i Charlottes Blod — og blev søn-
dertraadt under Fruentimmerets Fødder. Det var
nu ikke at tænke paa at gaae i Kirke. Mine Piger
ſom havde hørt Lottes Skriig ilede til og hjalp os
ind i Huſet. Fruentimmeret ilede, med Undſkyld-
ninger for det Foreſaldne, bag efter mig. Da
jeg var i Stuen, ſaae jeg først at det var en yderſt
pragtfuld Dame; og med Forfærdelſe gjenkjendte jeg
i hende — Gyldenløves fraſkilte Gemalinde: Maria
Grubbe. Jeg bævede tilbage ved denne Opdagelſe,
og det varede længe inden jeg kunde fatte mig efter
denne ubehagelige, ja frygtelige Overraſkelſe ſom
jeg ikke kunde andet end anſee for et ulykkeligt

Varsel, for min og Gyldenløves forestaaende For:bindelse."

"Med en Ordstrøm som varede meget længe, forsikrede Maria, at hun var aldeles uskyldig i Barnets Fald: da den Lille selv havde rendt imod hende. Dog tilstod hun at hendes Ilen rigtignok havde foraarsaget det, da hun ønskede at tale med mig inden det ringede sammen, og hun vidste at jeg aldrig nogen Helligdag forsømte at gaae i Kirken."

"Jeg blev maalløs af Forundring over dette sjeldne og høist uventede Besøg, og bøiede mig ned over den grædende Charlottes Ansigt, hvoraf jeg vaskede Blodet, for at skjule min heftige Bevæ:gelse."

"Hvorfor svarer Du mig ikke et Ord, Ama:lia?" — spørgte Grevinde Gyldenløve. — "Jeg veed dog at jeg aldrig har gjort Dig noget imod, og for ti Aar siden vare vi endogsaa de bedste Ven:inder ved hele Hoffet. Vare vi ikke?"

"Jeg formaaede ikke, havde det endog gjældet mit Liv, at svare hende et eneste Ord, men stirrede paa hende med taareløse, og som man siden sagde mig, halv vilde Øine."

"Har jeg da nogensinde gjort Dig imod?" — spørgte hun — "saa sig kun frem, og jeg er villig til, at bede Dig om Forladelse!"

"Mindet om alt hvad jeg for dette Fruentimmers Skyld havde lidt og taalt, fornyede sig i min Erindring, og truede med at knuse mit Hjerte. Alle dets Vunder begyndte paa nye at bløde. Dog hviskede min Samvittighed til mig: at Maria Grubbe, inden hun ægtede Gyldenløve, var uvidende om hans og min Kjærlighed, følgelig ogsaa om mine Lidelser. Jeg borde derfor ikke være saa uretfærdig, endog i mit eget Hjerte, at bebreide hende dem. Denne Tanke gjorde mig blødere. Jeg tænkte mig hvad det maatte være smerteligt for hende: at give slip paa en Gemal som Gyldenløve, og kunde ikke troe andet: end at hun nu havde opdaget hans Kjærlighed til mig, og kom for at kræve ham tilbage af mig. Taarerne som omsider styrtede af mine Øine, gav mit Hjerte Luft; og det blev mig muligt at sige:

"Jeg har Intet at tilgive Dem, Grevinde! og tør neppe gjætte Aarsagen, hvorfor De kommer til mig, som siden hiin Balnat da jeg flygtede for Dronningens Vrede, ikke har seet Dem. Vore Forhold have siden den Tid forandret sig meget, og jeg veed ikke...."

"Hvad der bringer mig til Dig?" — afbrød Maria mig hurtigt, og trak mig ned ved Siden af sig. — "Det skal jeg sige Dig i Korthed. Du har vel hørt at min Gemal, Grev Gyldenløve, har tagt

Sag an imod mig og beſkyldt mig for Utroſkab? Det var let for ham at vinde denne Sag: da Kongen er hans Broder og han derfor har alle de Store til Venner. Hvor krænkende det maa have været for mig: at blive dømt ſom Ægteſkabsforbryderſke, vil Du kunde indſee. Men ſkrækkeligt, ja gruſomt er det: at jeg ikke kan indgaae et nyt Ægteſkab, hvilket er bevilget Gyldenløve, der ikke har opført ſig bedre end jeg, thi...."

"Men hvor fører alt dette hen?" — ſpørgte jeg utaalmodig, da den Fortrolighed min fordums Medbeilerinde viſte mig, var mig meget ubehagelig. — "Lad os afbryde denne Samtale, der dog ikke kan andet end være ubehagelig for os Begge. Thi maa det ikke ſmerte Dem, at tilſtaae Deres egen Brøde? Og kan det være behagelig for mig: at høre paa denne Tilſtaaelſe? Jeg maa derfor bede Dem at...."

"Du maa ikke ſige De til mig, Amalia!" — udbrød Maria meget venlig og tog min Haand. — "Erindrer Du ikke at vi fra Jylland af, ere gamle gode Veninder, ſamt at vi ſagde Du til hinanden ved Hoffet?"

"Desværre erindrede jeg ethvert Forhold til Maria alt for nøie — men det var mig aldeles umuligt at tiltale hende med det fortrolige Du; en

Benævnelse jeg i denne min modnere Alder var meget sparsom med, og kun gav til den som jeg baade kunde høiagte og elske. Jeg vedblev derfor, uagtet hendes gjentagne Anmodning, at kalde hende De, hvilket lød underligen nok, da hun ikke, som hun sagde, vilde give slip paa sin gamle Rettighed, og vedblev at tiltale mig med Du."

"Efter en skrækkelig lang Indledning, hvoraf ethvert Ord var et Dolkestik i mit Hjerte, da den ene omhandlede hendes Kjærlighed til Gyldenløve, fortalte hun mig endelig — og det endog uden at slaae Øinene ned — at det rigtignok var sandt, at hun i Gyldenløves tiaarige Fraværelse havde født tvende Børn ved Adelsmanden Palle Dyre; samt at hun altsaa maatte finde sig i Skilsmissen. Den var hende endog kjær: da hun agtede at reise sig ved ham, ved hvem hun var faldet. "Men"— føiede hun til — "jeg vil have Tilladelse til strax at gifte mig. Min hele Formue har jeg faaet tilbage; men det er mig ikke nok: thi Gyldenløve er ikke bedre end jeg. Han har forført en ung og smuk Operadandserinde, medens han opholdt sig i Paris, og hun har født ham en Søn som nu er syv eller otte Aar gammel. Denne Søn har han endog bragt med sig til Kjøbenhavn, da Moderen for et Aar siden skal være død. Drengen, som han elsker meget høit, har han lært at tale Dansk, endskjøndt man godt

kan høre paa ham at han er en Franskmand. Han er i Kost hos en Skolelærer paa Christianshavn, som dagligen bringer ham til Faderen. Dersom Du vil, Amalia! da vil jeg lade baade Skolelæreren og Drengen komme her: at Du med egne Øine kan....“

“Nei!” — raabte jeg, idet mine Kinder blussede af Skamrødme paa Gyldenløves Vegne. — “Nei jeg vil ikke see ham. Desuden”, — vedblev jeg med Fatning — “hvad vedkommer det mig? Jeg har jo aldrig været Gyldenløves Gemalinde; og jeg begriber ikke hvorfor De fortæller mig alt dette? Jeg har ikke bedet om Deres Fortrolighed, og jeg vilde ønske....”

“Men Du skal have den alligevel!” — afbrød Maria mig. — “Thi Du skal forhjelpe mig til min Ret, at jeg ved at ægte Palle Dyre kan faae min Ære tilbage. Jeg veed at Dronning Charlotte Amalia er Dig meget hengiven og naadig, lader Dig ofte komme hele Timer til sig, tager Dig med i sin Vogn naar hun kjører ud og viser Dig megen Fortrolighed. Da nu Dronningen tre Gange har ladet mig afvise, saa beder jeg Dig, for gammelt Venskabs Skyld: at gaae til hendes Majestæt, og ret af Hjertens Grund afmale hende den himmelraabende Uret jeg har lidt, ved at blive nægtet at gifte mig.

Siig hende: at Gyldenløve har forbrudt sig ligesaa: meget som jeg, ja maaskee endnu meget mere. Anraab hende tillige om: enten at udvirke at min Sag bliver foretaget paa nye, eller at formaae Kongen til: at give mig Tilladelse til at indgaae et nyt Ægteskab! O, Amalia! Min Skjebne hviler i Din Haand! Du, ja Du alene formaaer at gjøre mig lykkelig!"

"Aldrig glemmer jeg denne skrækkelige Førstejule: dag. Jeg havde haabet at tilbringe den i Kirken i Bøn og Gudspaakaldelse, men jeg maatte tilbringe den hjemme i min Stue ved hjertenagende Sukke og Qvaler. Thi af alt hvad der hidtil havde mødt mig, syntes det: at Gyldenløve havde forladt Dy: dens Bane, meest at saare mit Hjerte. Han skrev: "at han aldrig havde holdt op at elske mig" og dog.... Jeg betænkte mig igjen, og fattede en anden Beslutning. "Lad os faae Skoleholderen og Barnet fat" — sagde jeg — "og nøie undersøge før vi handle. Er Deres Beretning da sandfærdig? er Gyldenløve virkelig betynget med Brøde: da, Grevinde! da skal jeg forskaffe Dem Audience hos Dronningen. Selv at tale Deres Sag? — Forlang ikke det; thi det kan, det vil, det gjør jeg al: drig!"

"Maria var tilfreds med dette Løfte. Hun skrev derfor en Seddel til Skoleholderen, som hendes

Tjener, der ventede i Borgerstuen, maatte bringe; og da jeg ikke boede langt fra Christianshavn, kom baade Barnet og Læreren snarere end jeg havde formodet. Maria tillaasede Døren, og spørgte uden videre Indledning:

"Siig mig min lille Dreng! hvem er Din Fader?"

"Barnet kom i en sienspynlig Forlegenhed, og svarede stammende, med fransk Dialect, idet han skottede hen til mig:

"Man har forbuden mig at nævne hans Navn, derfor kan jeg ikke sige Dem det."

"Vær Du kun dristig, min Dreng!" — sagde Læreren, og klappede Drengen paa Kinden. — "Damerne der, røbe Dig saamænd ikke; og desuden: Sandheden bør man stedse sige om det endog er forbuden. Denne Dame har lovet at give Dig en heel Pakke skjønne Billeder, med Huse, Træer og Mennesker paa, naar Du fortæller den anden Dame alt hvad Du veed, saavel om Din Fader som Dig selv og Din Moder!"

"Skal jeg da" — spørgte Drengen med flydende Tunge — "ogsaa fortælle om hvor god min Fader er? hvordan han græd ved min Moders Liigkiste, da jeg og mine smaae Søstre stode om

den? hvordan han kyssede os Alle, satte de Smaae i Kost, og tog mig med sig paa Reisen, saint hvor meget han holder af mig? Skal jeg ogsaa vise Fruen hans Billede som han gav mig i Forgaars paa hans Fødselsdag, da jeg sad saalænge paa hans Skjød, og han kaldte mig sin egen kjære Louis? Skal jeg?" — Han tog et Billede frem, der hang i en Guldkjæde paa hans Bryst. Jeg kastede mine Øine paa det og bævede tilbage — det var Gyldenløve!"

"Det er nok, min gode Dreng!" — sagde jeg, da jeg noget var fattet, og førte ham ind i et Sideværelse til mine Pleiedøttre. Da Døren var lukket, omfavnede og kyssede jeg Barnet inderligen. O, denne Dreng sperrede Veien for mig til Alteret, og sønderknuste mit Hjerte, men han var Gyldenløves Søn: jeg kunde ikke andet end elske ham."

"Da jeg igjen kom ind til Maria modtog hun et Brev fra Skoleholderens Haand, som hun rakte mig. Det var mig umuligt at læse det; jeg vinkede det derfor med Haanden fra mig, og bad hende, at forskaane mig for flere Oplysninger."

"Er Du da nu overbeviist" — spørgte hun — "om denne fine Herres Opførsel i Udlandet, medens jeg sad og kjedede mig her hjemme? — Han lod det ikke

blive ved eet Barn. Han har endnu flere i Paris. Det er ret Skade at de ikke ogsaa ere her."

"Det kan jeg sige Dem" — sagde jeg til Skolelæreren — "at jeg finder at det er lastværdigt: at De saadan svigter den Tillid, Grev Gyldenløve har til Dem og faaer et Barn til at fortælle, hvad det er befalet at fortie."

"Jeg er fattig, min Frøken!" — sagde han — "og Frue Grevinden har lovet mig fem hundrede Ducater, naar hun kommer til at ægte Hr. Dyre, for at jeg skulde overbevise Dem om Hr. Grevens Utroskab, da, som hun sagde, Deres Naade ellers ikke var at formaae til at tale hendes Sag hos Dronningen."

"Ja, De har aabnet mine Øine!" — raabte jeg. — I Morgen, Grevinde! i Morgen skaffer jeg Dem Dronningen itale."

"Skolemesteren gik med sin unge Eleve. Og det varede ikke længe inden Maria Grubbe ogsaa forlod mig, efterat jeg havde medgivet hende et Par anbefalende Linier til Dronningen."

"Jeg indsluttede mig i mit inderste Værelse, og overlod mig aldeles til min Smerte. Jeg græd blodige Taarer over Gyldenløves Fald, og raabte høit, idet jeg vreed mine Hænder: "Det er forbi!" Min Beslutning var uigjenkaldelig fattet."

"Efter en skrækkelig, under Sukke og Taarer, tilbragt Nat, gjorde jeg om Morgenen Vold paa

mit Hjerte; og skrev følgende Linier, som strax bleve afsendte, til den troløse, og dog evigelskede Gyldenløve:

"Hr. Greve!

"Til Svar paa Deres Skrivelse af Gaars "Dato, har jeg kun dette at melde: Hvad der stod "i det sidste Brev De modtog fra min Haand, be"hage De at antage for Sandhed! Tillige vover jeg "at bede, ja besværge Dem inderligen om: at for"glemme en Pige, der aldrig kan eller vil give "Dem sin Haand.

Amalia Ulfeldt.

Kjøbenhavn den 26de December 1670.

"Da Brevet var sendt bort, og jeg omsider blev ene, knælede jeg ned for Gud og bad om Lægedom for mit sønderknuste Hjerte. Jeg bad længe og inderlig, og fordybede mig saaledes i min Andagt at jeg ikke mærkede at Døren var blevet aabnet, og at en Mand stod bag ved mig. Da jeg vendte mig om — saae jeg til min høieste Forfærdelse og Forundring: at han for hvis Skyld jeg havde lidt og endnu leed saa meget, den høitelskede, lastefulde — Grev Gyldenløve, stod bag ved mig. Jeg reiste mig, betaget af den høieste Skræk, og var, som sædvanligt, ikke i Stand til at fremføre et Ord."

"Amalia! har De skrevet dette, og er det Lønnen for min uendelige, evige Kjærlighed?" —

spørgte han med den samme Stemme, der stedse havde banet sig Vei lige til mit Hjertes Inderste.

"En Taarestrøm var mit Svar paa hans Spørgsmaal."

"Amalia!" — vedblev han, og en Taare perlede i hans skjønne, mandige Øie. — "Jeg har elsket Dig, endog uden Haab om nogensinde at besidde Dig. Jeg har elsket Dig, da Du forskjød mig og gav mig mit Troskabsløfte tilbage. Af Kjærlighed til Dig: forlod jeg Fader, Fødeland og Venner, og styrtede mig i Krigens Rædsler. Det eneste jeg medtog: var Mindet om Dig og min Kjærlighed. Jeg har seet hvad man kalder: Jordens skjønneste Qvinder, men min Troskab vaklede ikke. Uagtet Du er grusom imod mig, elsker jeg Dig endnu, og skal elske Dig til mit Hjerte brister i Døden. Er da disse Linier alt hvad Dit Hjerte har at give mig for saamegen Troskab og Kjærlighed? For saa mange Aars navnløse Lidelser?"

"Jeg var nærved at synke til Jorden af Forfærdelse over hans uhyre, mageløse Færdighed i at forestille sig. Mit Blod kogte i mine Aarer, og det blev mig endelig muligt at tale.

"Foragtelige Hykler!" — raabte jeg, og ilede ud af Værelset.

"Min Skjebne føiede det just saaledes, at min anden Elsker, den tredsindstyveaarige Hr. v. Darner,

hvis Tilbud om Ægteskab jeg gjentagne Gange, i to Aar, havde afviist, men ellers, paa Grund af hans Alder og Godmodighed, dog tilstædet Adgang i mit Huus, var hos mine Pleiedøttre. Han og de uskyldige Børn bleve yderst forskrækkede over min Tilstand, thi jeg var aldeles ude af mig selv. Med vilde Blikke stirrede jeg længe paa Hr. v. Darner, og da Stormen i mit Bryst noget var standset, foer den Beslutning som en Lynild igjennem min Sjæl: at give denne værdige Mand min Haand, for at betage Gyldenløve ethvert Haab. Det kom kun an paa: om Hr. v. Darner vilde antage de Betingelser, der hurtigen dannede sig i mit Hoved og uden hvilke, jeg aldrig kunde eller vilde formæle mig med nogen anden Mand end Gyldenløve; ved hvilke: jeg blev i Stand til at holde mit ham givne Troskabsløfte, og kunde hos mig selv undskylde et Skridt som den elskede Troløse, ved sin Paatrængenhed nødte mig til at gjøre. Jeg bad derfor den gode Gamle at blive hos mig til Middag og sendte min Vogn, tilligemed en Hyrevogn, efter hans ti Børn som vare paa hans Landeiendom tre Mile fra Byen."

"Jeg ansaae det som en Tilskikkelse af Gud, at Darner just var kommet da jeg bad den Evige om at styre min Skjæbne og vise mig Veien som jeg skulde vandre, var den endog bestrøet med Torne."

"Darner fornyede atter sin Begjering om min Haand, og da jeg erklærede: at jeg aldrig kunde elske ham, svarede han: at han var tilfreds med mit Venskab, og søgte kun en Moder for sine tilvorende Børn, især hans sex Døttre. Med en Glæde, som tydeligen udtalte sig i hans ærværdige Aasyn, samtykkede han i mine trende Betingelser som vare: "At han aldrig maatte behandle eller ansee mig for andet end sin Datter." — "At jeg vilde forsøge hans Familie med mine Pleiedøttre, som, paa Grund af, at min Formue var betydeligen større end hans, skulde arve efter os Begge, ligesom hans egne Børn" — samt: "at jeg stedse vilde have mit eget Sovekammer som hans Fod aldrig maatte betræde." Disse Betingelser bleve lovformeligen opsatte, underskrevne og forseglede; det Nødvendige ihenseende til Vielsen besørget, og Kl. tre om Eftermiddagen bleve vi, i Overværelse af vore tolv Børn, som nedbade Himlens Velsignelse over vor Pagt, ægteviede i Holmens Kirke, uden at noget Menneske ahnede denne min i Fortvivlelse tagne hurtige Beslutning; og med et sønderknust Hjerte, bad jeg Gud om Held og Styrke til at opfylde de Pligter jeg selv havde paalagt mig."

"Det var ligesom en Trøst for mit saarede Hjerte: at Ømhed smilede til mig fra ethvert Øie, da jeg kom hjem fra Kirken. Darner var saa

uudsigelig glad over at have faaet en Moder til hans mange Børn, og vel ogsaa over at have forbedret hans ved Krigen ødelagte Formue, at hans Glæde om Aftenen ved Bordet næsten blev støiende; og Børnene, som allerede længe havde elsket mig, vare ude af dem selv af Henrykkelse over at have faaet mig til Moder."

"Det blev nu mere muntert hos mig, og jeg fik megen Beskjeftigelse med mine Stedbørn; hvilket havde en velgjørende Virkning paa mit Sind, da jeg ikke fik Tid til at tænke paa den — o, endnu altfor høit elskede Gyldenløve. For ikke at blive saa ulykkelig at møde ham paa Gaden, tog jeg, nogle Dage efter Brylluppet, her ud paa Darners Gods, da det desuden var hans Hensigt at sælge min Gaard i Byen. Dette lykkedes ham først efter et Aars Forløb; og jeg maatte da ind til Kjøbenhavn for at ordne noget ihenseende til mine overflødige Meublers Salg. Jeg stod af ved Nørre Port for at gaae igjennem Byen, men neppe var jeg steget af Vognen, før en Dreng, klædt i modbydelige Pjalter, kom for at betle af mig. Jeg rakte allerede et lille Sølvstykke henimod ham, da jeg blev opmærksom paa hans franske Accent som jeg syntes at have hørt før. Jeg betragtede Barnet nøiere, og — tænk Dig min Forfærdelse, da jeg opdagede: at det var Gyldenløves Søn, som med Skoleholderen var hos

mig hiin skrækkelige Førstejuledag da jeg havde det fatale Besøg af Maria Grubbe."

"Det smertede mig ret i Sjælen, at dens Søn som jeg havde elsket, og endnu elskede saa ubeskrivelig høit, var i en saa slet Tilstand; og jeg kunde ikke indsee Aarsagen hvorfor Gyldenløve havde forskudt det Barn, som han før havde elsket med saamegen Ømhed; og hvor forskjellige vare ikke de Pjalter, der neppe skjulte Drengens Legeme, mod den ødsle Pragt hvormed han var klædt da jeg sidst saae ham. Min Beslutning var snart fattet: jeg maatte og vilde antage mig Gyldenløves Søn. Han skulde hverken hungre eller gaae i Pjalter; jeg befalede derfor min Kudsk at sætte Drengen op paa Vognen, indsvøbe ham i min Reisekappe, og kjøre ham hjem til min forrige Gaard ved Kanalen. Jeg gik ad en Omvei, for at min stærke Bevægelse ikke skulde blive bemærket af nogen der kjendte mig. Da jeg traadte ind i Stuen, stod Drengen allerede og ventede paa mig."

"Hvordan gaaer det, min lille Louis?" — raabte jeg ham imøde og tog ham, hans modbydelige Paaklædning uagtet, i mine Arme."

"Jeg er saa sulten" — sagde han i den sædvanlige Tiggertone. — "Vil De ikke give mig en Skilling til Brød!"

"Gud i Himlen!" — raabte jeg, og befaledes Huusholderſken at lade Bordet dække.

"Men hvorfor tog Din Fader — Grev Gyl:: denløve vilde jeg ſige — Dig ikke med ſig, da han for et Aar ſiden reiſte til Italien?" — ſpørgte jeg Drengen, idet jeg ſatte en Talerken med Kage for ham.

"Min Fader er ikke reiſt bort" — gjenſvarede Drengen — "han ſidder i Tugthuſet, fordi han har ſtjaalet Grevindens, eller Frue Dyres Guldur."

"Hvad?" — raabte jeg, betaget af den høieſte Forundring. — "Er da Grev Gyldenløve ikke Din Fader? og er Du ikke født i Paris?"

"Jo jeg er rigtignok født i Paris" — ſvarede Drengen meget troſkyldig — "men min Fader hedder Pierre Latour. Jeg har aldrig ſeet Grev Gyldenløve ſaalænge ſom jeg har levet. Min Fader kom hertil for tre Aar ſiden, for at være franſk Sprogmeſter, og ſaa kom jeg med ham."

"Men" — ſpørgte jeg med Heftighed — "da Du for et Aar ſiden, var her med Skolelæreren, og Du havde de prægtige Klæder paa: da ſagde Du jo at Gyldenløve var Din Fader? Gjorde Du ikke?"

"Drengen blev bange og ſyntes at betænke ſig, derpaa gav ſig til at græde, og ſagde med bævende Stemme:

"Hvad jeg den Gang sagde veed jeg ikke, thi jeg forstod ikke rigtig Dansk, og Grevinden havde lært mig det altsammen udenad. Hun havde ogsaa ladet de Klæder sye som jeg havde paa, men dem solgte min Fader endnu inden han stjal Uhret."

"Det var skrækkeligt hvad jeg følte. Jeg havde altsaa gjort det ædleste, det bedste Menneske den blodigste Uret, og var blevet et Offer for den skjendige Maria Grubbes Ænker; for at hun kunde opnaae sin Hensigt at blive gift. Jeg havde lønnet en Kjærlighed som kun en Engel kunde være værdig at nyde, med Mistanke, Spot og Troløshed; jaget den ædleste Mand i Landflygtighed, og tilintetgjort hans hele Fryd paa Jorden. Fortvivlet vreed jeg mine Hænder og forbandede baade Maria Grubbe og min Letroenhed. Ja min Smerte grændsede til Vanviid, og jeg rev Haaret af mit Hoved."

"Den ulykkelige Dreng græd høit, og bad mig knælende: ikke at lade ham sætte i Tugthuset fordi han havde løiet. Jeg maatte trøste den Uskyldige og betage ham sin Frygt; dette gav mig nogenledes min Fatning tilbage, og jeg indsaae: at jeg for hele Verden maatte skjule hvad der foregik i min Sjæl. Jeg lod Barnet bringe til min Sjæleførger som jeg i et Par Linier bad, at sørge for at han, for min Regning, blev sat ud til gode Folk, derpaa kjørte

jeg hjem, hvor man forundrede sig meget over mit forandrede og forstyrrede Udseende."

"Af Alt hvad jeg har igjennemgaaet i Livet, har intet virket saa voldsomt paa min Sundhed som dette. Jeg faldt i en hidsig Feber, hvori jeg længe var berøvet Forstandens Brug. I fem Fjerdingaar maatte jeg holde Sengen, og jeg kom mig meget langsomt. Alle mine Sandser vare svækkede; og at jeg lever: derfor kan jeg ene takke Darner og hans Børns mageløse Omhue. Min Hukommelse havde lidt saameget, at jeg kun dunkelt kunde erindre mine tidligere Tildragelser. Lidt efter lidt fornyede de dem i mit Minde, eftersom min Sundhed vendte tilbage; men tyve Aar maatte hen-rinde inden jeg gjenvandt mit Hjertes tabte Fred, hvortil den gode Darners faderlige Ømhed meget bidrog. I de sidste ti Aar har jeg med Rolighed kunnet tænke paa den Ædle, som jeg stødte fra mig; og det er kun Mindet om min ulykkelige Kjærlighed, som har kommet mine Taarer til at flyde. Min elskede, ja evigelskede Gyldenløve er, efter længe at have været Statholder i Norge, reist til Hamborg hvor han henlever sine Dage i Stilhed. Først i Evigheden skulle vi samles. For Naadens Thrones Fod, skulle vi fornye en Kjærlighed, der var for reen og hellig for den dunkle Jord."

Theodore var inderligen rørt ved den ædle Amalias Dyder og Lidelser. Stormen i hendes unge Bryst var sagtnet, og Amalias Hensigt opnaaet. — En urolig Søvn lukkede snart Theodores Øine, og i Drømme var hun omsvævet af Gyldenløve og Amalia, Gustav og hendes Forældre, Grev Lanten og Baronessen. Amalias Hændelser blandede sig i hendes egne, og martrede hendes Hjerte. Da hun langt op paa Dagen vaagnede, var hun glad over at hun kun havde drømt.

Man sige ikke: at naar tvende Personer knytte en Venskabspagt, som skal bestaae for Tid og Evighed: da maa de være af eens Alder, og om muligen have deelt Barndommens eller Ungdommens Glæder med hinanden. Amalia var gammel nok til at kunde være Theodores Bedstemoder, og Theodore var endnu ikke fyldt sexten Aar. Alderens Rynker furede allerede Amalias ædle Aasyn, hvori dog en Levning af høi Skjønhed var tilbage. Theodore straalede i den første Ungdoms og Skjønheds høieste Fylde. Amalia saae med Længsel og Tillid mod Evigheden, for at forenes med en Elsker som Forholdene og en grusom Skjebne berøvede hende her paa Jorden — Theodore saae, skjøndt igjennem Taaren, mod Fremtiden; men hendes Hjerte blødte ved de Syner der fremstillede sig for hende. Begges

Stillinger i Livet vare aldeles forskjellige, og dog forenede Naturen dem ved et Venskabs-Baand, der end ikke med deres ædle Hjerters sidste Slag kunde briste i Døden; thi dette Venskab var grundet paa Sjælenes inderlige Harmonie, og fast som deres urokkelige Troe paa det alkjærlige Forsyn. Det var knyttet paa Jorden for at fornyes i Evigheden.

Hvad maatte ikke en slig Veninde kunde virke paa Theodores ungdommelige, bløde Hjerte? og den Ædle forsømte Intet, hvormed hun kunde læge dets blødende Vunde. Amalias Gemal, den ædle gamle Hr. v. Darner, bidrog alt hvad der stod i hans Magt, for at adsprede den unge, kjære Venindes Kummer. Han lod tvende af sine Børnebørn, Piger som vare jevnaldrende med Theodore, komme til sig, for at være hende til Selskab. Amalia foranstaltede nogle vakkre Smaaconcerter, hvori Theodore maatte tage Deel; og da hendes Hænder aldeles vare helbredede, bleve næsten dagligen smaae Kanefarter til de nærmeste Herregaarde anstillede; saa Theodore fik neppe Tid til at tænke paa den stedse elskede Ungdomsven. Og det, at hun aldrig havde havt Haab om at blive hans, bidrog meget til at neddæmpe en Lue, der, om den havde grebet om sig, let kunde have fortæret hendes Hjerte. Den rasende Flamme blev derfor om nogen Tids Forløb, til en mild Funke — og Theodore belavede sig, skjøndt med

Taarer i Øiet, og bævende Hjerte, paa, at opfylde hendes elskede Forældres Ønske: at række Grev Lanten sin Haand; omendskjøndt hun dybt og inderligen følede: at hun aldrig kunde give ham sit Hjerte.

Da Amalia havde faaet Theodores Tilladelse til, at tilmelde Grev Rosen: at hans Datter var beredt til at modtage sin Brudgom, hviskede Theodore sagte til Amalia, idet hun slog sine skjønne Øine mod Jorden:

"Jeg bliver ved min Beslutning: at følge Dit Exempel! og Intet i Verden skal rokke den. Kun under denne Betingelse bliver jeg Lantens Gemalinde."

"O, min Theodore!" — sagde Amalia bedende — "Du maa betænke: at Tarner var endnu meget ældre end Lanten, og havde næsten i tredive Aar nydt Ægtestandens Glæder. Lanten er ugift, og elsker Dig inderligen. Maaskee det kan lykkes hans vedvarende Ømhed at vinde Dit Hjerte."

"Nei!" — raabte Theodore, og den ikke udslukte Lidenskab for hendes Livs Frelser, den uforglemmelige Gustav, straalede frem af hendes hele Aasyn. — "Nei aldrig! Min Haand kan han tage, men mit Hjerte skal evigt tilhøre Gustav. Jeg vil hedde hans Kone uden at være det; og paa den Dag, han vover at forglemme" — hun afbrød sig selv — "er vort Ægteskab hævet. Han skal love at opfylde denne Betingelse i Din og Din Mands Nærværelse, ja

forbinde sig dertil skrivtligen. Vil han det ikke — da — det sværger jeg ved Gud — da vil jeg henleve min Tid ugift, og Lilliekrandsen skal engang pryde min Liigkiste!"

Amalia kunde ingen grundede Indvendinger gjøre imod denne Beslutning; — thi maatte hun ikke frygte for at Theodores Hjerte skulde briste i Lantens udmarvede Arme? Da han, efter hendes Indbydelse kom: kundgjorde den gamle Hr. v. Darner ham Theodores Beslutning. Det lod som om Lanten blev fortvivlet over den; han forsikkrede: at det var ene i Haab om: tog engang at vinde Comtessens Hjerte, at han forbandt sig til at indgaae denne grusomme Betingelse, som han, i Hr. og Frue v. Darners Overværelse, underskrev og forseglede; og inderligen bad dem at holde den skjult for Theodores Forældre, ja for hele Verden. Theodore gav ham nu sit bestemte Jaord og Lanten bestemte Bryllupsdagen. Hr. v. Darner foranstaltede et lille Selskab. De Forlovedes Skaal blev udtømt, og Lykønskninger og Hurraraab blandede sig med de Sukke, der opstege fra Theodores beklemte Bryst. Hendes første og sidste, ja eneste Tanke, var Gustav; og hun følte en Art vild Fryd ved den Forestilling: at hun skulde have samme Skjebne som den ædle Yngling, der, det vidste hun nu, havde solgt sin Frihed for hans Moders Lykke.

Femte Capitel.

Skrivertavlen.

Paa Forpagtergaarden, hvor den rosenske Familie opholdt sig, var Personalet meget formindsket. Baronessen, som næsten aldeles var helbredet, var reist til hendes Gods: Rinkenholm, ved Slangerup. Oberstinden havde overtaget det af Baronessen hende skjenkede Gods ved Vordingborg; og Gustav, som ikke havde seet Baronessen siden ved den ulykkelige Brudevielse, var, paa Isen, gaaet over til Skaane, og boede i hans Moders lille Bolig ved Ramløsa. Grev Rosen ventede blot paa, at det afbrændte Rosenlunds Ruiner kunde blive igjennemsøgte — da hans betydelige Mængde af Guld- og Sølvtøi var begravet under dem — for at reise til Kjøbenhavn og holde Theodores Bryllup; og det var ham, som Grevinden meget kjært: at den elskede Datter saalænge kunde forblive hos Frue v. Darner, da de næsten manglede enhver Bequemmelighed paa Forpagtergaarden. Grev Lanten, som dog syntes noget melancolsk efter den Contract han havde indgaaet med Theodore, logerede paa Krogerup, hvorfra han næsten dagligen kom og besøgte sine tilkommende

Svigerforældre, og drev nu med fordoblet Iver paa: at Bryllupsdagen kunde blive efter Bestemmelsen. Rosen lod med stor Bekostning de tvende øverste Etager, i hans Hotel i Kjøbenhavn, indrette for de tilkommende Ægtefolk, da, som han med stor Forundring erfarede, Lanten, medens han var i Paris, havde ved en Commissionair solgt alle sine Landeiendomme saavel i Sjælland som Fyen og Jylland, og havde, som han sagde, ifinde, ved given Leilighed, at kjøbe sig nogle betydelige ved hinanden liggende Godser, som han vilde ansøge om at faae ophøiet til et Grevskab. Den ædle Rosen, i hvis Barm ingen Mistanke kunde rummes, troede Lantens Foregivende ubetinget, og betænkte sig ikke paa at give ham sit eneste Barn. Forskjellen i Alderen, ansaae han for Intet, da han selv havde levet et særdeles lykkeligt Ægteskab med en Kone, som var tyve Aar yngre end han. Den ellers skarpsindige Menneskekjender, formodede ikke: at Lantens aldeles ruinerede Formuesomstændigheder kunde være Aarsag i, at han var reist fra det ham saa kjære Paris for at ægte Theodore; og dog var dette Tilfældet. Alt hvad Lanten eiede var hans sceletagtige Figur, Equipage, omtrent to hundrede danske Ducater, og en Mængde Danglerier af Ringe og Uhrkjæder, hvori var indfattet en Deel smukke Stene, hvis Ægthed dog kunde drages i Tvivl. Resten

havde han tilsat ved de utallige Festiviteter, der fandt Sted ved den ødsle Ludvig den Fjortendes Hof; og fornemmeligen til Presenter til Madame Maintenon, for at hun skulde-formaae Kongen til, at optage ham i Fyrstestanden; hvilket dog hidtil ikke var skeet. Det første Skridt Lanten gjorde for at opnaae dette hans Sjæls inderligste Ønske var: at han med stor Høitidelighed, og ved godt at begave Kirken, i hele Hoffets Overværelse, afsvoer den lutterske Religion og gik over til den catholske Kirke. Det eneste Haab han endnu havde tilbage, til sit Ønskes Opnaaelse: var Grev Rosens Midler; og derfor ilede han saameget med at faae Ægteskabet fuldbyrdet.

Rosen stod en Dag paa den afbrændte Tomte af hans Lystslot, medens hans Arbeidsfolk, saa godt som det, formedelst den strænge Vinter, lod sig gjøre, rensede Gruset, og fremsøgte det deels smeltede, deels beskadigede Guld og Sølv blandt Ruinerne. De tykke Mure i underste Etage vare blevne staaende. "Her spiiste vi den ulykkelige Nat, da det afbrændte!" — sagde Greven til hans Vært, Forpagteren, som stod ved hans Side. — "Da jeg sidste Gang var her, stod den ulykkelige Gustav, ved dette Vindve med en Skrivertavle i Haanden. Jeg trak ham halvt med Magt op i Dandsesalen. Siden den Tid, har jeg ikke været her."

"Var det denne Tavle?" — spørgte Forpagteren, i det han fremtog en Skrivertavle af det aldeles ubeskadigede Vindue; det eneste af hele Slottet som Ilden havde sparet.

Greven tog Tavlen af Forpagterens Haand og betragtede den. Det forundrede ham meget, at den almindelige Ødelæggelse havde skaanet de svage, med Griffel skrevne Linier han fandt paa den; men endmere forundret blev han, da han i dem gjenkjendte Gustavs Haandskrivt og læste:

Jeg hilser Dig med barnligt Sind
— Skjøndt Taaren perler paa min Kind —
Du Seculum som taus oprinder!
Husval og læg hvert saaret Bryst!
Skjænk den Forladte Haab og Trøst!
Bortsmiil hver Smerte, til dens Minder!

"Det høre Gud!" — udbrød Forpagteren med Andagt og foldede sine Hænder. — "Dog maa jeg sige, at det var en daarlig Begyndelse paa det nye Aarhundrede for Herren, Grevinden, Comtesse Theodore og især for Baronessen: thi hun kunde let blevet stegt som en Gaas. Men hun har vel allerede nu forvundet Svien, kan jeg tænke, da hun til Belønning for den, fik sig en ung, smuk Mand."

"Du taler nu ogsaa saa underligen, Mikkel!" — sagde Forpagterkonen, der var kommet til,

for at kalde hendes Mand tilbords. — "Han vil jo hverken søge Seng eller Sæde med hende. Hvad kan saa alt det Gifterie hjelpe? Det var da heller ikke noget som var passende for saadan en halvgammel Kone, at lumske sig en Mand til som ikke kunde lide hende; helst een som er mere end dobbelt saa ung som hun. Nei, nei! lige Børn leger, min Santen! bedst. Nu kan hun ligge som hun har reed; og jeg fortænker slet ikke den stakkels Gustav i at han er løbet over Isen til Skaane, for at undgaae den forliebte gamle Drages Forfølgelse."

"Hun spilte ellers sin Rolle godt." — sagde Mikkel. — "Hun lovede jo, at hun kun vilde leve i to Dage! O, de Qvindfolk! de Qvindfolk! Om jeg endog var saa viis og klog som vor Præst: troer jeg dog ikke at jeg kunde udgrunde dem."

"Som om Mandfolkene ikke kunde bedrage lige saa godt, ja bedre end Fruentimmerne?" — sagde Forpagterkonen, og trak Mikkel i Ærmet med sig. — "Jo, jo! kommer det an paa et Skjelmstykke: da ere I rigtig nok vore Mestere."

Greven tog Skrivertavlen hjem med sig. — "See, Mathilda!" — sagde han til sin Gemalinde — "hvad Luerne have skaanet: denne Skrivertavle. Den giver mig et skrækkeligt Lys ihenseende

til den gode, ulykkelige Gustav. Nu veed jeg hvem Gjenstanden for hans ulykkelige Kjærlighed er. Læs disse sex sidste Linier, som den ædle Yngling skrev i samme Øieblik da han begyndte den skrækkelige Flammedands, og Du vil da, som jeg, kunde slutte Dig til hendes Navn, for hvem hans Hjerte i Lønbom brænder, og som han først ved ædel Daad og Tapperhed vilde vinde."

Grevinden var høiligen forundret over at noget kunde være fundet i Ruinerne, der kunde give Oplysning om en Sag som hun tidt havde overtænkt, men aldrig kundet udgrunde. Hun tog derfor Tavlen af Grevens Haand og læste ilende:

Du som Aartusinder kun er
Et Øieblik, og intet meer,
Du Evigmægtige og Store!
O, kron mit Haab og vær mig god!
Øvret mit dybt nedsjunkne Mod,
Og skjænk min Ømhed Th

"Gud i Himlen!" raabte Grevinden, og Tavlen faldt ud af hendes bævende Haand. — "Th staaer der! Hvem anden kan han have meent end Theodore? Hendes Navn passer jo ogsaa til Rimet. O, Gud! han frelste hende faa Minutter derefter fra at lide den frygtelige Flammedød. Han reddede ogsaa mit Liv, da jeg bevidstløs laae paa Gulvet,

omspændt af Ild og Luer. Hvad anden Belønning kunde Du, min Wilhelm! have buden denne ædle sjeldne Yngling, for hans ædle, sjeldne Daad, for at have frelst hvad der er Dig det Dyrebareste paa Jorden: Din Huustroe og Datter, end denne ved ham frelste Datters Haand? O, det smerter mig i Sjælen, at hun ikke blev hans: thi han havde fortjent at eie hendes Hjerte! Han havde ene vidst at skatte det. Og" — vedblev hun med en Strøm af Taarer — "til Løn for hans ædle Daad have vi gjort ham ulykkelig for Livstid, ved at overtale ham til at ægte den afskyelige Baronesse. O, Gud! jeg har betalt Godt med Ondt, og bidraget til at styrte mit og mit eneste Barns Livs Frelser, i uudsigelig Elendighed!"

"Vær rolig, min Elskede!" — bad Greven. — "Vi have gjort Alt i den bedste Mening; kun hvad Enhver i vort Sted vilde have gjort. Havde jeg troet at den fordømte Hyklerske spilte Comoedie med os: jeg skulde revet Gustavs Haand fra hende inden han udtalte det frygtelige Ja, der binder ham til hende. Vi have meent det godt, og det maa trøste os. Og var desuden ikke Theodore forlovet? Kunde jeg, uden at knuse Lantens Hjerte, bryde mit Løvte? Og hvem veed om Theodore kunde elsket Gustav? Taknemmelighed er langt fra ikke Kjærlig-

hed. Desuden: vi kunde jo ikke see hvad der foregik i Ynglingens Hjerte!"

Grevinden havde endnu ikke holdt op at græde, da Lanten traadte ind af Døren. Det var hende umuligt at lade være at gjøre Sammenligning imellem ham og Gustav. Hun havde for længe siden tabt en Deel af den gode Mening hun havde havt om Lanten. For at skjule sine Taarer forlod hun Værelset; og et Suk for Theodores Fremtid, banede sig Vei op af hendes beklemte Bryst.

Rosen saae bedrøvet efter hende.

"Frue Grevinden i Taarer?" — sporgte Lanten forundret. — "Hvad kan der være foregaaet som....

"Intet, som bør forurolige Dem, kjæreste Lanten!" — gjensvarede Rosen. — "Men lad os gaae en Timestid paa Jagt, og see om vi ikke kunde skyde en Kronhjort til Deres Bryllup. Det er den høie Tid naar den skal hænge noget, da det er bestemt til om fjorten Dage. Kom Hr. Søn og lad os hente vore Rifler!" Greven ilede ud. Lanten fulgte efter ham.

Sjette Capitel.

Formælingen.

Gustav stod ved Øresundets Bred paa den skaanske Side og saae med mismodige Blikke paa den alen-tykke Jis, der dannede en fast Bro imellem de tvende Søsterlande, der tilforn blomstrede i huld Forening og ingen anden Adskillelse kjendte, end den Sundet gjorde imellem dem. Med Vemod hæ-vede han sit Blik fra Isen, og hans vaade Øie søgte Hr. v. Darners Landsted, som, da det laae paa en Bakke, kneisede med sine røde Tage og hvide Skorstene over Skoven. "Theodore!" — sukkede han — "der er kun en Miil imellem vore Hjerter, og dog ere de for evigt adskilte. O Gud! de skulde briste i Døden uden at slaae mod hinanden. Aldrig mere skal jeg skue Himlen i Dit Himmeløie! og Du skal udaande Din skjønne Sjæl ved en ud-marvet Vellystnings fortørrede Bryst!"

"God Dag, Hr. Lieutenant!" — sagde en bekjendt Stemme. Gustav saae sig om, og Grev Rosens gamle Jæger, Daniel, stod ved hans Side.

"Hvad gjør Du her i Skaane?" — spørgte Gustav, idet hans stive Blik dvælede paa Daniel

og tusinde bittersøde Minder svævede for hans Sjæl.

"Jeg skal kjøbe en Kronhjort!" — gjensvarede Jægeren. — "Der er ikke en Eneste mere i Grevens Skove. De have over Isen taget Veien til Skaane. Greven vil ikke anmode sine Naboer om Nogen, og vi skulle absolut bruge Een, i Dag otte Dage, til Comtessens Bryllup."

Det var, som om Gustavs blødende Hjerte ved disse Ord paa ny blev igjennemboret. Dog hurtigt fattede han sig, for at skjule sin Bevægelse for Jægeren. "Kom!" — raabte han — "jeg skal skyde Dig en Kronhjort til Comtesse Theodores Bryllup! Baron Sjøesparre har givet mig frie Jagt. Det skal altsaa være om otte Dage?"

"Ja sandelig skal det saa!" — forsikrede Daniel. — "Herrens prægtige Hotel, var for simpel for den halv franske Greve til at holde Bryllup i. Det er derfor næsten ombygt; men det bliver da ogsaa et Bryllup som man skal lede om Mage til. Det skal, efter Grev Lantens Ønske, ganske indrettes paa fransk Maneer. Parret bliver ikke viet i Guds Huus — thi det er altfor gemeent, som Lantens kaudervelske Tjener, Monsieur Perten siger — men i den store, prægtige Sal. Den første Dag bliver der stort Selskab, hvortil blot de

udenlandske Ministre og de første Adelspersoner med deres Fruer ere indbudne. Anden Dag, bliver der Middagsspiisning og Bal. Tredie Dag — er der ikke uhørt her til Lands ved et Bryllup? — Masquerade den hele Nat; og dertil er indbuden femhundrede Personer, meest unge Mennesker, saavel af Adel: som Borgerstanden. Vor Huushofmester, er færdig at blive catholsk i Hovedet over al den Hurlemhei Tilberedelserne medføre; og han sværger paa, at dette Bryllup kommer over paa fem tusinde Rigsdaler, foruden den betydelige Pengesum Bespiisningen til de Fattige, paa alle tre Bryllupsdagene, koster. Det kunde nu være hvad det var med Bekostningen, naar bare vor unge skjønne Comtesse blev lykkelig; men jeg tvivler meget derom. I hendes Alder er Blodet varmt. Hjertet fordrer Kjærlighed — jeg veed selv hvordan det gik mig i mine unge Dage — og denne Grev Lanten seer jo livagtigen ud som et udgaaet Træ, Barken er skrællet af; og ond er han tillige; det har jeg seet paa hans Haardhed imod de Fattige, der vovede at bede ham om lidet til en Vederqvægelse i denne strænge Vinter. Det forundrer ogsaa Alle, at Greven vil give denne gamle Springfyr sin eneste Datter; men det er vel fordi han skal være saa riig, kan jeg tænke. Naa det kan man ret kalde: at parre en Rosenknop med en henvisnet, tør Tidsel."

Gustavs Muskler kom i en stærk Bevægelse. Et krampagtigt Træk leirede sig om hans Mund. Han greb Jægerens Haand og sagde med en skjærende Stemme, som ofte blev afbrudt af en skrækkelig Latter:

"Holde Bryllup i tre Dage? Bal? Masquerade? O, det er herligt! Kom, Daniel! og følg mig: jeg vil hente min Riffel. En ypperlig Kronhjort skal Du faae. Den skal ikke findes bedre i hele Sjælland. En Masquerade! O, det er fortræffeligt! Den gad jeg bivaane. O, det vil blive lystigt! Mener Du ikke? Kom nu, Daniel! Hei, lystigt! Vær munter, min Gut! Du skal drikke min Skaal! Kom! Kom!" — Som en Rasende ilede han ind i Huset. Jægeren rystede paa det gamle Hoved, idet han fulgte efter ham.

"Hm!" — sagde Daniel ved sig selv da han var ene — "denne Latter hover mig ikke! Jeg vilde før have seet ham græde. Den formaledidede tykke Baronesse! hun er dog Skyld i den stakkels unge Herres hele Ulykke. Nei, Comtesse Theodore: det havde været en Kone for ham! Dog hvad der ikke skal skee, det skeer ikke. Smag og Behag ere forskjellige. Det unge Barn er nu engang stokblind for alle Lieutenantens Fortjenester; og foretrækker et forraadnet Elletræ, for Skovens skjønneste og kraft-

fuldeſte Egeſtamme. Naa, naa, vilde bare Baronesſen ſnart komme til at ligge med Næſen i Veiret: da fik han ſig viſtnok en ung, ſnuk Kone. Men desværre: jeg troer at den gamle Drage er ſaa ſeilivet ſom en Kat!"

Den 1ſte Marts 1701 var det en uſædvanlig ſkjøn og klar Vinteraften, endſkjønt Froſten var saa ſtræng: at man med de ſværeſte Læs kunde kjøre over Iſen fra Malmø til Kjøbenhavn. Det var den tredie Aften at Amagertorv var illumineret, Grev Lanten og hans unge Brud til Ære. Grev Roſens Hotel ſtraalede i Glandſen af tuſinde hvide Vorlys, ſom, i deamantklare Kroner, kaſtede deres Skin igjennem de ſtore Ruder hen paa Helliggeiſtes Kirkes ærværdige Mure. Uhret i Taarnet ſlog juſt ni Slag og en utallig Mængde Mennesker ſtrømmede til for at ſee den pragtfulde Masquerade, der juſt ſkulde begynde. De ſidſte Vogne, med masquerede Gjæſter, vare juſt kjørte ind i Hotellet og Portneren lukkede Porten omhyggeligen, for at Ingen ſkulde trænge ſig ind i Gaarden, og Vognene kjørte bort af den Port ud til Læderſtrædet. Der kom ingen flere Kareter ſaa de talrige Tilſkuere paa Torvet hvert Øieblik ventede, at Masqueballet ſkulde

begynde. Allerede lode flere Masquer sig tilsyne i den store Sal i nederste Etage, og Folket trængte sig tættere sammen da det med megen Misfornøielse saae: at en Mand i en simpel svensk Slæde, af dem der dagligen kom med Brænde fra Skaane til Kjøbenhavn, søgte at trænge sig lige til Hotellet, uden at agte paa Menneskevrimlen som han skulde igjennem. "Stop ham!" — raabte nogle Matroser, og vilde holde paa Hestene; men Manden som sad i Slæden, huggede saaledes om sig med Sabelen, som han, istedet for Pidsk, havde i Haanden, at Alle maatte vige. Dog passede han det saaledes, at Ingen kom til Skade. De som vare værst, slap med et Par Slag over Ryggen. Det var en høi, i en grov Reisekappe indhyllet Mand, med en stor lodden Hue paa Hovedet. Snart var Slæden ved Hotellets Port, hvor den af Grev Rosens Portner blev standset, da, som han forsikrede: intet andet Kjøretøi end Kareter kom ind i Gaarden. Manden i Slæden bøiede sig hen imod Portneren og hviskede ham noget i Øret; og, til hele Forsamlingens Forundring, bukkede Portneren meget dybt og aabnede Porten. Manden kjørte uhindret ind med sin Slæde, og Porten blev lukket efter ham.

"De Svenske have nu bestandigt Lykken med dem" — sagde en Kone til sin Naboerske. — "See

om denne grove Karl, der nær havde overkjørt os Alle, ikke kom ind. Nu kan han staae i den aabne Salsdør og see paa Masqueraden, og, maaskee ovenikjøbet, blive tracteret med Viin og Kage, medens vi, med tørre Munde, maa staae her paa Gaden og fryse."

En frygtelig Storm med Tøveir, Sneefog og Hagel reiste sig pludseligen og adspredte hele Forsamlingen. Enhver søgte Hjemmet, og Pladsen uden for Grev Rosens Palai blev snart aldeles tom og øde. Des livligere var det inde i Gemakkerne; der aandede Alt Glæde; og Ingen lagde mærke til den nyegifte Grevindes forgrædte Øine og blege Kinder, thi de vare skjulte under Maskен; og det, at hun var faldet i Afmagt efter Vielsen ansaae Mængden som en Følge af de Betragtninger en ung, følende Pige maatte gjøre ved et saa vigtigt Skridt i Livet, som det hun nys havde gjort. Nogle torde vel deri see, et Forvarsel for et ulykkeligt Ægteskab. Andre, og det vare de Fornuftigste, troede at Theodore ugjerne havde bortskjænket sin Haand; og de fandt dette saare rimeligt: da Lantens Person ikke syntes skabt til at opvække Kjærlighed. Deres Formening blev bestyrket derved: at Theodore fik ondt og maatte bringes bort da Brudeparrets Skaal, paa den første Bryllupsdag, blev drukket. Nok er det: man

fordybede sig i Gisninger, som vandt og tabte i Styrke, lige til man, over de Glæder den pragtfulde Masquerade skjenkede, forglemte at gruble mere.

Conversationen, hvormed Masqueraden blev aabnet, var i fuld Gang; og man søgte med megen Iver at udforske hvem denne eller hiin Masque kunde være; spørgte, frittede, skrev i Hænderne, og tillod sig de paa Masquerader sædvanlige Friheder. Enhver af de mandlige Masquer søgte sig en Dame, hvis Masque svarede til hans, for desbedre at kunne udføre den Characteer som var passende til hans Paaklædning; og man var især beskjæftiget med at opdage, hvem der var skjult under Blomstergudinden Floras fortryllende Dragt og Maske, som drog Alles Øine til sig. Flere troede i hende, at opdage den unge Grevinde Lanten; men hun var nylig seet som Nonne, med et Dødningehoved i Haanden, og gjenkjendt, idet hun tabte Maasken; og denne Nonne syntes at være ligesaa nysgjerrig som alle de Andre. De som ikke havde seet Nonnen da hun tabte Maasken, formodede dog at hun var Theodore: thi hun var uafladelig omgivet af Grev Lanten, der, hendes hæslige graae Dragt uagtet, syntes at skjenke hende Tilbedelse. Den fortryllende Flora vedblev at drage Alles Øine til sig, og var aldeles Festens Dronning. De unge Herrer omringede hende stedse, og bade snart om denne eller hiin Blomst, som hun med den huld-

saligste Ynde enten gav eller nægtede dem; og man maatte undre sig over, at hendes Blomsterforraad ikke blev udtømt. Hun behøvede blot at gjøre en Vending i Salen, eller ind i et af Sidecabinetterne, saa var hendes, af Guld og Deamanter glimrende Overflødighedshorn atter fyldt.

Grev Lanten, der som Apollo straalede i en pragtfuld Rustning, nærmede sig nu til Flora, og bad hende om en Blomst til at smykke hans Barm med. "Men, skjønne Flora!" — lagde han betydende til — "den maa aande Elskov og kunde opflamme et koldt Hjerte til ømme Følelser!"

"Solens Gud behøver ikke mine Blomster, da han selv fremlokker Utallige af Jordens Skjød, og besjæler dem Alle med sin altoplivende Aandes Varme!" — sagde Flora og vendte sig fra ham.

"Har Du da ingen Blomst i Dit Fyldehorn til en stakkels bedaget Nonne?" — spørgte Lantens Dame, og bøiede sig hen mod den allerede bortsvævende Flora.

Flora vendte sig om mod den Bedende, tog hendes Haand, som hun med Varme trykkede til sit Hjerte, og udbrød inderligen: "Du lever kun i Erindringen, og Haabet om Evigheden. Modtag derfor af Floras Haand, en Krands af Evighedsblomster

og Kjærminder; og lad mig flynge den om dette Sorgens Nonneflør! Den minde Dig om: at Venskabs-Blomsten endnu spirer paa Jorden, at dens Duft er reen som Himlen, og at den engang skal udfolde alle sine Blade og blomstre, for aldrig at visne, i Guds uendelige Evighed." — Flora flynge-de Krandsen om Nonnens Slør, og trykkede hende til sit Hjerte. Alle saae forundrede paa denne Scene; og Trængselen om Flora blev stærkere, da Enhver gjerne vilde høre noget behageligt af hende.

"Skjønne Flora! har Du ikke en lille Gave til mig? var det endog kun et Blad af en Nælde eller Tidsel?" — spørgte en skjøn Tenor-Stemme; og en høi, velvoxen Mand, klædt som Mars, i en glimrende Rustning, med blodrøde vaiende Fjædre i den blinkende Hjelm, Spyd i Haanden og et Slagsværd ved Siden, trængte sig, ved at skyde Grev Lanten til Siden, tæt hen til Flora, og udstrakte sin Haand mod hendes Overflødigheds-Horn.

"Tidsler og Nælder" — gjensvarede Flora — "ere kun for de Ulykkelige, der miste Alt, naar Mars, ledet af Bellona, farer over de gyldne Marker og nedtræder Agerens Velsignelse i Blod. Egeløv og Palmeblade ere for Guden selv. Modtag da, Du Krigens skjønne, frygtelige Gud! en Bouquet af Egeløv og Palmeblade!

Lad dem, bundet i en Krands, smykke Din Sølverhjelm, og slynge sig om Dine brune Lokker til et Minde om Din blodige Heltedaad — og Flora!"

"Paa mit Hjerte skal den hvile!" — raabte Mars med saa høi Begeistring, at Alle bleve opmærksomme ved det. — "Den skal følge mig i Fredens Skygge, saavelsom paa Krigens blodige Mark; og segner jeg i mit Blod: da skal jeg i min Dødsstund trykke den til mine Læber; og idet jeg udaander min Sjæl, nævne dens Giverindes hellige Navn!"

"Du forglemmer at Guderne ere udødelige."— sagde Flora og trak sig tilbage.

"Bliv! Du skjønne Gudinde! Du alle Dronningers Dronning!" — raabte Mars med Heftighed og greb Blomstergudindens Haand.

"Veed Du da ikke: at Vestenvinden er min Gemal?" — spørgte Flora med Skjelmerie. — "Han er meget jaloux paa mig, uagtet jeg maa finde mig i at han selv kysser alle Jordens Skjønne. Lad mig derfor gaae! Han er frygtelig i sin Vrede og kunde let spille Dig et Puds; ja, hæve Bølgerne mod Skyerne som Du skulde fare over, eller styrte Din Venus ned i det Dyb, hvorfra hun til Din Fryd og Vulkanus's Plage opsteeg."

"For mig gjerne!" — sagde Mars, men ikke spøgende som Flora. En høi Alvor laae i hans

Stemme, og han hævede Haanden høitideligen mod Himlen, idet han af Sjælens Inderste udbrød:

"Lad Vestenvinden oprøre alle Have! Lad deres Bølger stige mod Skyerne og bortskylle Riger af Jordkloden! Lad tusinde Venusser finde deres Død p'aa Havets Bund — ei skal det koste Mars en Taare. Dig, Du Blomsternes evig unge Gudinde! Dig helliger jeg min hele Kjærlighed! Alle Olympens Guder bifalde den: thi den er reen som Uskylds hvide Lillie i Dit Blomsterbelte. Skal Du end aldrig her paa Jorden blive min Hustro: da skal Du vorde det, i de evige Guders evige Himmel. Modtag af min Haand denne Ring, til et Pant paa min evige Kjærlighed! Saa ofte Du kaster Dit Himmeløie paa den, minde Du: at jeg elsker Dig med en Troskab som er evig! Ja skal jeg endog tusinde Gange døe: jeg elsker Dig dog med samme Troskab indtil mit Hjerte brister, og Du for den evige Guddoms Throne bliver m i n i Himlen!"

Alle stirrede paa Krigens saa høit begeistrede Gud. Grev Lanten, som syntes at hans Henrykkelse og Kjærlighedserklæring gik vel vidt, nærmede sig til ham, og sagde i en meget vred Tone:

"Det gaaer forvidt, min Herre! Vel veed jeg ikke hvem denne Dame er; men Velanstændigheden byder...."

"Usling!" — raabte Mars, og drog sit Sværd. — "Tør Du foreskrive Krigsguden Love? Kom ud med mig: og vi ville see hvad der træffer bedst, enten Dine Pile eller mit Slagsværd. Kom!" Han greb Lantens Haand og trak ham med Kraft mod Døren.

"Gud i Himlen!" — raabte Flora og faldt i Afmagt i Lantens Dames Arme.

"Fru Grevinde!" — raabte flere qvindelige Stemmer — "lad os bære hende ind i eet af Deres Cabinetter; men først, ville vi skille hende af med den besværlige Masque."

"Tilbage!" — raabte Nonnen — "Ingen maa røre hendes Masque." En anden, høit skrigende Nonne ilede til, og Flora blev baaret ud af Salen.

"Min Herre!" — raabte Lanten, og bævede, saa alle Pilene faldt ud af Kogeret. — "Jeg beder Dem at betænke at jeg.... at De vilde jeg sige, er her som Gjæst.... at de øvrige Herrer og Damer.... Damer og Herrer vilde jeg sige.... Det vilde smerte mig om jeg havde.... Min unge Gemalinde vilde tage sin Død, dersom jeg faldt for Deres Haand, eller endog blot blev saaret. Jeg er desuden nu ikke bevæbnet til at duellere.... En anden Gang! Naar De vil; kun ikke nu — thi som sagt: min unge, skjønne Gemalinde elsker mig saa uudsigeligt høit at...."

"Du lyver, Niding!" — raabte Mars med tordnende Stemme og gik langsomt, med Kraft og Trods, ud af Døren.

"Et Glas koldt Vand!" — raabte Lanten. — "Den fordømte Karl! — Paa en saadan Dag! — Men bi Du kun! — Min Hevn skal knuse Dig! Jeg skal finde Dig: flygtede Du end til Jordens yderste Ende."

Alle de talrige Masquer forsamlede dem om Lanten, og spørgte ham: hvo den forvovne Maske var, der havde behandlet ham saa grovt og forstyrret den almindelige Glæde. Greven vidste intet tilfredsstillende Svar at give Dem og Resultatet af den almindelige Gjætten faldt ud til: at Ingen vidste hvo den drabelige Mars havde været.

Grev Rosen, som netop kom ind i Salen da den fortørnede Gud udtordnede de sidste Ord og forlod Salen, troede at have hørt hans Stemme før, uagtet Maskén betydeligen havde forandret den. Der gik et skrækkeligt Lys op i hans Sjæl; men han taug med sin Formodning, og søgte hele Salen rundt om Theodore. Da han ikke fandt den elskede Datter, ilede han ind i et Sidecabinet for at spørge om hende. Den første han mødte, var Frue v. Darner, der, uden Maske, i sin Nonnedragt, med forgrædte Øine kom ham imøde. "Hvor

er min Datter?" — spørgte han med skjelvende Stemme. Amalia bad ham at være rolig, da Theodore, som hun sagde, blot var faldet i Afmagt over det Optrin der fandt Sted imellem Grev Lanten og den ubekjendte Masque. Hun bad ham at gaae ind i Dandseſalen, da det var paafaldende at Ingen af hans Familie var der og Theodore ikke vilde have at Nogen skulde vide, at det var hende der havde været Flora; hun forsikrede tillige: at Theodore var saa vel: at hun, saasnart hun var blevet omklædt, atter vilde blande sig mellem Masquerne.

"Er det sandt hvad jeg formoder?" — spørgte Rosen. — "Var det Gustav Stjernenkrone, der var skjult under Krigsgudens glimrende Dragt? og var min Datter den Flora, som man siger, at han, for Alles Øine, tilsvoer evig Troskab og Kjærlighed?"

"Derom en anden Gang" — gjensvarede Amalia. "Men, bedste Rosen! gaae nu ind til Selskabet; tag Deres Masque af, og viis Dem saa munter som om Intet var forefaldet. Deres Datter hviler ved sin ømme Moders Hjerte; og, ikke sandt: De tør nok overlade hende til Moderkjærlighedens ømme Omhu? Venskab staaer her Post, for at Ingen skal forstyrre den bekymrede Datter, medens hun udgræder sin Smerte ved Moderens Barm."

"Jeg maa see hende!" — raabte Rosen, og stødte Døren til hans Sovekammer op, hvor hans Gemalinde og Datter vare.

"Er det sandt?" — raabte han, og tog den høit-grædende Datter i sine Arme — "er det sandt at Gustav har været her? Svar mig, Theodore! Er det sandt?"

"See denne Ring, Fader! Den stak Mars paa min Finger. Alt løber i eet for mine Øine. Sig Du mig: hvad Navn der staaer i den." — udbrød Theodore grædende og rakte Faderen Ringen.

Greven tog Ringen og besaae den. "Gustav" — sagde han. — "O, mit elskede, mit eneste Barn! sig mig, om min skrækkelige Formodning er grundet! Deler Du hans fordærvelige Lidenskab? Elsker Du den ulykkelige Gustav?"

"Til mit Hjertes sidste Slag!" — raabte Theodore, og skjulte sit Ansigt ved Faderens Hjerte.

"Du Almægtige! see i Naade til os Ulykkelige!" raabte Rosen, og hævede sit Aasyn mod Himlen. Han kunde for Smerte ikke tale videre. Taus løftede han Theodores Ansigt op, og hans Taarer faldt paa hendes blege Kinder.

"Fader! Fordøm mig ikke for denne Lidenskab!" — bad Theodore høit grædende. — "Mit Hjerte har næret den lige saa længe som jeg har kundet tænke."

"O, det ulykkelige Ægteskab! Give Gud det aldrig var indgaaet!" — jamrede Grevinde Mathilda, og vreed sine Hænder.

"Kom, min Theodore!" — raabte Fru v. Darner som traadte ind. — "Vi maa bytte Dragter! Vi ere omtrent af eens Figur. Du maa ind i Salen som Nonne, med denne Krands som Du gav mig, paa Hovedet, og som Alle derinde kjende. Skynd Dig, min Veninde! at Dit Rygte ikke skal være udsat for deres giftige Tunger. Man vil vel, naar jeg faaer Masquen af, smile over at jeg, i min Alder, vilde klæde mig som Flora; men det faaer at være det samme! Lad os nu skifte Klæder!"

"Jeg kan umuligt lade mig see, saa forgrædt som jeg er." — sagde Theodore, idet en nye Taarestrøm styrtede frem af hendes skjønne Øine.

"Du behøver blot et Øieblik at vise Dig uden Masque!" — sagde Amalia idet hun begyndte at opløse Floras Blomsterbelte om Theodores smækkre Liv, og tog Rosenkronen af hendes skjønne lokkede Hoved. "Tag nu Deres Masque, Rosen!" — vedblev hun — "og gaae ind i Dandsesalen!"

"Jeg gaaer!" — sagde den sorgfulde Fader og trykkede Theodore til sit Hjerte. — "Men glem ikke, mit elskede Barn! at Du er Lantens Gemalinde! og at Du for hans Roligheds Skyld: bør dølge Din

ulykkelige Lidenskab for hele Verden. Vi Tre, ville hjelpe Dig at kæmpe og stride!"

"Jeg er meget ulykkelig min ædle Fader!" — udbrød Theodore inderligen, med et høit Udtryk af Sjæleadel i Mine og Stemme — "men jeg skal aldrig forglemme, at jeg er Din Datter! Gaae nu min gode Fader! Jeg skal snart følge efter Dig."

Rosen gik. Amalia og Grevinde Rosen reve hurtigen Klæderne af Theodore, saa det ikke varede længe: inden Amalia, stod som Flora og Theodore som Nonne. Amalia underrettede nu Theodore om hvad hun havde at iagttage, og de gik, med Grevinde Mathilde, som var den anden Nonne der ilede til, da Theodore fik ondt, Haand i Haand ind i Dandsesalen.

"Hvorledes befinder De Dem, skjønne Flora?" — raabte man fra alle Sider, og omringede Amalia.

"Nu er hun vel!" — sagde Grevinden, som var bange for, at man paa Amalias Stemme skulde opdage Forbytningen af Dragten — "men hun blev yderst forskrækket, da den Forvovne trak sit Sværd imod Grev Lanten, og anstae sig, og det ikke uden Grund, som den, skjønt uskyldige Aarsag i denne ubehagelige Trætte. Hun faldt derover i en let Afmagt som dog strax blev hævet."

Kredsen om Amalia, som stedse var imellem Grevinde Rosen og Theodore, blev stedse tættere.

Alle bade de, om en Blomst af Overflødighedshor: net; og over hundrede Herrer, ønskede at engagere Blomstergudinden til en Dands. Man kunde tyde: ligen mærke: at Ingen formodede den Ombytning af Roller der havde fundet Sted. Amalia maatte hundrede Gange forsikre: at hun ikke dandsede; de unge Herrer holdte dog ikke op at bestorme hende med Bønner om, at nyde den Lykke at dandse med hende.

Det store Taffeluhr, i Enden af Salen, slog tolv Slag. Grev Lanten tog sin Masque af og bukkede dybt til alle Sider, idet han høit ud: raabte:

"Mine Damer og Herrer! Ved alle de store Hofmasquerader jeg i Paris og Versailles har bi: vaanet, havde man Tilladelse til at demasquere sig naar Klokken slog tolv. Jeg beder derfor om Tilgi: velse for at jeg allerede er uden Masque, og haaber at Flere ville følge mit Exempel."

Med Lynets Fart bleve nu Masquerne revne af. Kredsen om Amalia blev pludseligen mindre, og de unge Herrer bleve lange i Ansigterne, da de saae at Flora var — den alderstegne Frue v. Darner.

Lanten som længe havde gaaet og piint sig med den Tanke: at Theodore dog kunde have været skjult under Floras Masque, blev inderlig glad da han

i Nonnen, med Krandsen paa Hovedet, gjenkjendte sin Kone. Han bukkede meget dybt for hende og bad om at nyde den Lykke, at dandse en Dands med hende.

"Jeg befinder mig ikke vel!" — sagde Theodore. — "Denne tykke Nonnedragt er mig alt for tung. Masquen har trykket mit Ansigt. Jeg trænger til Hvile; De vil derfor undskylde at jeg...."

"Hvad vilde De ogsaa med denne plumpe Dragt?" — sporgte Lanten. — "Havde De fulgt mit Raad og klædt Dem som Venus, da havde De nu ikke været saa udisponeret, og kunde den hele Nat taget Deel i Ballets Glæder. Det gjør mig i Sandhed ondt for Dem.."

"Mig ikke, Hr. Greve!" — sagde Theodore med en let Compliment — "og jeg veed vist, at De vil undskylde min Fraværelse; thi, det forsikrer jeg Dem: jeg befinder mig meget ilde."

"Maa jeg have den Ære at ledsage Dem?" — sporgte Lanten meget sagte. — "I denne Tilstand har De ikke godt af at være ene."

"Min Kammerpige er mit Selskab!" — sagde Theodore ligeledes sagte, men med megen Betydning i Stemmen. — "Det lader næsten til Hr. Greve! at De har glemt den Contract, uden hvilken jeg aldrig

var blevet Deres Gemalinde." Hun forlod ham med en flygtig Compliment, og ilede, med hendes Moder og Amalia, ud af Salen.

"Gustav!" — sukkede Theodore i Nattens Stilhed. — "Du havde ikke glemt mig! Du elsker mig til Døden!" — og hendes stride Taarer vædede Ringen som han havde sat paa hendes Finger. "O" — raabte hun, og hævede Ringen imod Himlen — "Du dyrebare Pant paa en uendelig, evig Kjærlighed, Du skal aldrig komme af min Haand! Du skal følge mig i Graven!"

"Theodore havde Ret: Vestenvinden er frygtelig i sin Vrede!" — raabte Gustav, da han, paa dens Vinger, i Nattens Mørke, med sin Slæde, som med Lynets Fart, fløi mod den skaanske Kyst og Isen i Sundet bragende sank bag ved ham. — "Fordrer Du mit Liv, Neptunus?" — vedblev han, og jog paa de skummende Heste. — "Her er jeg! Tag Dit Bytte!" — skreeg han atter igjennem Stormen, da Isen nær ved Kysten brast under ham og Slæden sank ned i Havets kolde Favn. Med sin djærve Arms hele Styrke, slog han med sit brede Slagsværd paa Hestenes Lænder, som derpaa med Anstrængelse af de sidste Kræfter trak Slæden op

af det dybe Svælg, og styrtede døde omkuld i samme Øieblik som de satte Fod paa Landet. Gustav sprang ud af Slæden. Hans Liv var som ved et Underværk frelst.

Næste Dags Morgen stod Gustav ved den aabne Havbred, som han faa Timer i Forveien havde kjørt over. Stormen havde aldeles bortført Isen. Bølgerne hævede dem skummende hvide mod Skyerne, og Havet var næsten steget op til Gustavs Bolig. Slæden, tilligemed de døde Heste, var forsvundet i Voverne, hvis Bragen var Harmonie-Musik i Gustavs Øre: thi i Malmøs nu aabne Havn, laae et seilfærdigt Skib, der, med første gunstige Vind, skulde afgaae med Proviant og Tropper til Carl den Tolvte, som med sin seierige Hær var i Liffland; og med dette Skib vilde Gustav begive sig til Heltens Leir, for at søge hvad der, siden hiin ulykkelige Forbindelse med Baronessen, eneste var hans Ønskers Maal: Døden.

Den syvende Marts forlod han sin Moders lille Bolig, for at gaae ombord paa Fregatten "Nordstjernen" paa Malmøs Reed. Han udbredte sine Arme mod Sundet og raabte: "Lev vel, Theodore! Himlens hellige Engleskare omsvæve Dig, ihvor Du end færdes paa Jorden! Dette dyrebare Minde om den sidste lykkelige Time i mit Liv skal følge mig i Døden!" —

Han trykkede Floras Blomsterbouquet til sine Læber, og skjulte den paa sin Barm. Skibet begyndte at heise Seil. "Jeg kommer!" — raabte Gustav, og kastede sig i Baaden. — "Farvel, mit Fødeland!" — vedblev han med dyb Følelse af Vemod. — "Farvel, Du Herthas yndige Dal, med alle de Kjære som Dine Lunde favne. Theodore! Du min Brud for Evigheden! Lev vel! Lev evigt vel!" — Skibsfolkenes jublende "Hurra" overdøvede Gustavs vemodige Stemme, og Ingen lagde mærke til hans i Taarer svømmende Øine, da han besteeg Skibsdækket, for at adlyde Ærens Bud og hans ædle Hjertes uoverdøvelige Stemme: for at see Døden under Øine ved Siden af den kronede Helt, der havde vundet hans som det hele Europas udeelte Beundring; ja, paa hvem den hele Verden forventningsfuld stirrede. Den Enthusiasme for Helten, der saa tydeligen udtalte sig i Enhvers Aasyn, rev snart Gustav med sig. Ubemærket viskede han Taaren af Øiet og istemte, af sit fulde Hjertes Inderste, Nordstjernens Mandskabs dundrende Udraab: "Leve Sverrigs unge Drot! Leve Jordens største Helt! Leve Kong Carl den Tolvte!"

Syvende Capitel.

Familiekredsen.

Ti Aar vare henrundne, og endnu var intet Leed bristet i den skjønne Kjæde, som sammenbandt den ædle rosenske Familie, som nu baade Sommer og Vinter boede paa det yndige Rosenlund, der liig en anden Phønix, i en forynget og forskjønnet Skikkelse, havde reist sig af sin Aske, og atter stod som en Dronning blandt Stæderne ved Øresundets skjønne Bred. Grev Rosen nød en for hans Alder sjelden Sundhed. Greviude Mathilda, syntes i de ti Aar aldeles ikke at være blevet ældre; og Theodore straalede i Ungdommens friske Morgenskjær, med Sundhedens Roser paa hendes skjønne Kinder og Uskylds Sjæleadel i det yndige talende Øie. Den Eneste paa hvem Tiden havde lagt sin tunge Haand, var Grev Lanten. Gigt og Podagra havde saaledes tilredt ham, at han saae ud som en Mummie og kunde ikke bevæge sig, uden ved Hjelp af en Tjener og tvende Krykker. Hans Vittighed og Lune var aldeles forsvundet, og en indædt Knarvurrenhed, blandet med Vrede og Arrighed, havde aldeles bemestret sig hans Sind. Uagtet han havde bedraget Grev Rosen, ved den løgnagtige Angivelse af hans

Formue, og derved, paa en Maade, tilliſtet ſig Theodores Haand, og ſiden forødt hendes betydelige Medgift ved trende Reiſer til Paris, hvorfra han omſider ſom en Krøbling kom tilbage: blev han dog behandlet med den yderſte forekomne Godhed — og Theodores Taalmodighed med ham, i hans vedvarende Sygdom, var aldeles mageløs. Om Dagen veeg hun næſten aldrig fra hans Side, uagtet hun hver Morgen blev overøſt med de bittreſte Bebreidelſer, fordi han uden hendes Selſkab havde tilbragt Natten. Dog endog heri var — deres Overeenskomſt i denne Henſeende uagtet — Undtagelſer: thi tvende Gange havde Lanten været i Livsfare, og da havde Theodore vaaget hos ham i flere Nætter og viiſt ham en Huustroes ømmeſte Pleie; hvilket han dog ſtedſe modtog ſom en Skyldighed og lønnede, da hans Helbred noget bedrede ſig, med Bebreidelſer og Vrede. Theodore bar ſin Skjebne med den ſtørſte Taalmodighed, og ſkjulte ſine Taarer for hendes ømme Forældre, der dog af hendes forgrædte Øine ofte med Smerte opdagede: at deres elſkede eneſte Barn, var overordentlig ulykkelig; hvilket Theodore aldrig vilde tilſtaae for dem.

Den roſenſke Familiekreds var blevet forøget med en kjær Perſon, ſom troligen hjalp Theodore at bære og lide. Dette var Amalia Ulfeldt, hvis

Gemal, den hundredeaarige v. Darner, i Slut ningen af 1709, mæt af Dage, var gaaet hende forud i Evigheden. I en Alder af syvogtredsinds: tyve Aar, havde Amalia beholdt al sin Aands: kraft, og var i Omgang yderst elskelig. Skjøndt hun aldrig havde været Moder: havde hun Børn, Børnebørn, og Børnebørnsbørn trindt omkring i Landet, der i hende ærede den ømmeste Moder og den viseste, kjærligste Raadgiverinde; og endskjøndt hendes Børn boede flere Mile fra hende, var det ikke sjeldent at de kom til den elskede Moder for at hente Trøst og Raad. Dette fandt de stedse hos den Ædle: thi det ømmeste, moderlige Hjerte slog i hendes Bryst og hun elskede hendes Gemals blom: strende Afkom med en Kjærlighed, som om hendes eget Blod randt i dens Aarer. Og hvor kunde hun andet? hun havde jo forplantet sine egne Dyder i den hele store Families Hjerter.

Havde denne ædle Kone hjulpet Theodore at overvinde en Lidenskab, der i hendes aarle Vaar som en Orkan foer over hendes Vei, og truede med at efterlade sig blodige Spoer: da var hun hende nu en sand Trøst og Støtte i hendes ulykkelige Ægteskab, og hjalp hende at bære de utallige Lidelser som det tyngede over hendes Hoved, der bøiede hende meget dybt; især da hun maatte skjule dem for hen: des elskede Forældre. Med Amalia kunde den blide

Korsdragerinde ogsaa underholde sig om den elskede Gustav, som stedse thronede kjærligt i hendes Minde, ligesom Ringen, den sidste Erindring om ham fra Masqueraden, aldrig kom af hendes Finger. Hvor han var? om han var levende eller død? det vidste Theodore ikke: thi hun vovede aldrig at nævne hans Navn uden for Amalia, som ei heller havde ringeste Kundskab om ham. Den unge Hr. v. Darner, een af Amalias Sønnesønner, havde, som Lieutenant, været med i det af de Danske tabte Slag ved Helsingborg den **10**de Marts **1710**, og han syntes at have hørt tale om en Oberst Stjernenkrone, der skulde have bragt Budskab fra Carl den Tolvte i Tyrkiet til Stokholm, og siden bivaanet Slaget ved Helsingborg under General Steenbuks Commando; men var i det skrækkelige Myrderie der fandt Sted blevet paa Valpladsen. Theodore fik denne Efterretning hendelsesviis at høre af den unge Darner, da han besøgte sin Bedstemoder; og hun tvivlede ikke mere om: at den faldne Oberst var hendes elskede Ungdomsven; ja hun fandt, at det var meget muligt, at han, ved sit Mod, i den nordiske Helts mange Feltslage, kunde have svunget sig op til Oberst. Dog blev dette Rygte modsagt, saavel af Gustavs Moder som Baronessen, der vare ilede til Helsingborg, men ikke havde fundet mindste Spoer af Gustav. Derimod fik de Vished om: at en

General Stjernenkrone, en Onkel til Gustav, var faldet i Slaget. Man nævnte desuden Gustav som een af de Officierer, der var blevet paa Valpladsen i det ulykkelige Slag som Carl den Tolvte tabte ved Pultava, da han maatte flygte til Tyrkiet, kun fulgt af nogle Faa, der vare ham tro indtil Døden. Nok er det: Ingen vidste noget bestemt om Gustavs Skjebne, uagtet han var Gjenstanden for den dybeste Sorg; og tusinde Sukke opsteeg hvert Øieblik for hans Held. Oberstinden havde ingen Glæde af det Gods Baronessens Gavmildhed havde skjenket hende, da hun savnede sin elskede Søn — og ofte havde begrædt ham som død; indtil et nyt Rygte atter vidste at fortælle noget om hans Tilværelse. Baronessen, som vedblev at elske Stjernenkrone, og ikke aflod at haabe og ønske en Gjenforening med ham: havde med stor Bekostning forgjæves ladet ham efterspørge ved de svenske Hære. Og havde hendes uhyre Corpulence ikke hindret hende, hun havde personligen reist efter ham til Polernes yderste Ender. Baade hun og Oberstinden klagede høit over Gustavs Tab og udfrittede enhver dem forekommende Reisende, for at erfare hvad de baade haabede og frygtede. Kun Theodore udsporgte Ingen; men hendes Taarer randt deshyppigere i Løndom; og havde hun ikke havt den ædle Amalia, ved hvis Barm hun fandt den inderligste Deelta-

gelse: hun havde maattet segnet under hendes Lidelsers centnertunge Vægt.

Allerede begyndte Træernes Blade at henveires for Stormen, da den rosenske Familie, uventet, og efter ti Aars Forløb, fik et Besøg af Baronessen. Familien var forsamlet i Havestuen, hvortil Grev Lanten paa sine Krykker, ved en Tjeners Hjelp, havde slæbt sig; og da han klagede over Kulde, var Theodore just beskjæftiget med, at omsvøbe hans syge Been med et Stykke tykt Filt ovenpaa de tvende Lag Flonel, der alt vare vundne om dem, da Baronessen pludseligen traadte ind i Havestuen. Theodore gav et høit Skriig, da Baronessens Kæmpegestalt, vendt efter Siden, skred ind ad Døren, saa at hun uforvarende kom til at berøre Lantens ene Been der hvor det var ømmest. Han skreeg høit af Smerte, og forbandede Theodores Ubehændighed. Theodore kastede et Sideblik til Baronessens af de brændte Ar saa skrækkelig tilredte Ansigt, og forlod, fulgt af Amalia, under Lantens vedvarende Banden og Skjenden, hurtigt Havestuen. Rosen saae med et bebreidende Blik paa Lanten, ringede, og lod ham, ved tvende Tjenere, bringe til hans Værelser.

Grevinden var næsten qvalt i Baronessens tykke Arme, da Rosen vendte sig om til hende, og spørgte, dog uden at have den Blidhed i Stemmen der ellers var ham saa egen:

"Hvad forskaffer os den Ære af Deres Besøg, Frue v. Stjernenkrone? Vi troede: at De i de hen: rundne ti lange Aar aldeles havde forglemt os."

"Vi have baaret vor Skjebne med Taalmo: dighed!" — sagde Grevinden med Bitterhed, idet hun ringede paa en Tjener, der skulde presentere Ba: ronessen The.

"Nei!" — sagde Baronessen, og lod som om hun ikke forstod Grevinden. — "Jeg er altfor varm. Lad mig vente lidet!" — og nu kastede hun sig paa en Stoel, og lod som om Intet, der kunde have stemt Rosen og hans Gemalinde imod hende, var foresaldet.

"Hvordan lever Deres ulykkelige Gemal?" — spørgte Grevinden. — "Eller, har hans knuste Hjerte fundet Ro i Døden? I Sandhed, Frue! jeg vilde ikke være i Deres Sted: thi jeg vilde føle...."

"O, Gud! det gjør jeg ogsaa!" — udbrød Baronessen levende — "og det er derfor jeg kom: mer til Dem. Jeg veed, kjære Rosen! at De, uagtet alt hvad der er foresaldet imellem os, er min Ven; og vil forhjelpe mig til at gjøre saameget af det Onde godt som...."

"Om hvad taler De?" — afbrød Rosen hende med Heftighed. — "Levede endog den ulykkelige Stjernenkrone, hvorom jeg meget tvivler, jeg vilde

ikke gjøre det Ringeste for at forene Dem med ham; og min hele Livstid skal jeg bebreide mig selv: at jeg engang var saa svag, at lade mig bedaare af deres Kunster og Rænker og derved bidrog til at gjøre et ædelt, ungt Menneske saa grændseløs ulykkelig."

"O, hold inde med deres Bebreidelse!" — bad Baronessen med Taarer. — "Jeg vil jo gjerne gjøre alt det godt som jeg har gjort ondt; og naar jeg først har frelst ham fra Undergang, naar han atter er givet sin Familie tilbage, da vil jeg, om det ikke kan være anderledes, og om han ønsker det: lade mig skille fra ham, at han kan give sin Haand til hvem han vil, om jeg endogsaa af Sorg derover skal synke ned i Graven. I alle Tilfælde skal han dog være min eneste Arving. De maa derfor...."

"De fanger mig ikke anden Gang!" — raabte Greven med Heftighed. — "Og aldrig blander jeg mig mere i Deres Sager. De er Aarsag i al den Elendighed, der i disse sidste skrækkelige ti Aar har opdynget sig over vore Hovedet, og som nær kunde have knuust vore Hjerter."

Grevinden, som tænkte paa Theodores skrækkelige Lidelser i hendes ulykkelige Ægtestand, og levende forestillede sig hvor lykkelig hun kunde have

været med Gustav, brast i Taarer og ilede ud af Døren.

"De veed" — udbrød Baronessen med Taarer — "at der raser en Art smitsom Sygdom i Skaane, som skal være kommet af de uhyre mange Mennesker og Heste, der efter Slaget ved Helsingborg, i denne hede Sommer, have ligget ubegravne paa Marken. De flygtende Danske lode jo alene fire tusinde Døde og Qvæstede, som de ikke kunde føre med dem, blive tilbage; foruden flere hundrede Heste som de dræbte, for at de Svenske ingen Nytte skulde have af dem. Strax efter Slaget var jeg derovre for at søge om Gustav, som man sagde havde været med i Steenbuks Hær. Jeg fandt ham ikke, og vendte trøstesløs tilbage. Men, uagtet al Samfærsel imellem Sjælland og Skaane er ophørt: har dog en dansk Soldat, der var fanget af de Svenske, i en lille Baad, som han stjal ved Stranden, fundet Leilighed til at flygte her over; og han paastaaer: at Gustav var, som Oberst, med i Slaget ved Helsingborg, hvor han blev dødelig saaret, idet hans Regiment seirede. Han skal ligge meget farlig syg i en usel Landsby, ti Mile oppe i Landet; og endogsaa, uagtet det er over et halvt Aar siden Slaget stod, være i Livsfare. Soldaten har seet ham tvende Gange; og efter Beskrivelsen, kan det ikke være nogen Anden end Gustav. Tænk

Dem nu hans Elendighed! I en usel af de Dan: ske udplyndret Bondeby, maaskee blottet for Penge, uden nogen duelig Læge, udsat for at blive smittet af den der grasserende epidemiske Sygdom, er den Ulykkeliges Tilstand yderst sørgelig, og jeg bør, jeg vil lindre den, gjaldt det endog mit Liv."

"Det er Deres Pligt!" — sagde Rosen med Godhed. — "Men kan denne Soldat ikke have taget feil? Hvor mange hverandre modsigende Rygter, an: gaaende Gustav, have ikke været i Omløb? Dog, De kunde jo erkyndige dem om . . ."

"Der maa jo intet intet Bud eller Brev kom: me over Sundet. Den Ulykkelige, kan jo imidlertid omkomme, af Mangel paa Hjelp og Pleie. Han har Intet villet modtage af mig, uagtet han er Herre over min hele Formue. Ja hans Egenhed i denne Henseende gaaer saavidt: at han eiheller vil mod: tage Noget af sin Moder — fordi han veed at det kommer fra mig; men jeg troer aldrig at han kan vise samme Stivsindighed i Henseende til Dem; der: for beder jeg, ja bønfalder Dem om: at tilskrive ham nogle Breve, hvori De i hvert nævner Summer paa to til tre hundrede Rigsdaler som De paa det inder: ligste anmoder ham om, endog blot som et Laan, at modtage. Jeg lægger da Pengene i Brevene og vil — med Guds Hjælp — see til at jeg, Tid efter an: den, kan faae ham dem spillet i Hænderne, uden at

han skal erfare at de kommer fra mig. Lever han, da vil han skrive Dem til og vi ville da erfare...”

“De bygger Casteller i Luften, Frue!” — afbrød Rosen hende smilende. — “Der maae jo, som De siger, Intet komme over Sundet saalænge vi have Krig med Sverrig, og det kan vare længe inden vi faae Fred. I det mindste lader det til, som om den endnu er meget langt borte; thi uagtet at den tappre Carl den Tolvte i det sidste Slag, mod den russiske Czar, mistede Frugten af sine mange Seiervindinger, og næsten som en Fange opholder sig i Tyrkiet, har han ikke mistet det urokkelige Mod som det hele Europa nu i ti Aar har beundret. Hans hele Sjæl brænder for Æren af store Bedrifter; og han har svoret: ikke at slukke Krigens Fakkel, som han ikke selv antændte, før han har undertvungen det halve Norden eller vundet Heltedøden med Kaarden i Haanden. Vor ædle faderlige Konges Bestræbelser for at skjenke sine elskede Undersaater Fred, have hidtil været forgjæves.”

“Hvad bryder jeg mig enten om Carl den Tolvte, eller Krigen?!” — raabte Baronessen. — “Jeg vil opfylde en Huustroes Pligter imod den Mand som afskyer og hader mig: gik end Veien til ham igjennem Røg og Luer. Forklædt vil jeg reise hen i Nærheden af Stedet hvor han er. Aldrig skal han see mig! men jeg skal under forskjellige Forklædninger og Skikkelser see ham. Skriv Brevene, bedste Rosen! En

Baad som jeg har kjøbt, kommer, styret af tvende erfarne Færgekarle fra Helsingør i Aften naar det er mørkt, uden for Deres Have. Ved Hjelp af den sorte Nat vil det være mig let at komme til Skaane; og hvad List ikke formaaer, det skal Guld udrette. Det er allerede mod Aften; derfor kjære Rosen! skynd Dem at skrive Brevene!"

"Det er et Bedrag, men et saa ædelt Bedrag, at jeg ikke kan afslaae Dem det." — sagde Rosen, og ilede til sin Skriverpult.

"En halv Snees Breve, med forskjellige Datoer!" — raabte Baronessen efter ham, og lod sin Pige kalde, ved hvis Hjelp hun klædte sig som en simpel Fiskerkone, og øvede sig med Pigen, der var født i Landskrona, i at tale med skaansk Dialect.

"Rosen kom med Brevene, som Baronessen med megen Taknemmelighed modtog. Hendes tagne Beslutning, havde i høi Grad formildet Grevinden, som, tilligemed Greven, ønskede Baronessen Held og Velsignelse til hendes Forehavende, da hun, skjult af Nattens Mørke, med en gunstig Vind, fulgt af hendes Pige, steeg i Baaden.

"Den Baronesse er mig dog en underlig Kone!" — sagde Greven, da han, famlende for sig, førte sin Gemalinde op af Haven. — "Hun er sammensat af lutter Letsindighed, List og Godmodighed; og med alle hendes Svagheder, har hun et fortræffeligt Hjerte."

"Det blæser stærkt! Himlen bevare hende fra, at Baaden skulde kantre!" — sagde Grevinden, da de vare komne ind i Havestuen.

"Det har ingen Nød!" — forsikkrede Greven — "thi hun er en ypperlig Baglast."

Theodore kom med Amalia som spørgte:

"Er det sandt Hr. Greve! lever den ulykkelige Stjernenkrone? og er Baronessen reist til ham? Hendes Pige har for nogle af Folkene yttret noget Sligt; og man vil vide, at en Baad, som nu er afseilet, har lagt her uden for Haven."

Greven fortalte nu Amalia og Theodore, hvad Hensigt Baronessen havde med sin Reise.

"Himlen velsigne hendes Foretagende!" — udbrød Theodore — og da hun var paa sit eenlige Kammer, knælede hun ned og bad længe og inderligen til Algodhed milde Giver — medens en Taarestrøm styrtede fra hendes fromme Øine — om den elskede Ungdomsvens Liv; derpaa kastede hun sig paa Leiet, hvor Morgensolen speilede sig i de Taarer som hendes Fortvivlelse, over Gustavs skrækkelige Tilstand, fremlokkede af hendes Hjerte. Hun misundte Baronessen den Lykke: at kunde vove sit Liv for at frelse ham.

Ottende Capitel.

Pesten.

De tvende Færgekarle berettede næste Dag, at Baronessen, tilligemed hendes Pige, var lykkelig kommet til Skaane; men om hun havde fundet Gustav, om han levede, eller hvordan det var gaaet hende: derom vidste de Intet. Ei heller hørte man siden noget fra Baronessen, hvilket ikke opvakte nogen Forundring: da man vidste hvor vanskeligt det var at faa et Brev over Sundet. Baronessen var just en Aften, i Slutningen af November Maaned, efter at Taffelet var hævet Gjenstanden for Grevens, Grevindens, Amalias og Theodores Samtale, da Tjeneren kom ind og meldte: at tvende svenske Fiskere vare landede ved Haven — og forlangte Hjelp til at faa bragt et Fruentimmer i Land, der var kommet syg ombord, men var blevet meget slettere underveis; og som havde sagt: at de skulde styre Baaden efter Grevens Lystslot, som de ved den fulde Maanes klare Skin meget godt kunde kjende.

"Det er Baronessen!" — raabte Theodore og vreed sine Hænder. — "Gustav maa være død; ellers var hun ikke saa hurtigt kommet tilbage."

Alle vare i en meget spendt Stemning, medens Greven, fulgt af hans Folk, med Lygter ilede til

Stranden. Det varede ikke længe, før Fløidsrene bleve revne op, og et Fruentimmer, understøttet af Greven og tvende Tjenere, næsten slæbte sig ind — det var Baronessen. Hun kom ene: thi hendes Pige var død i Skaane. Dette fortalte hun Greven da hun blev løftet af Baaden.

"Hent Draaber!" — raabte Grevinden, og hjalp, tilligemed Amalia og Kammerpigen, Baronessen Reiseklæderne af, og fik hende, ved et Par andre Pigers Hjelp, hen paa Sengen.

"Traf De Deres Mand?" — spurgte Grevinden, da Baronessen, styrket ved Draaberne og et Glas Viin, noget var kommet til Kræfter.

"Ja!" — gjensvarede hun stammende og i afbrudte Ord. — "Jeg traf ham vel, men han vilde Intet modtage. Brevene beholdte han; men Pengene sendte han tilbage til Præsten, hvor jeg opholdt mig; uagtet denne værdige Mand forsikrede: at han kjendte Grev Rosen og havde faaet saavel Brevene som Pengene fra ham. Jeg var forklædt, tvende Gange i hans Stue. Han maa have Penge nok: thi ham manglede Intet. Han var haardt saaret i Skulderen, den ene Arm og Hovedet, og faaer sit hele Liv en stiv Arm. Dog er han nu uden Fare. Han har været med Kongen i Tyrkiet og er sendt fra ham til Stokholm med vigtige Brevskaber — derpaa...."

Skrækkelige Smerter afbrød Baronessens Stemme, og det var kun efter lang Tids Forløb at hun fik fortalt: at Gustav formodentligt havde erfaret at hun var i hans Nærhed, eller endog gjenkjendt hende; thi uden at hun eller Nogen havde ahnet det, var han, hans Blessurer uagtet, flygtet. Hvorhen? havde hun ikke kundet opdage; uagtet det havde lykkedes hende, uden at blive kjendt, at igjennemsøge hele Skaane. Da hun, Dagen i Forveien, kom tilbage til den Bye hvor Gustav havde været, var hun blevet syg. Hendes Sygdom havde paa Vandet meget forværret sig; og hun bad Greven om, ved Dagens Anbrud, at lade hende kjøre til sit Hjem, da hun var meget syg og frygtede for, at hun langsomt vilde blive helbredet, da Sygdommen i tvende Dage havde grebet saa stærk om sig.

Grevinden og Amalia beskjeftigede sig med den Syge og ydede hende al den Hjelp de formaaede.

Greven sendte Bud til Helsingør efter sin Huuslæge: den brave Doctor Johnson.

Theodore tillaasede sin Dør og takkede knælende den barmhjertige Gud, der havde hørt hendes Sjæls inderligste Bønner og bevaret Gustavs Liv.

Baronessens Tilstand blev stedse værre. Noget over Midnat faldt hun i et stærkt Raserie, hvilket tiltog saaledes: at der maatte fire stærke Karle til

at holde heude. Hen ad Morgenstunden blev hun mere rolig, og Lægen traadte just ind ad Døren da hun gav sit sidste Suk.

"Sov i Fred!" — sagde Grevinde Mathilda idet hun trykkede Ligets Øine til og bredte et Liinklæde over dets fortrukne Ansigt, som hendes Taarer beduggede.

"Er hun ogsaa virkelig død, Frue Grevinde?" spørgte Lægen. — "Det er en vigtig Sag som nøie maa undersøges."

"Vi kunde jo igjen borttage Klædet" — sagde Amalia — "og lægge nøie Mærke til om et svagt Aandepust skulde vise sig."

"Hun har fuldendt" — sagde Grevinden idet hun tog Klædet af Ligets Ansigt.

Johnson havde imidlertid af Greven erfaret, at Baronessen var kommet syg fra Skaane.

"Fra Skaane?!" — raabte han. — "Gud forbarme sig over os Alle! Den epidemiske Sygdom, som der i Sommer har viist sig: skal være gaaet over til den meest rasende Pest!"

"Pest!" — raabte de Alle med den yderste Forfærdelse — og Grevinden var nærved at synke til Jorden.

"Kom, forlader dette Værelse!" — raabte Lægen med Heftighed. — "River Deres Klæder af!

Vasker Dem i Eddike og tager andet Linned paa, som dermed er overstænket. Lader i dette Værelse indbringe en med stærk Kulild fyldt Gryde, hvorpaa der maa kastes Harpix og Svovl, eller, i Mangel deraf, Tjere. Forsigtighed skader ikke; og det skal inden en Time vise sig, om min skrækkelige Formodning er grundet." Med Lynets Fart forlode de Alle Liget efterfulgt af Johnson, som vedblev at tale langs hen ad Gangen.

Den Skræk der bemestrede sig det hele Huus, var ubeskrivelig. Til Lykke havde Grevinden et godt Forraad af Eddike; og Alle, til den Ringeste af Tjenestetyendet maatte følge Lægens Raad, ligesom han ogsaa selv benyttede samme Middel. Imidlertid var Dagen brudt frem. Johnson dyppede et Tørklæde, hvormed han omvandt sit Hoved, samt sine Handsker i Eddike og gik ganske ene op til Liget. — Greven, hans Familie og Huusfolk knælede ned for Herren og anraabte ham om Hjelp og Redning med oplöftede Hænder, beklemte Hjerter og taarefulde Øine, medens Grev Lanten nød en tryg Søvn uden at vide hvad der var foregaaet.

Bønnen var endnu ikke til Ende, da Lægen styrtede ind af Døren med alle Kjendetegn paa den sorteste Fortvivlelse.

"Gud være os naadig!" — raabte han, og vreed sine Hænder. — "Det er udenfor al Tvivl! Baronessen er død af Pest!"

Grevinden og Theohore styrtede, som livløse, hen ad Gulvet.

Tjenestefolkene skreeg høit.

Greven, Lægen og Amalia søgte at hjælpe de Besvimede til Rette.

Den Rædsel, som var udbredt over Alle, var saa overordentlig stor, at den ikke lader sig beskrive. Af de fire Tjenere, der havde holdt paa Baronessen, da hun rasede, befandt de tre dem ilde — og næsten Alle havde, formedelst Baronessens uhyre Tyngde, hjulpet til at bære hende op ad Trappen. Lanten og Theodore vare de eneste, der aldeles ikke havde berørt hende.

Den høieste Rædsel stod i tydelige Træk malet paa Alles Ansigter, og de Fleste begyndte allerede at berede dem til Døden.

Da Grevinden og Theodore, ved Lægens Kunst, vare vækkede af den Bevidstløshed hvori Forfærdelsen havde kastet Dem, overlagde Rosen med Johnson hvad Forholdsregler man havde at iagttage. De bleve enige om at Liget maatte øieblikkelig begraves, for om muligen at standse Smitten — men hvordan kunde dette lade sig gjøre, uden netop at udbrede den: da

det ikke kunde bringes bort uden at blive berørt af flere Mennesker. Man havde desuden ingen Liigkiste; og hvorlænge kunde det ikke vare inden een blev forfærdiget? saameget mere: som der ingen Snedker var i Nærheden. Desuden, om man end fik en Liigkiste: hvo vilde udsætte sig for Døden ved at lægge Liget i den? — Alle vare enige om: at Baronessen strax maatte begraves; men hvordan? det var den Gaade, som Ingen kunde opløse. I denne skrækkelige Forlegenhed fremstod Grevens Kammertjener, den gamle men stærke og kraftfulde Reuter, og sagde: at dersom Greven vilde lade slaae et stort Hul i Muren, og grave en dyb Grav lige under det i Haven, da vilde han, næst Guds Bistand, alene og uden Andres Hjelp inde i Værelset, slæbe Liget ud af Sengen og styrte det ud af Hullet i Graven; samt selv tildække det med Jord. Da Greven heri gjorde Indvendinger, paa Grund af den Fare som den ærlige Reuter udsatte sig for, forsikrede Denne: at han aldeles ikke var bange for at faae Pesten, da han i Aaret **1654**, da den raasede saa stærkt i Kjøbenhavn, som et lille Barn, havde havt den; hvilket han endnu kunde bevise med de dybe sorte Ar, Pestbyllerne havde efterladt sig paa hans Bryst. Reuters Forslag blev derfor taknemmeligen modtaget, og, medens Værelset var opfyldt med Røg, blev Muren slaaet ud af Nogle, medens Andre vare beskjeftigede

med at grave en fem Alen dyb Grav der blev saa bred, at ikke alene Liget men dets Seng- og Gangklæder tillige kunde rummes i den. Da Alt var færdigt, lod Reuter nogle Ender af lange Touge indstikke af Aabningen i Muren, for at Nogle uden fra kunde hjelpe til at trække det uhyre svære Lig ned; derpaa gjorde han Tougene faste i Sengklæderne om Liget, saa at Alt gik efter Ønske. Det blev hurtigen styrtet ned i den dybe Grav, som snart blev fyldt med Jord — og en Straale af Haab om Livet viste sig paa Alles Ansigter da denne besværlige, sørgelige Forretning var tilendebragt.

"Hr. Greve!" — sagde Reuter, efter at han havde iagttaget de med Strenghed befalede Forsigtighedsregler mod Smitten. — "Her er en lille Pung, men den er tung af Guldpenge. Hvad skal der gjøres med den. Det var dog en dødelig Synd, at Baronessen skulde havt den med i Graven."

Alle bævede tilbage ved Synet af Pungen. Den forekom dem, ligesom den de Blodpenge vare gjemte i som Judas fik for at forraade Frelseren.

"Pungen skal opbrændes" — raabte Greven. — "Pengene kan Du beholde for Din Umage."

"De maa strax ryges og kastes i Eddike!" — sagde Lægen til Reuter, som, den Dødsfrygt uagtet der var udbredt over Alle, glædede sig inderligen

over sin Skat, idet han gik for at udrette Lægens Befaling.

Greven med hans hele Familie samt Amalia og Tjenestetyendet, flyttede endnu samme Formiddag hen i en afsides Fløi af Lystslottet — og saae, under Overgivelse i Forsynet Villie, deres Skjebne imøde.

Det var en skrækkelig Nat der oprandt for alle Beboerne paa Rosenlund. Den overgik tusindfold i Rædsler hiin Nat, da det for ti Aar siden blev lagt i Aske. Ingen lagde sig til Hvile. Det var, som om Søvnen flyede for den Sjæleangst som omgav dem. De største Forsigtighedsregler bleve iagttagne. Alle Værelserne dampede af Svovl og Tjere; og en stor Gryde, hvori der stedse blev kastet Beg og Svovl, brændte hele Natten i Gaarden og opfyldte den med en tyk sort Røg. Greven havde fordeelt saavel sin Familie som sine Huusfolk, i forskjellige Værelser, for at om Een skulde blive syg, han da ikke skulde smitte nogen Anden; og den kolde Aarstid uagtet: forbød han at lægge Ild i Ovnene, for at ingen Dunster skulde samle sig. De syge Tjenere laae hver i sit Værelse. Deres Senge og Gulve dampede af Røgelse og Eddike: Forsigtighedsregler, som Lægen enten anordnede, eller som Rosen, der meget godt kunde huske Pesten **1654**, havde hørt skulde være gode Midler imod den. Greven selv gik hele Natten fra det ene

Værelse til det andet, for at see om hans og Lægens Befalinger bleve efterlevede. Det var umuligt andet end at han maatte ønske: aldrig at have seet Baronessen, da al den Ulykke der var kommet over ham og hans Huus, stammede fra hende; dog forbandede han ikke hendes Minde. Hans Hjerte frikjendte hende alde-les; og idet han med Lygten i Haanden, i Nattens Stilhed, gik forbi hendes Grav, standsede han ved dens Bred og sagde med Inderlighed: "Sov i Fred! Du var letsindig, men god!"

Den næste Dags Morgen syntes det som om Tjenernes Sygdom havde tabt sig; og en Glæde, hvis Storhed ingen Pen kan beskrive, udbredte sig derved over hele Slottet. De tvende Tjenere forsikrede: at de befandt dem aldeles vel; ligesom det blev beviist: at de af Naturen vare meget frygtsomme — og alt-saa let kunde blevet syge af Skræk. Den Tredie derimod, som vedvarende havde befundet sig ilde, var den fjerde Dags Eftermiddag meget slettere; og Johnson, som ikke havde forladt den beængstede Familie, erklærede henimod Aften: at han var smit-tet af Pesten; hvilket den Omstændighed end mere bestyrkede: at Baronessen i sit Raserie, da Skum-met flød hende ud af Munden, havde bidt ham i den høire Haand; hvilket han, formedelst den almin-delige Forvirring, ikke havde agtet; og da Saaret ikke var dybt, og kun blødte lidet: ikke engang ladet

forbinde. [illegible]selen naaede derfor sin høieste Spidse. Klageraa[illegible]pfyldte Luften og steeg mod Himlen om Forbarmelse og Hjelp i Nøden. I denne skrækkelige Tilstand, just som Rosen med sin Familie, Amalia og Lægen (under aaben Himmel: thi de torde ikke opholde dem samlede i Værelserne) overlagde hvad Forholdsregler de skulde tage saavel i Hensyn til den Syge som til Deres egen Sikkerhed, traadte Reuter ilende til. Hans Ansigtstræk vare aldeles forstyrrede. Han vreed sine Hænder, og var saa aandeløs at han netop formaaede med stammende Tunge at udraabe:

"Bort, naadige Herre! I dette Øieblik maa De reise! De svenske Fiskere, der kom med den Ulykkens Baronesse...." Reuter standsede, thi han formaaede ikke at tale mere.

Pladsen udenfor Slottet blev snart opfyldt med Grevens Undergivne: de nærmest boende Bønder, Huusmænd og Fiskere. Den ulykkelige Familie erfarede nu: at de svenske Fiskere vare forblevne i Land om Natten, da de befandt dem syge. Af Folkene der husede dem, og som vare dem beslægtede (en Familie paa fjorten Personer, der havde een af Grevens Avlsgaarde i Forpagtning) vare de ni blevne smittede, da de ingen Forsigtighedsregler kjendte eller iagttoge. Fiskerne og Konen i Huset, hvilken Sidste

især havde beskjeftiget sig med de Syge, vare allerede døde, og de Øvrige i den allerelendigste Forfatning; og det skrækkeligste af Alt var: at Naboer og Gjenboer havde besøgt de Syge om Søndag Eftermiddag og forblevne længe hos dem. Nogle vare endog af Medlidenhed, og for at hjelpe, blevne hos dem om Natten. Disse havde bragt Smitten hjem med dem, saa at over tredive Personer vare syge; hvoraf Nogle muligen allerede vare blevne Dødens Bytte. Det var tillige rygtedes i Egnen, at Baronessen var død af Pest — saa Forvirringen i nogle Sogne omkring Rosenlund var ligesaa stor, som paa Rosenlund selv. Alles Øine flød i Taarer, og Alles Hjerter vare omspændte af Fortvivlelse.

"Herre see i Naade til os!" — bad Grev Rosen med foldede Hænder og bøiede sit Knæ mod Jorden. Hele Forsamlingen fulgte hans Exempel; men Ingen kunde bede. Den sorteste Fortvivlelse stod malet i Alles Ansigter. De strakte Hænderne mod Himlen, for at opløfte Hjerterne mod Gud; men Intet Ord kom over de Ulykkeliges Læber. Kun enkelte Angstskriig røbede deres Fortvivlelse. Omsider reiste de dem op og samlede dem om Greven. Deres taarevædede Øine fæstede sig paa hans Læber, hvorfra saa ofte Trøstens Ord vare strømmede dem imøde. Det var, som om de i deres Nød — den største hvori de nogensinde havde været bestædte —

thi hvad er selv den meest blodige Krig imod de Rædsler som Pesten medfører? — ventede Hjelp og Trøst af Greven. Uvilkaarligen udstrakte de Hænderne mod ham; og en firsindstyveaarig Olding afbrød den lange, skrækkelige Taushed, idet han nærmede sig Greven og udbrød inderligen:

"Herre! jeg staaer alt med Foden i Graven. Om jeg i Dag eller i Morgen nedstiger i den: kommer ud paa eet; men alle disse Ulykkelige staae endnu i Livets Vaar og Sommer. De ere Fædre og Mødre. De have gamle Forældre og spæde Børn. Hist staae blomstrende Ynglinger og Ungmøer. Ømheds og Kjærligheds Baand omslynge dem Alle fra Gaard til Gaard, fra Hytte til Hytte. Brister blot eet Leed af Kjeden, da sønderrives den ganske. O, Herre! vi have saa ofte modtaget Hjelp af Deres vældædige Hænder. Deres Raad og Trøst har saa ofte ledet os udenom den Afgrund der havde aabnet sig for vore Fødder. Raad og hjelp os nu! thi vor Nød er svar, og bøier os mod Jorden. Krigens Grumhed har dog skaanet vore Hytter! Vi vare saa lykkelige, ved vor stille Arne! Men Pesten, den værste af alle Landeplager, vil styrte os i Graven, dersom De Herre! ikke redder os!"

Rosen var rørt indtil Sjælens Inderste. Man kunde see at han overlagde og fattede en Beslutning. "Bringer alle Eders Syge hertil!" — udbrød han —

"Denne ædle Læge vil antage sig dem, og give Eder Midler mod Smitten. Jeg vil personligen andrage Eders Nød for vor faderlige Konge! og — det tør jeg love — inden den næste Dags Soel daler: skulde I faae al den Hjelp, som Lægekunsten formaaer at række Eder. Værer imidlertid trøstige og indflyer til Alforbarmerens Naade! Uden hans Villie falder ingen Spurv til Jorden, og intet Haar af Eders Hoveder. Beed og Haab!"

"Herre! Ven! Fader!" — raabte hele Forsamlingen og knælede om Rosen. En Straale af Haab lyste frem af deres blege Ansigter. Den Gamle hævede sin Røst og sang freidig og med Tillid til Gud: "O, Herre! straf os ikke i Din Vrede!" Hele Forsamlingen stemte i med; og medens det skjønne Chor steeg mod Himlen, hævede Hjerterne sig paa Bønnens og Andagtens Vinger mod Naadens alkjærlige Givers evige Throne.

"Hør Deres Bøn, o Herre!" — bad Rosen med høi Andagt da Sangen var tilende, og udbredte sine Hænder velsignende over de Bedende.

Grevinden, Theodore og Amalia græd høit; dog vare deres Hjerter lettede: thi de havde overgivet deres Sag i Herrens Hænder.

(Sluttes i næste Hefte.)

Gustav og Theodore.

(Sluttet.)

Da Forsamlingen begyndte at adsprede sig, og Alle søgte Hjemmet for at see om Ingen af deres Elskede vare blevne angrebne af den frygtelige Pest-smitte, nærmede Johnson, dog i en Afstand af nogle Skridt, sig Greven. Man kunde i hans udtryksfulde Ansigt see: at han havde noget vigtigt at forebringe.

"Kom nærmere, Johnson!" — udbrød Rosen. — "Kjende vi ikke hinanden nøie nok til, især under nærværende Omstændigheder, at lade alle Complimenter fare?"

"Det er ingen Compliment" — gjensvarede Lægen — "men en Forsigtighedsregel som jeg iagttager, naar jeg holder mig i en tilbørlig Afstand fra

Dem; thi jeg var jo nys hos Deres af Pesten syge Tjener, og kan let, al min Varsomhed uagtet, bringe Smitten med i mine Klæder."

"Det er sørgeligt" — raabte Grevinden og vreed sine Hænder. — "Ja det er skrækkeligt" — lagde hun langsomt til — "at Lægerne ved at redde Andres Liv maa udsætte dem for at miste deres eget."

"Deres Naade!" — udbrød Lægen blidt smilende — "var ikke denne Fare ved vor Kunst, da var den berøvet sin halve Hæder."

"O, den skrækkelige Pest!" — jamrede Theodore, og omfavnede sin Moder, som om hun frygtede for, at den Ædle skulde blive dens Offer.

"Hr. Greve!" — udbrød Johnson — "De har behaget at overlade mig Deres Rosenlund til et Hospital, for at fjerne Sygdommen fra Deres Undergivnes snævre Boliger: det er ædelt og skjønt; derfor takker jeg Dem i den lidende Menneskeheds og Lægekunstens Navn, som De saa ædelmodigen rækker Haanden. De vil ikke lade Deres skjønne Gjerning være halvgjort: De vil sende Læger og Medicin herud, og bidrage alt hvad der staaer i Deres Magt, til at tilveiebringe gode og sunde Levnetsmidler og derved gjøre de Ulykkelige mindre modtagelige for Smitten. Hvorfor h a n som skuer den Armes Nød, saavelsom

den Syges Marter, vil lønne Dem og Deres med sine bedste Velsignelser; men...."

"Intet derom, kjære Johnson!" — udbrød Grev:n. — "Jeg vil opfylde min Pligt, saavelsom De, Deres; og vi skulle broderligen række hinan: den Haanden, til om muligen at udrødde et Onde i Fødselen som truer med at blotte Landet for Ind: vaanere. Alt hvad her er paa Slottet og dets Grund, det være Levende eller Dødt, er ganske overladt til Deres Disposition. Jeg reiser endnu i denne Time, for at underrette Kongen om den skrækkelige Ulykke der truer hans Rige med Øde: læggelse. Med det samme bringer jeg disse mine Elskede, samt min syge Svigersøn, i Sikkerhed; og vil Gud: da er jeg her igjen inden i Morgen Aften; og da haaber jeg..."

"Det var just det" — udbrød Lægen inderlig bedende — "som jeg, ædle Herre! vilde raade Dem fra. Forskaf os al den Hjelp som De formaaer! Driv paa at den saasnart som muligt kommer til os; — til Søes kan det skee paa nogle Timer — men bring den ikke personligen! Bevar Deres dyre: bare Liv for disse ængstede Damer! Bliv i Kjø: benhavn! der kan Deres Indflydelse især virke for os. Her vilde De snart blive Dødens Bytte, og

de Ulykkeliges eneste Haab vilde med Dem synke ned i Graven. Reis De med Gud! og lad alle Deres Domestiquer, paa den Syge nær, følge Dem. Maaskee Smitten ved Alforbarmerens Naade, Lægekunstens Hjelp og Deres medvirkende Bistand, kan blive standset uden at gribe videre om sig. Jeg viger ikke herfra før jeg har seiret over Sygdommen, eller er faldet som dens Offer!"

"De er ædel og god!" — sagde Rosen, forglemmende alle Forsigtighedsregler og trykkende Lægens Haand. — "De tænker ikke paa at sikkre Deres eget Liv, men kun at frelse Andres! og Døden, som i sin rædsomste Gestalt staaer ved Deres Side, og udstrækker sin Kloe imod Deres Hjerte, hvor hen De end vender Dem, afskrækker Dem ikke fra at opfylde Deres skjønne Kald, Deres Hjertes Lyst: at udøve Menneskekjærlighed; at bevare Moderen for det diende Barn, Manden for den sørgende Huustro, og Ungersvenden for den rødmende Brud. Kom til mit Hjerte, Du ædle Mand! Dine Dyder have ikke behov at foreviges ved Marmor. Din Daad trænger ikke til at belønnes med Baand og Stjerne — thi Din store, Din herlige og evige Løn venter Dig over Stjernerne. Du er uindskrænket Herre over Rosenlund! — O, at Mange, der ved Din Kunst maatte vorde helbredede! Bevarer Alherren Dit Liv — som jeg af hans

uendelige Miskundhed og Naade vil haabe: da er Rosenlund Dit! Da skal Du der nyde Dit velanvendte Livs skjønne Høst."

"Naaskee" — udbrød Lægen med dyb Vemod — "at min Kone, som er vorden Enke, og mine faderløse Børn — o, som ere saa uendelig dyrebare for mit Hjerte; for hvis Skyld jeg ene lever og aander — ville kunne nyde Godt af Deres Gavmildhed, Hr. Greve! thi hvad mig angaaer: da tør jeg ikke haabe at overleve Pesten, om jeg end kan være saa lykkelig at bidrage til at standse den. Jeg vil tilskrive min Kone; hun og vore Børn skulle endnu i Dag reise til Kjøbenhavn; thi hvor snart kan ikke Helsingør, som er en aaben Bye, vorde Rædselens Skueplads? Falder jeg som et Offer for min Pligt — da, Hr. Greve! da vil De antage Dem de Forladte, være Enkens Støtte og de Faderløses Fader!" — Johnsons Stemme blev stedse blødere, og han søgte forgjæves at tilbageholde Taarerne, der vældede frem af hans Øine.

Rosen trykkede ham til sit Hjerte. Han var for rørt til at kunde tale. Hans ædle Aasyn oversvømmedes af Taarer. Johnson læste Opfyldelsen af hans Bøn i Rosens ærværdige Aasyn. Taus bøiede han sig, og trykkede Oldingens Haand til sine Læber, idet han med taaregvalt Stemme udbrød:

"Nu kan jeg med Rolighed røgte mit Kald: thi mine Kjære ere forsørgede! Lev vel, Hr. Greve! Forlad endnu i denne Time et Sted, hvor den fule Død med sit aabne Svælg, i den græseligste Skikkelse, truer med at opsluge Dem og de Ædle Naturen lagde ved Deres Hjerte. Jeg gaaer at opfylde min Pligt. Lev vel! Herren velsigne og bevare Dem!"

"Lev vel!" — sagde Rosen og trykkede atter Lægen til sit Bryst; derpaa udbrød han inderligen: "Deres Huustro skal være min Datter! Endnu i Dag lader jeg hende, samt Deres Børn, afhente til mit Hotel i Kjøbenhavn. Vi ville Alle kun udgjøre een Familie! Gaae nu, kjære Johnson! og røgt Deres ædle, farlige Kald!"

Johnson vilde tale, men han formaaede det ikke. Rosen skjød ham sagteligen ud af sin Favn. Med langsomme Skridt skiltes de ad; og da de vare komne noget bort, vendte de dem Begge om og saae vemodigen efter hinanden. En Ahnelse, som ingen af dem kunde neddæmpe, sagde dem: at de aldrig her skulde samles mere.

Aftensolen smilede saa venligt ind ad Vindverne, da hele Familien stod reiseklædt for at stige til Vogns. Dødsstilhed herskede allevegne, som kun stundom blev afbrudt af dybe Sukke eller vemodige

Klageraab. Enhver tog en ſtum, vemodig Afſked med det kjære Roſenlund, der tilforn var Glædens lyſe Tempel — men nu Sorgens rædſomſte ſorte Opholdsſted. Den meeſt modløſe af Alle, var Grev Lanten. Saa ofte Ingen ſaae det: fremtog han et Mariabillede, ſom han under Graad og Sukke betragtede medens han bad det, at frelſe ſig fra Peſten. Dødsfrygten havde forjaget en Deel af hans onde Luner; og til Alles Forundring: bandte og ſkjendte han ikke paa Tjenerne, der bare ham ned i Vognen.

"Farvel Du min Barndoms yndige Lund!" — raabte Theodore og udbredte ſine Arme, da Vognen med hende og Lanten rullede afſted. — "O, Gud! ſkal jeg nogenſinde mere ſee de gode, fromme Menneſker ſom blive her tilbage!? Alforbarmende Gud! tag dem i Din naadige Varetægt — og frels dem fra at døe af den rædſomme Peſt!"

"Det var bedre at De bad Gud om at bevare mit Liv!" — udbrød Lanten dog uden Heftighed. — "Jeg føler en Beængſtelſe, en... jeg veed ikke hvordan jeg ſkal kalde denne qvalfulde Fornemmelſe. O, Du hellige Jomfrue! maaſkee at Peſten allerede har ſmittet mig! O, gid jeg var i Paris!"

Theodore trøſtede ham ſaa godt ſom hun kunde og ſvøbte Reiſekappen tættere om ham.

Efter at Rosen paa det bedste havde ordnet Alt til de Syges Modtagelse, steeg han, med sin Gemalinde og Amalia, til Vogns. Klageskrig opfyldte Luften hvor de kjørte forbi. Det var som om alt Haab om at beholde Livet, med dem forlod den ulykkelige Egn.

Reuter sneeg sig, ubemærket af Greven, op paa een af Vognene. Han vilde ikke forlade sin gode Herre, uagtet han havde faaet Befaling at blive for at pleie den pestsyge Tjener og gaae Lægen til Haande.

"Jeg har tjent min brave Herre i tredive Aar!" — sagde han til sine Medtjenere. — "Pesten kan let bane sig Vei til Kjøbenhavn. Jeg er den eneste af Eder Alle der ikke kan blive smittet — og — det sværger jeg ved den Almægtige! — jeg forlader først min Herre i Døden!"

Da den ulykkelige, for Pesten flygtende Familie, kom til Hirschholm, kjørte den igjennem Byen, uden, som sædvanlig, at tage ind til Amalias ældste Søn Cancellieraad Darner, som i Udkanten af Byen beboede en stor Gaard, hvortil var en betydelig Landeiendom. Da Cancellieraaden saae sin Moder samt Greven og hans Gemalinde kjøre forbi, uden at holde: blev han meget

forundret og ilede ud efter Vognene. "Tilbage, kjære Darner!" — raabte Greven; men pludselig betænkte han sig og sagde til ham: "Nei kom De kun! men følg bag efter Vognene til vi ere komne ud paa Marken. Først der kunne vi tale med Dem." Den forundrede Darner fulgte efter Vognene til de omsider holdte et godt Stykke uden for Byen, hvor Greven steeg ned, gik ham imøde og udbrød:

"Tre Skridt fra Livet, bedste Darner! De maa ikke komme enten mig eller nogen af Vognene nær: thi — forskræk Dem ikke — Pesten er udbrudt paa, og omkring Rosenlund! Vi troe imidlertid, næst Guds Bistand, at være fri for Smitten; men, maaskee føre vi den med os i Klæderne."

Darner bævede tilbage ved denne skrækkelige Beretning. Hans hele Væsen forkyndte den Forfærdelse, hvoraf han var blevet betaget. Et levende Billede af de Rædsler dette frygtelige Onde kunde medføre, malede sig for hans Sjæl. Han saae i Tankerne hvorledes hans blomstrende Sønner, med deres unge Huustroer og spæde Børn, bleve Pestens Offere. — Han saae dem døende at udstrække de henvisnede Arme imod sig; han hørte deres ham saa kjære Stemmes sidste Rallen; saae det hulde, blide Die briste; og den ellers saa kraftfulde Mand, der med Mod havde baaret saamange af Livets

Byrder, var nærved at synke til Jorden. Han udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen for at anraabe den om Forbarmelse i Nøden; men hans Tunge havde ingen Ord. Hans Bøn tabte sig i en Taarestrøm, idet han af Fortvivlelse vreed sine Hænder.

"Saaledes" — raabte Rosen — "overvældede ogsaa den første Smerte os; men vi maatte overvinde den, for, om muligen, at hindre dette rædsomme Onde fra at udbrede sig videre; som, naar andre tilstødende Uheld ikke havde mødt: vist ogsaa var lykkedes for os. Formaalet af min Reise i Dag er: først at bringe min Familie og Deres Moder i Sikkerhed; og dernæst at forskaffe de Ulykkelige, i hvis Egn Pesten allerede raser, al den Hjælp som de for Øieblikket behøve; og endeligen: at indberette denne store Ulykke for Hans Majestæt Kongen, at de nødvendige Forholdsregler imod dette Onde kunne blive tagne. — Men bør jeg bringe min Familie, hvis Sundhedstilstand er meget mistænkelig, ind i den folkerige Hovedstad? og tør jeg, som nylig er kommet fra det Sted hvor Pesten er udbrudt, fremstille mig for min Konge? Hvo sikrer mig for, at Sygdommen ikke allerede ruller i mine Aarer? Om Landets høitelskede Fader af mig blev smittet? eller om nogen af Mine, bragte Smitten med til Kjøbenhavn? dette vare de Spørgsmaale som jeg underveis

har gjort mig selv; og ved at see Dem, kjære Darner! fattede jeg pludselig den Beslutning: at overdrage Dem mit vigtige Hverv. Anmeld De Pestens Udbrud for Hans Majestæt. En nøiagtig Beskrivelse over dens Oprindelse og Fremgang findes i denne Tegnebog, tilligemed en Optegnelse paa den Hjælp som jeg øieblikkeligen vil yde de Ulykkelige. Min Secretair i Byen betaler alle Omkostningerne derved, beløb de dem endog til flere Tusinde Rigsdaler." — Han skrev med Blyant en Anviisning til Secretairen, som han, tilligemed Tegnebogen, kastede til Darner, og bad ham at ile med sin Reise.

"Ved at adlyde Deres Befaling, Hr. Greve!" — udbrød Darner, der noget var fattet — "opfylder jeg kun en Pligt. Himlen give: at Deres ædle Bestræbelser maatte vorde kronede med Held! Deres blide Minde skulde da af ufødte Slægter vorde velsignet. — Men, Hr. Greve! hvor vil De med Deres Familie og min Moder flye hen? De maa dog være et Sted paa Jorden."

"Vi ville underkaste os en Quarantaine af otte eller ti Dage." — gjensvarede Rosen. — "Yttrer Sygdommen sig ikke efter disses Forløb: da kunne vi være rolige. Da reise vi til Kjøbenhavn, som formodentligen vil være det sikkreste Sted i Sjælland. Desuden fordrer min Pligt: at jeg maa være Rædselens Skueplads saa nær som muligt, for

at kunne virke mod det Onde. — Og nu lev vel! kjære Darner. Jil i dette Øieblik afsted! Maaskee at Tusindes dyrebare Liv ere afhængige af den Hurtighed med hvilken De naaer Deres Bestemmelsessted. Bevarer Herren mit Liv: da ville vi om ti Dage samles i Kjøbenhavn. Levvel!"

"Et Ord endnu, Hr. Greve!" — udbrød Darner med dyb Vemod. — "Hvor drager De hen? thi skulde De og Deres Elskede, samt min dyrebare Moder blive Pestens Offere — da maa jeg dog vide hvor man kan finde de afsjælede Legemer."

"Til min Gaard Egedal." — sagde Rosen, der alt var iført med at stige op i Vognen. — "De veed at den ligger ved en stor fersk Sø. I denne er en lille Ø, hvor jeg for nogle Aar siden har ladet bygge et rummeligt Huus. Dertil vil jeg lade bringe hvad vi af Levnetsmidler i ti Dage kunde behøve for at vi, og vore Domestiquer, der kunde holde Quarantaine. Dog haaber jeg af Guds uendelige Naade: at begge vore Familier, i bedre Tider, atter skulde samles. Lev nu vel, kjære Darner! og udret punktligen Deres vigtige Sending!"

Rosen befalede Kudskene at dreie til Høire. Darner ilede hjem for at lade sin Hest sadle. Grevindens, Theodores og Amalias taarefulde Øine og bedste Velsignelser fulgte ham.

Niende Capitel.

Pesten i Kjøbenhavn.

Den tolvte December ankom Grev Rosen med hans hele Familie, Amalia og alle hans Domestiquer til hans Hotel i Kjøbenhavn. Alherren havde bevaret dem Alle; og man saae tydeligen paa dem: at kraftige Midler, anvendte i rette Tid, kunne virke mod Pesten og sikkre for Smitte. Glæden ved den rosenske Families Ankomst, var ubeskrivelig. Naboer og Gjenboer omringede Vognene og Enhver vilde vide noget om Pesten af dem, der havde været Øievidner til den.

Udenfor Hotellet blev Grev Rosen med Familie, modtaget af hans Undergivne i Byen; i hvis Spidse var hans Secretair og Lægens Kone, Madame Johnson, med hendes fire vakkre Børn. Grev Lanten blev, som sædvanlig, baaret op af Trappen; og Visheden om: at han ikke var syg af Pesten, hvorfor han stedse havde frygtet, forvoldte at han var blevet meget blidere. Han hilsede venligt til alle Sider, og uddeelte endog nogle Smaapenge til de Fattige, medens Tjenerne bare ham op af Trappen, og ind i hans Gemakker. Theodore fulgte efter ham, og glædede sig inderligen over den Forandring der var foregaaet

med ham. Grevinden og Amalia fulgtes ad — og en Fryd, hvis Storhed ikke lader sig beskrive, straalede frem af deres venlige Øine da de friske og sunde betraadte det Fristed, hvortil de haabede at Pesten ikke kunde trænge sig. Greven gav sig ikke Tid til at udhvile sig det ringeste efter Reisen, eller nyde nogen Forfriskning. Han ilede med Secretairen ind i Contoiret, hvor han havde den Glæde at erfare, at Darner havde udrettet Alt paa det nøiagtigste efter Bestemmelsen. Otte duelige Læger, medførende det nødvendige af Medicin, Eddike, Linned og stærke Ting til at ryge med, foruden en betydelig Deel Viin; og fremfor Alt: en halv Baad fuld af godt Ruugmeel, vare endnu samme Dag afgaaede fra Toldboden. Paa Hans Majestæts Befaling, var der blevet sørget for, at de Syge, fra de nærmeste Steder dagligen bleve forsynede med hvad de behøvede af ferskt Kjød, Øl og Kjøkkenurter — og endelig: var det Alle og Enhver, under Livsstraf, forbuden at forlade de af Smitten angrebne fire Sogne; ligesom og Ingen maatte nærme sig til dem; men paa et vist Sted paa Marken lægge hvad de havde af afleverere, hvor det da, paa Lægernes Foranstaltning, blev afhentet og fordeelt omkring, saavel til de Syge, som dem der endnu vare undgaaede at blive smittede. Paa denne Maade troede man at kunde

qvæle Pesten i dens Fødsel; men, desværre: det viste sig snart hvor meget man bedrog sig.

Madame Johnson havde tvende Gange faaet Breve fra hendes Mand. Den ædle Læge skrev i dem begge: at han befandt sig aldeles vel, og bad hende at formelde hans inderligste og ærbødigste Taknemmelighed for Greven. Hvad Sygdommens videre Udbredelse angik: da var han taus. Og Alle vare enige i, at denne Taushed bebudede ikke noget Godt. I det Brev Johnson havde tilskrevet Greven, Dagen efter at den belovede Hjælp var ankommen til ham, var der heller intet Foruroligende; men ei heller noget Trøstende angaaende Pestens Udryddelse.

Dagen efter at den grevelige Familie var kommet til Kjøbenhavn udbredte sig det Rygte: at Pesten var udbrudt i Helsingør, hvilket foraarsagede en stor Skræk blandt alle Kjøbenhavns Indvaanere. Dog trøstede Mange dem med: at dette Rygte kunde være usandfærdigt; saameget mere: som at al Samfærsel med Helsingør og de smittede Byer var afbrudt. Dog at der var noget i det, blev beviist deraf: at Regjeringen samme Dag sendte en Commission dertil for at undersøge Sagen. Grev Rosen og hans Familie, men fremfor Alle: Madame Johnson som var født i Helsingør og havde der

flere Slægtninger, vare i den dødeligste Uroe der-over. Dog snart blev Formodningen til Vished, da Madame Johnson Dagen derpaa modtog et Brev fra hendes Søster af følgende rædselsfulde Indhold:

"Kjære Søster!

"Jeg takker den Almægtige, at Du er i Din "Frelse hos den ædle Grev Rosen; thi her er den "største Elendighed hvor man end vender sig. En "Baadsmand er for omtrent ti à tolv Dage siden "bragt syg i Land paa Lappen her i Helsingør. At "han nogle Dage derefter døde, samt at Folkene i "Huset, hvor han var, ligeledes bleve syge og døde: "ansaae de herværende Læger, tilligemed mange "Andre, for et blot Tilfælde. Nu have de endes "ligen faaet Øinene op; men desværre er det nu "for sildigt: thi i de sidste trende Dage ere femten "Mennesker døde af Pest, og over halvtredsindstyve skal "være syge. Gud staae os bi i denne store Nød og "Elendighed! De fleste fornemme og rige Familier "ere i Gaar og i Dag flygtede; deels til deres "Landstæder, deels dybere ind i Landet; Nogle til "Norge, og Andre, som man siger, til Kjøben-"havn for at sikkre deres Liv. Jeg og min Mand "have besluttet at forblive hvor vi ere; thi kunde vi "end føre vore syv Børn med os: hvordan skulde "vi bære os ad med hans gamle Forældre, der;

"begge ere sengeliggende? — Gud være os Alle "naadig! I dette Øieblik erfarer jeg: at der bliver "slaget en Cordon om Byen, saa at Ingen mere "kan komme enten ud af, eller ind i den. Jeg an: "befaler Dig og Dine velsignede Børn i Himlens "Varetægt. Beed til Gud: at han vil bevare os "Alle i denne grændseløse Nød.

Din til Sjælen bedrøvede Søster

Maria Thorsøe.

Helsingør den **14**de December **1710.**

Brevet faldt den bævende Kone af Haanden inden hun endnu havde udlæst det — og den skræk: keligste Angst bemestrede sig Alle; thi hvor let kunde ikke blot een af de Flygtende, der allerede havde Smitten i Blodet, være kommet til Kjøbenhavn? — Rosen troede at det var hans Pligt, saameget som muligt at sørge for sin og Sines Sikkerhed, inden det blev for sildigt. Han overvejede derfor nøie hvad der var det Hensigtsmæssigste; ordnede det med sin Secretair, og allerede næste Dag begyndte han at udføre den Sikkerheds-Plan som han havde lagt i det Tilfælde at Pesten skulde trænge sig til Hovedstaden.

Grevens hele Huuspersonale, Madame Johnson og hendes Børn iberegnede, bestod af sexogtyve Per: soner, der Alle, paa Grev Lanten nær, befandt dem

i en ypperlig Sundhedstilstand. Greven forsynede sig nu, for et heelt Aar, med Levnetsmidler af alt hvad der kunde holde sig: saasom Meel og Gryn af alle Sorter. Saltet Kjød og Fisk; Kryderier, Sukker, Thee med Mere. Hans Vinkjælder var fuld af de udsøgteste Vine, Brændeviin og Eddike. Han lod sine otte Heste komme ud i Byen, og anskaffede sig i deres Sted otte gode Malkekjør. Gaarden vrimlede af Gjæs, Ænder og Høns. Flere bleve endnu anskaffede, tilligemed Fourage af alle Sorter. Kort sagt: Greven forsynede sit Huus saadan, at det i Nødsfald kunde undvære Tilførsel et heelt Aar uden dog at mangle Proviant; og for at det Indkjøbte ved det daglige Forbrug ikke skulde blive formindsket: blev der stedse indkjøbt friske Vare og lagte i Stedet for de Forbrugte, saa at Beholdningen stedse blev uformindsket. Dertil kom, at han forsynede sig vel med Medicin, samt at en ung Candidatus, saavel i Chirurgien som Medicinen, en Søn af een af Grevens Forvaltere, som paa hans Bekostning havde studeret og reist udenlands, var flyttet ind i Hotellet og havde bestemt sig til ikke at forlade Greven og hans Familie, for at kunde virke som Læge, om Pesten skulde gjøre en Indsperrelse nødvendig. Candidaten (Hr. Poulsen) lod nu alle Værelsernes Lofte, Vægge og Dørre overstryge med Tjære; og han tillavede en Pest-

røgelse, hvis Tilberedelse og Brug han gjorde offentlig bekjendt. Tillige forskaffede han hensigtsmæssige Ildkar til at sætte om i alle Værelserne og Gangene, for at kunde vedligeholde en stedsevarende Røg, som et sikkert Middel imod en med Pestdunster opfyldt Luft. — Greven troede saaledes at have betrygget sit Huus mod Pestens Angreb, om den skulde udbryde i Hovedstaden.

Nogle Uger henrandt for de Beængstede under Frygt og Haab. Nytaarsdag vare de Alle i Helliggeistes Kirke, hvor Præsten i en inderlig Bøn takkede Herren, der hidtil havde befriet Hovedstaden fra den gruelige Pest, som allerede i Helsingør og sammes Omegn, lige til Hirschholm, havde bortrevet flere hundrede Mennesker, og truede det hele Land med Ødelæggelse. Han bad Livets og Dødens Herre saa inderligen at forskaane Dannerigets elskede Kongehuus, samt Hovedstaden med dens mangfoldige Indvaanere, for Pestens rædsomme Ødelæggelse; frelse de Syge, gyde Trøst i de Dødendes Hjerter, og at befrie det hele Land fra dette frygtelige Onde: at Alles Øine svømmede i Taarer. Alles Hjerter smeltede sammen i Bøn og hele Menigheden gjentog hulkende i nedenstaaende tvende Vers, hvormed den værdige Herres Tjener sluttede sin skjønne, hjertersørende Prædiken:

Vi, Herre! os i Støvet bøie!
Anraabende Din Misfundhed!
Lad Naade strømme fra det Høie
Til os i Jordens Trængsler ned!
Udslet vor Syndeskyld og Brøde
Og lad os mere ei for dem bøde!

Borttag den svare Landeplage,
Som farer frem med Dødens Dolk!
O, stands vor bittre Graad og Klage
Og see i Naade til Dit Folk!
Bønhør vort Hjertes bange Stammen,
Al Naadens milde Giver! Amen!

Forsamlingen, som var rørt indtil Sjælens Inderste, skiltes ad efter fuldendt Gudstjeneste. En dyb Følelse af Sorg hvilede paa Alles Ansigter. Det var et sørgeligt Syn at see hvorledes de veemodigen trykkede Hverandre i Hænderne, som om de toge Afskeed for evigt. Man saae Mennesker som i flere Aar havde været Fiender at omfavne hinanden. "Lev vel! Herren bevare Eder for Pesten!" vare de Udtryk der tusinde Gange gjentogedes; og Alle søgte Hjemmet med Ængstelse og Frygt for at nogle af de Elskede de der havde efterladt, skulde i den korte Fraværelse være blevne angrebne af Pesten. Saa mangt et Hjerte blødte allerede ved de der deels i Helsingør, deels paa Landet, af deres

Slægtninger, vare blevne Pestens Offere, og disse elskede Hensovede vare Gjenstanden for Samtalerne paa Veien fra Kirken.

Ti Dage henglede endnu i bange Frygt for Kjøbenhavns Indvaanere, som dog ofte vare ængstede med falske Rygter om Pestens Udbrud iblandt dem. Den 10de Januari 1711, var en skrækkelig Dag for dem: thi et sort Kors, malet paa et Huus i Lillekongensgade, forkyndte den rædsomme Tidende: at Pesten var udbrudt i det; og samme Dag blev en Enke tilligemed hendes tvende Døttre, der vare flygtede for Pesten fra Helsingøer, og her blevne dens Offere, begravede paa St. Nicolai Kirkegaard. De fleste Mennesker i det store dobbelte Huus vare tilligemed Vertinden, der for en stor Gevindst havde huset, og skjult denne Enke og hendes Døttre, allerede angrebne af Pesten. Huset blev derfor sperret, saa at Ingen maatte komme enten ud eller ind i det uden Lægerne, som ved Forsigtighedsmidler troede at have sikret dem mod Smitten.

Rædselen i Hovedstaden steeg til det høieste. Jammerskriig gjenlød overalt i Gaderne og Fortvivlelsen stod malet paa Alles Ansigter. Hans Majestæt Kongen fandt det raadeligt at sikre sig og sin høie Familie for den skrækkelige Pest, og forlod endnu samme Eftermiddag Byen for at reise til

Holsteen. Folkets fortvivlede Skriig steeg mod Skyerne, da den tilbedte Monark forlod sin Hovedstad. Det var som om al Haab om Frelse med ham forlod det.*)

---

*) Da denne Fortælling egentligen kun vedrører Pesten for saavidt som den angaaer Hovedpersonerne i nærværende Fortælling, tillader Forfatteren sig at meddele nedenstaaende af ham i eet af vore offentlige Blade, for nogle Aar siden givne sandfærdige Beretning angaaende Pesten i Danmark.

Anno **1350** (under Waldemar den Fjerdes Regjering) var der en rasende Pest i Danmark, som næsten blottede Landet for Indvaanere. Denne Pest fik Navn af den sorte Død, fordi de som døde af den, strax bleve sorte over hele Legemet. Før dens Tid var Danmark endnu mere end i vore Dage: et yndigt smilende og frugtbart Land; thi denne Pest var Aarsag i at de uhyre store Heder — som maaskee aldrig ganske blive opdyrkede — i Jylland, ligesom Skovene i Sjælland og paa Øerne saa meget tiltoge, da Pesten med sin Aandes fnle Gift, mere dræbende end Indiens værste Sirocco, foer over de danske Stæder og Landsbyer og efterlod kun Død og Ødelæggelse i sine Fjed. Hele store Kirkesogne og Byer stode aldeles øde. Der var Ingen til at dyrke Jorden, og et heelt Seculum maatte forsvinde inden

Grev Rosen fandt det nu nødvendigt, at udføre den sidste Deel af sin Plan: nemlig at lade begge Portene paa hans Hotel tilmure. Ingen af alle de Ulykkelige, der lode dem indmure, kunde see

---

de øde Stæder og Byer atter bleve beboede. — **1529** (under Frederik den Første) var der en stor Pest i Kjøbenhavn som blev kaldet: den engelske Sveed, hvoraf der i lang Tid hver Dag døde **400** Mennesker. — **1547** og fire Aar derefter, **1551** (under Christian den Tredie), rasede Pesten stærk i Danmark. — **1575** (under Frederik den Anden) grasserede Pesten meget stærk i Kjøbenhavn. — **1583** (under samme Konge) udbrød Pesten atter i Danmark. I Kjøbenhavn allene bortrev den i kort Tid **9000** Mennesker. — **1601** (under Christian den Fjerde) rasede Pesten atter et heelt Aar i Danmark, og bortrev flere tusinde Mennesker. — **1629** (under samme Konge) var Kjøbenhavn stærk hjemsøgt med Pest. — **1637** (endnu under samme Konge) rasede Pesten i sin frygteligste Vælde i Danmark. Allene i Kjøbenhavn bortrev den **50,000** Mennesker. — **1654** (under Frederik den Tredie) kom Pesten til Kjøbenhavn med nogle hollandske Skibe, som overvintrede der, hvor den i faa Maaneder bortrev **10,000** Mennesker. — Den sidste Pest, hvoraf Danmark (under Frederik den Fjerde) har været

paa denne sørgelige Forretning uden Graad og Klagefriig, omendskjøndt de vidste at det var til deres Frelse det skeete. Den eneste af Grevens Folk der blev ude var Reuter, som Rosen havde medgivet saa mange Penge, at han deraf godt kunde leve og betale sit Logie i Byen. Rosen, som vel overveiede inden han fattede nogen Beslutning: gjorde dette for dog at have et Menneske ude i Byen ved hvem han kunde erfare dens Skjebne. Og hvem kunde han vel bedre udvælge hertil end Reuter, der tilforn havde havt Pesten? Alle Vindverne ud til Gaden vare ved indvendige Skodder og Nagler fast tilsluttede; og for at der ingen Luft skulle kunne trænge sig ind: vare alle Aabningerne i dem tilklinede med Leer. Øverst oppe i Gavlen, som efter de Tiders Bygningsmaade vendte mod Gaden, var en lille Lem af Træ; denne lod Rosen vel ligeledes tilkline, men dog ikke tilnagle, saa at den, naar man bortog Leret, kunde aabnes — og igjennem den vilde han af Reuter, hver tredie Dag, ved at nedheise en Kurv i det Øieblik Helliggeistes Taarnuhr om

---

hjemsøgt, er den som i nærværende Fortælling omtales. Fra Helsingsør og dets Omegn — hvor den i kort Tid bortrev **2,310** Mennesker — baned den sig Vei til Kjøbenhavn, hvor den raseede et heelt Aar og bortrev **22,535** Mennesker.

Morgenen slog syv: modtage en haandskreven Beretning, som underrettede ham om Byens Sundhedstilstand. Paa denne Maade kunde de Indsperrede ogsaa erholde Eet og Andet, som de muligen kunde mangle. Alle, lige indtil Tjenestetyendet, beboede Værelserne i underste Etage som havde Vindver imod Gaarden. I hvert Værelse brændte Dag og Nat en Ildgryde, som dampede af Ernebær, Beeg og Tjære, for at forhindre den forpestede Luft fra at trænge ind. Tjenerne maatte vexelviis holde Vagt ved Ilden, ligesom Enhver havde sin bestemte Forretning saavel i Henseende til Husholdningen som til de mange Creaturers Røgt og Pleie. Alle den lille Colonies Indvaanere, paa den syge Grev Lanten nær, vare forsamlede i Gaarden, da den sidste Port blev tilmuret. Reuters vemodige "Levvel!" lød til dem uden fra, medens deres fortvivlede Klageskriig steeg mod Skyerne. Det forekom dem, som om de forevigen vare adskilte fra den øvrige Verden og dens Millioner Skabninger; som om de aldrig mere skulde forlade den lille Plet hvorpaa de vare indsperrede; ja, som om de levende vare nedstegne i Deres Grave.

Da Grevens Jæger, Daniel, som var traadt i Stedet for en Muurmester, var aldeles færdig med sin Forretning, vinkede Greven hele Forsamlingen efter sig. Han havde tænkt paa Noget der

kunde trøste de qvalomspendte Hjerter og hæve deres Tillid til det alkjærlige Væsen, fra hvem al Forbarmelse og Frelse ene udgaaer. Candidat Poulsen havde en Fætter som nylig var ordineret til Præst i Nordlandene, men som hidtil, formedelst Krigen, ikke var kommet til at reise. Denne unge Mand, som paa Grevens Vegne, af Poulsen, var overtalt til at være de Indsperredes Sjælesørger, var om Morgenen før Sperringen gik for sig, hemmeligen flyttet ind. Den store Sal var, af Secretairen og Poulsen, hemmeligen indrettet til et Capel, hvortil Grev Lanten havde offereret et stort kostbart Malerie, forestillende Frelseren som opvækker Enkens Søn af Nain fra de Døde. Dette underskjønne Malerie, med sine herlige Figurer og Groupperinger, var anbragt som Altertavle, og tog sig særdeles vel ud over det med en Dug af hvidt Fløiel, besat med Sølvgaloner, beklædte Alter. Væggene vare, efter Grev Lantens gjentagne Ønske, behængte med kostbare Tapeter; og trende Lysekroner, med sexogtredive hvide Voxlys, gave, i Forening med de tvende store Alterlys, det Hele en stærk Belysning; og det høitidelige i det skjønne Kapel forhøiedes overordentligen derved: at den unge Præst, i fuld Ornat, med den hellige Skrift i Haanden, stod for Alteret — og begyndte Gudstjenesten i det Greven, fulgt af sit hele Huuspersonale, traadte ind.

Det Indtryk som denne skjønne Overraskelse gjorde paa hele Forsamlingen, lader sig ikke beskrive. En overjordisk Trøst gjød sin Salighed i Alles Hjertet; og da Præsten begyndte at læse Fadervor, knælede de, med Bøn og Tillid, ned for Herrens Throne. Taarestrømme styrtede ned over deres Kinder; men det var ikke Fortvivlelsens Taarer de fældede: det var Haabet om Frelse ved den Albarmhjertiges Miskundhed, der fremkaldte disse Taarer af deres Øine. Det var et Takoffer som de med brændende Andagt frembar Herren, for den store Trøst han, ved sin Tjener, gav dem i Nøden.

En urokkelig Tillid til Forsynets Styrelse viiste sig nu i Alles Adfærd og Gj.rninger. Sorgens dybe Mismod var forsvundet, og det, at Enhver havde sin bestemte Beskjeftigelse, bidrog meget til at holde Modet opreist. Grevinden, Theodore og Amalia, fremtoge igjen deres hidtil henlagte qvindelige Haandarbeider. Lanten forelæste dem hele franske Værker, saa at de første tre Dage, til Reuter skulde bringe sin Raport, forløb uden at noget sørgeligt hendede, som kunde forstyrre den Fred, der herskede blandt de Indmurede.

Da Klokken den tredie Dag slog tre Qvarteer til syv, lod Rosen en Ildgryde bære op paa det lille Kammer i Gavlen; og da den slog syv, var det

aldeles opfyldt med Røg, som Secretair Nortel og Candidat Poulsen vedligeholdte. Poulsen rev nu det paaklinede Leer af Lemmen, som Greven aabnede, hvoraf der udstrømmede en sort tyk Røg, som forhindrede Luften udenfra at trænge sig ind i Kammeret. Kurven blev nedhidset, og Reuter gav det aftalte Signal med en lille Klokke til Tegn paa, at han havde lagt i Kurven hvad der skulde i den. Hurtigt trak Greven den op; og medens saavel den, som Brevet fra Reuter blev røget, tilklinede Nortel og Poulsen Lemmen med stor Forsigtighed. Brevet blev derpaa overstænket med Eddike, og Greven havde et Par tykke Handsker paa, medens han aabnede og læste det. Dets Indhold var følgende:

"Naadige Herre!

"Jeg har intet Godt at tilmelde Dem. Pesten "har i de sidste tre Dage gjort Kæmpeskridt. Den "11te døde der syv, den 12te tyve, og i Dag, den "13de Januari, skal der begraves sexogtredive Per"soner, som alle ere døde af Pesten. Lillekongensgade "er sperret; og man siger at samme Forsigtigheds"regel skal finde Sted ihenseende til den hele Bye. "Elendigheden er ubeskrivelig stor. Alle anraabe Gud "om en streng Vinter, da man troer at Kulden "vilde virke imod Pesten; men desværre: det er "hver Dag Regn og Slud — og denne Fugtighed,

"siger man, skal bidrage til at Sygdommen griber
"saameget om sig. En herværende tydsk Læge har
"opfundet et Slags Pestlys, hvis Duft skal kunde
"forhindre Pestdunsten fra at trænge ind i Værelserne.
"Jeg sender Herren herved en Deel af dem. Himlen
"bevare saavel Dem, naadige Herre! som Deres Frue Ge:
"malinde og Datter, samt den gode gamle Frue v. Darner
"og Grev Lanten, saavelsom Secretairen, Præsten,
"Lægen og alle mine Medtjenere fra Smitten! Jeg er
"færdig at forgaae af Længsel efter at see Dem, min ædle
"gode Herre. I tredive Aar er der aldrig forløbet
"en Dag, uden at jeg har nydt denne Lykke. Vre:
"des ikke over mit Ønske, som er: næste Gang at
"finde en lille Seddel, skrevet med Deres egen
"Haand, i Kurven. Bliv ikke forskrækket, naadige
"Herre, for denne stærke Ringen med alle Byens
"Klokker. Det er til Liig de ringe. De Døde
"blive i dette Øieblik begravne. Iblandt de der
"stædes til Hvile: er Kapellanen ved Holmens Kir:
"ke, der berettede Enken og hendes Døttre, som
"førte Pesten hertil. Levvel, naadige Herre! Him:
"len give at jeg snart maatte nyde den Lykke at kysse
"Deres velsignede Haand!

Hans Reuter.

Greven havde paa hans Families og Under:
givnes indstændige Bønner forelæst Brevet høit.

Den sørgmodige Stemning som Alle vare i, blev nu meget forstørret. Taarestrømme tolkede de knuste Hjerters Qvaler og Klageraab blandet med Sukke, steeg mod Himlens Skyer, som, svangre af en usund Taage, hang over deres Hoveder. Rosen tog atter sin Tilflugt til Religionens uudtømmelige Trøstekilde. Han gav den unge Præst et Vink, som efterfulgt af den hele lille Menighed gik ind i Capellet, hvor han i en hjertelig Tale tolkede den Sorg Fødelandet var bestædt i, ved, paa en saa skrækkelig Maade, at tabe saamange af sine elskede Børn. Han udlod sig vidtløftigen om den grændseløse Smerte det var for de Efterlevede, at see deres Elskede, i Livets og Sundhedens frodigste Blomstren, blive revet ud af deres ømme Favn — og nedsynke i den altfor aarle Grav, som maaskee allerede om et Par Dage for dem selv vilde aabne sig. Til Slutningen opmuntrede han sin Menighed til at takke den Barmhjertige, som her, i dette Fristed, havde beredt dem en Frelse, hvorefter Tusinde forgjæves sukkede, og bad dem: med Gudhengivenhed og Taalmodighed at see Enden paa denne Landeplage imøde. Endelig forkyndte han: at hver Gang Klokkerne ringede til Liig, vilde han bringe Herren et Takoffer for den Frelse de Alle her, ved hans Miskundhed, havde fundet. En Lykke hvorfor de borde indvie deres hele Liv til Herrens Lov og Priis.

Haabet reiste atter sin Throne i de knuste Hjerter; og selv Grev Lanten, der i Sidecabinettet hørte den unge Mands hjertersørende Tale, følte sig trøstet og besluttede herefter at overvære Gudstjenesten, endskjøndt han — som han ikke mere dulgte — var Chatolik.

De Efterretninger som Greven regelmæssigen, hver tredie Dag, modtog ved Reuter vare meget sørgelige. Pesten greb stedse videre og videre om sig. En Cordon af Militaire var trukket om Byen, saa at al Samfærsel med de ulykkelige Indvaanere og andre Stæder var aldeles hævet. Dødeligheden blev snart saa stor, at man ikke mere kunde faa Liigkister uden omtrent til de Halve som bleve begravne. Den anden Halvdeel, og dette vare de Fattigste, blev uden Kiste, blot omvundne med et Lagen, kastede blandt Hverandre i en stor Grav — som ofte — da Graverkarlene og Liigbærerne bortdøde — stod hele Dage aaben, uden at blive fyldt med Jord. Saaledes hengled Vinteren under hjertenagende Sorg og Fortvivlelse for de ængstede Indvaanerne, som haabede at Foraarets renere Luft skulde medføre en velgjørende Forandring. Men ak: de bedroge dem. Pestens Raserie tiltog saaledes, at de Døde allerede før Sommerens Udbrud laae ubegravne i Husene — da der Ingen, af Frygt for at blive smittet, vilde røre ved dem, eller bringe dem bort. Øvrigheden lod nu

bekjendtgjøre: at de som vilde udsætte dem for at blive smittede, ved at bortbringe de Døde, maatte, som retmæssig Eiendom, beholde alt hvad den Døde, af Sølv, Guld, eller rede Penge havde hos sig. Og da der mange rige og fornemme Folk pludseligen bleve Pestens Offere, var dette meget betydeligt. Dog vare disse Pestdragere tillige forpligtede til: at bære de fattige Liig ned paa den omkjørende Pestvogn. Paa de Huse i hvilke der vare Pestsyge, var der malet et sort Kors paa Døren, havde Sygdommen grebet meget stærkt om sig var der to, og trende Kors betegnede: at alle Hnsets Beboere vare uddøde.

Det var skrækkeligt at see hvorledes dette rasende Onde stundom sønderrev Naturens allerhelligste Baand, der i flere Aar havde slynget sig fra Hjerte til Hjerte; og man saae ikke sjeldent at en ellers god og kjærlig Mand kastede sin med Pesten smittede Huustro ud af Huset, fordi hun ikke skulde paaføre ham og deres endnu sunde Børn Sygdommen. Det samme gjorde Børn ved deres Forældre, Ynglinger ved deres Fæstemøer, og Forældre ved deres Børn og Tjenestetyende, naar Sygdommen viste sig hos dem; og ikke de Forstødtes ynkværdige Bønner, Graad og fortvivlede Skriig, kunde bevæge de Grusomme til atter at modtage de Ulykkelige, som ofte saaes, i store Flokke, hungrige og fortvivlede, at drage om paa Gaderne, til de omsider af Mangel paa al

Hjælp og Pleie faldt om og døde. Som oftest havde de slæbt deres usle Legemer til Kirkegaarden, i Haab om dog at komme i Jorden efter Døden. — Ak, et Ønske der sjelden blev de Ulykkelige opfyldt — før deres Legemer vare forraadnede og sønderslidt af de forsultne Hunde, der, herreløse, løbe omkring og ingen Føde kunde faa, da den frygtelige Hungersnød allerede begyndte at rase i Staden, og truede med at bortrive alt hvad Pestens graadige Tand havde levnet.

Allerede havde Dødeligheden saaledes tiltaget at der ingen var til at ringe Klokkerne til Liig, ingen Læger til at lindre de Syges Qvaler og ingen Præst til at kaste Jord paa de Døde — da Greven paa den bestemte Dag nedhissede Kurven; men ingen Klokke lod sig høre — og til Grevens og Alles Forfærdelse og Sorg, var Kurven tom da den blev trukket tilbage. Var den ærlige Reuter da død? Var han blevet et Offer for sin Troskab mod hans gamle Herre? og var han blevet Pestens Bytte, uagtet han før havde gjennemgaaet dens Rædsler? Dette vare Spørgsmaale som Enhver gjorde og besvarede sig selv, og mange vemodige Taarer bleve offrede til den retskafne Tjeners Minde. Alle vare endnu beskjæftigede med at overtænke Aarsagen til Reuters Bortebliven, der havde den før-

gelige Følge at al Forbindelse med den lille Colonie og Byen var afbrudt, da et nyt og større Uheld som styrtede Alle i den sorteste Fortvivlelse indtraf. Madame Johnsons yngste Søn, som i nogle Dage havde befundet sig ilde, blev alvorlig syg, og Alle formodede — og kunde de formode andet? — at den skrækkelige Pestsmitte, uagtet al anvendt Forsigtighed, havde banet sig Vei til deres Asyl. Forvirringen, især blandt Tjenestetyendet, blev ubeskrivelig stor, og Rosen maatte anvende sin hele Anseelse og Klogskab for at forhindre dem i at gribe til Voldsomheder; thi Nogle talte allerede om at nedbryde de tilmurede Porte for at flygte, uagtet de af Reuters Beretning vidste at der var trukket en Cordon om Byen som gjorde det umuligt at komme ud af den. Samme Forsigtighed var ogsaa iagttaget paa Søen, hvor en Mængde bevæbnede Fartøier laae og krydsede, for at Ingen skulde faa Leilighed til, paa Baade, at flygte fra den ulykkelige Stad, hvor det frygteligste af alle Onder: Hungersnøden, allerede længe havde øvet sit rædsomme Herredømme.

Den unge Læge fandt det raadeligt, at bortfjerne det syge Barn fra de Andre. Madame Johnson, som ikke vilde forlade sin Søn, om han endog havde Pesten, flyttede med ham hen i en

affides Fløi af Hotellet; og det var kun under utallige Taarer at hun kunde løsrive sig fra de andre Børn, som nu bleve overgivne til Theodores særdeles Omhu. Ingen kunde bedre end den blide Theodore vise de uskyldige Smaae en Moders Ømhed: thi hun elskede dem allerede med en Moders hele Kjærlighed. Endnu samme Dag flyttede Børnene ind i hendes Værelser — og de sov i Theodores eget Sovekammer.

Greven overtænkte nøie hvad der kunde være forefalden med Reuter, og han besluttede endnu ikke at opgive Haabet om, ved den troe Tjener, at faa Underretning om Byens Skjebne. Det var jo muligt, tænkte han, at Reuter kunde være blevet syg uden just derfor at have Pest — men saa kunde han jo sendt en Anden i sit Sted, med en lille Seddel. Men dette vilde den forsigtige Reuter vistnok ikke: thi denne Anden kunde jo være smittet, og det var farligt at modtage Noget som en Smittet havde berørt. Det være nu som det vilde: Greven vedblev, paa den bestemte Tid, at nedhidse Kurven, men trak den stedse tom op. Da han den sjette Dag atter gjorde sit Forsøg med at nedhidse Kurven, havde han den Glæde at høre Lyden af Reuters lille Klokke. Hurtigt trak han Kurven op. Et Brev laae i den. Da den nødvendige Forsig-

lighed var iagttaget med det, aabnede Greven det og læste:

"Naadige Herre!

"De maa ikke forskrække Dem naar jeg lader "Dem vide: at jeg har faaet Pesten; og det for: "medelst min umaadelige Gjerrighed som jeg ikke "kunde neddæmpe eller modstaae. Jeg havde først "besluttet: Intet at tilmelde Dem om min Tilstand; "men paa Randen af Graven bliver man anderledes "tilsinds — og er det den Almægtiges Villie at "jeg skal døe — da skal min ædle gode Herre dog "vide hvad det v a r der paadrog mig Døden. Ja, min "ædle, naadige Herre! jeg har ladet mig friste af "Satan, og er blevet Pestdrager." Siden April "Maaned har jeg været det, og det ene for at "samle Rigdomme, da, som De af mine Breve "veed: Pestdragerne, for at udbære de Døde af "Husene, have Lov til at beholde Alt hvad Disse "af Guld, Sølv og Penge have hos dem. Jeg "saae hvilken Riigdóm Pestdragerne i kort Tid sam: "lede dem — hvorfor de som oftest maatte opofre "Livet. Med graadige Øine saae jeg derpaa, og "da, som jeg troede, jeg ikke kunde blive smittet — "gik jeg ind i deres Lag og har nu i tre Maane: "der bortslæbt henved femten hundrede Døde. At "jeg i denne Tid har samlet mig utroligt meget

"Sølv og Guld vil ikke kunde forundre Dem, naa:
"dige Herre! naar jeg siger Dem, at jeg, foruden
"hvad jeg har faaet af Ligene, har arvet treogtre:
"dive Pestdragere, for at jeg efter Døden skulde be:
"grave dem. Da tænkte jeg ikke paa, at jeg maaskee
"selv skulle komme til at forraadne oven paa Jor:
"den: thi næsten alle Pestdragerne ere nu døde. Jeg
"gamle Daare troede næsten, i Beruselsen over
"mine Rigdomme, at jeg var udødelig; men for
"otte Dage siden maatte jeg bortbære ni Personer,
"som vare uddøde i een Familie, og som, da de
"Øvrige vare flygtede, havde lagt ubegravne i tolv
"Dage, og vare, formedelst den stærke Hede, gaaede
"i Forraadnelse og det i en meget høi Grad. Af
"dem maa jeg være blevet smittet, thi strax efter
"at jeg havde havt denne afskyelige Forretning blev
"jeg syg. Maaskee at Gud forunder mig den Lykke
"at blive helbredet; thi jeg befinder mig virkelig be:
"tydeligen bedre i Dag, end de andre Dage. Skal
"jeg imidlertid døe: da vil jeg benytte de Øieblikke
"Gud endnu vil forunde mig her paa Jorden til
"at bede Dem, ædle gode Herre! at tilgive mig
"alt hvad jeg i den lange Tid jeg har været i
"Deres Tjeneste kan have gjort Dem imod. Hvor
"gjerne vilde jeg ikke døe, naar jeg blot kunde faaet
"sagt Dem det sidste Levvel, og takket Dem for
"Deres utallige Velgjerninger imod mig! Naadige

"Herre! vil De bringe Deres Gemalinde og Dat:
"ter min sidste Hilsen? I det jeg udaander min
"Sjæl skal jeg bede Gud velsigne og bevare dem.
"Jeg hilser iligemaade alle mine Medtjenere og testa:
"menterer dem til Deling, om jeg skulde døe, alt
"hvad jeg efterlader mig. Jeg har kjøbt det Huus
"i Klosterstrædet, hvori Skomager Frandsen boede,
"da han, saavelsom hans Kone og Børn ere døde
"af Pesten. Hans Søskendebarn, der var hans
"Arving, solgte mig det for tyve Rigsdaler, ligesom
"det endnu staaer med Bohave og Alt. I den inder:
"ste Kjælder staaer en stor jernbeslagen Kiste; i den
"ere mine Rigdomme forvarede. Naar Pesten er
"ophørt: hav da den Naade at sælge det Hele, og
"uddele det iblandt ovennævnte mine Medtjenere;
"de ville da bede Gud, at styrke mig i min
"Dødsstund! Jeg vil intet tilmælde Dem om Elen:
"digheden her i Byen — thi den overgaaer al Be:
"skrivelse. Dødeligheden er dobbelt saa stor som for
"otte Dage siden, og Ligene maa atter ligge ube:
"gravne. Lev vel! ædle, elskede, naadige Herre!
"Jeg bliver liggende ved Porten, for om muligen
"at modtage et Par Linier fra Deres dyrebare
"Haand. Lev evigt vel!

Reuter.

Kjøbenhavn den 25de Juli 1711.

Greven blev betaget af den høieste Forundring ved at læse dette Brev. Dog glædede det ham at den tro Reuter endnu levede; og han anraabte Gud inderligen om hans Helbredelse. Hurtigt rev han et Blad af sin Tegnebog, hvorpaa han med Blyant nedskrev et Par Linier til Reuter som han nedhidsede i Kurven: Da han kom ned meddeelte han sin Familie Brevets Indhold, og neppe var han færdig dermed, før den unge Læge, med alle Kjendetegn paa den yderste Forfærdelse, styrtede ind og raabte:

"Hr. Greve! Jeg kan ikke længere tvivle — den lille Wilhelms Sygdom er Pesten. Moderen er tillige angrebet af den. Gud staae os bi! Vi ere Alle forlorne! O, jeg har en Fornemmelse som..."

Forfærdelsen hos Alle var ubeskrivelig stor. Tjenestefolkene styrtede ind. De klagede ikke: de skrege høit; og Nogle af dem reve i Fortvivlelse Haarene af deres Hoveder.

Theodore trykkede Madame Johnsons tre Børn op til sit Hjerte i det hun knælede ned og bad:

"O, Herre! er det Din alnaadige Villie da skaan disse Uskyldige! Lad deres Livs Blomster ikke henvisne endnu før de faae udfoldet deres Blade! Bevar dem for den fraværende Fader!"

"Theodore!" — raabte Grevinden og kastede sig om Datterens Hals — "saa er da Tiden kommet: snart, snart ere vi ikke mere! O, mit elskede, mit eneste Barn!"

Greven og Amalie forsøgte at trøste de Fortvivlede; o, men de havde selv Trøst behov. Præsten tog sin Tilflugt til Religionen — men Ingen hørte paa ham. Nogle af Tjenerne styrtede ud. Man hørte snart en forfærdelig Larm, og uden at Greven kunde forhindre det: blev Muren for Porten ud til Læderstrædet nedbrudt. Porten blev aabnet — og ni af Folkene, hvoriblandt trende Piger, flygtede.

"O" — sukkede Rosen da han lukkede Porten til efter dem — "de gaae imod den visse Død! Hvor skal de Ulykkelige finde et Sted som den sule Pest ikke har besudlet med sin Aandes Gift?"

"Forbarmende Gud! hjælp, frels mig Elendige!" — raabte Madame Johnson som aldeles vanvittig, med forrevne Klæder og det syge Barn i Armen, styrtende ned i Gaarden. — "Mit Barn dør af Pesten — og den skrækkelige Sygdom ruller allerede i mit Blod! Jeg vil bort. Luk ikke Porten i Laas! Her er saa beklumret af den megen og vedvarende Røg. Jeg vil ud i den fri Luft. Jeg vil til min Mand! Han, kun han kan redde

min Wilhelms Liv! Luk op!" — raabte hun med en skrækkelig Stemme og fordreiet Ansigt — "jeg vil ud!"

De tre andre Børn, som havde hørt Moderens Stemme, styrtede, efterfulgt af Theodore, Grevinden og Amalia, ned i Gaarden og ilede i Moderens Favn.

"Himmelske Fader! see i Naade til os!" — raabte Greven og forsøgte at rive Børnene fra den vanvittige pestsyge Moder.

"De ere mine!" — raabte hun. — "Med Livsfare og Smerte har jeg født dem Alle til Verden. Mit Blod ruller i deres Aarer. De skulle følge med til deres Fader! Kom, kom!"

Grevinden, Theodore og Amalia skrege høit, da de saae Børnene i Moderens Favn; og deres Haab om at undgaae Pesten forsvandt aldeles.

"Au, Moder!" — raabte den lille Maria grædende og rev sig ud af Moderens Favn — "Du trykker mig saa min Mund bløder." — Hun ilede mod Theodore som modtog hende med aabne Arme, og trykkede hende til sit Bryst.

Rosen havde igjen sluppet Børnene, for ikke at vride deres smaae Arme af Leed, da Moderen saa stærkt omslyngede dem. Da den lille Maria var gaaet fra hende, favnede hun de Andre endnu

fastere. Den lille syge Wilhelm skreeg af Smerte, saa man maatte bestemme sig til at rive Børnene fra hende med Magt.

"Maaskee at hun lader sig tale til Rette af Lægen." — sagde Amalia og ilede til hans Kammer.

"Bort!" — raabte han hende imøde — "om De vil undgaae Døden. Jeg er allerede angrebet af Pesten!"

Amalia sank paa Knæ paa Dørtrinnet og udstrakte sine Hænder bedende mod Himlen.

Madame Johnson rystede i Vildelse i Porten for at faa den op. De tvende Børn flygtede til Theodore, og ved den stærke Bevægelse, tabte hun den lille Vilhelm.

Greven tog det grædende Barn op, og tysede paa det.

"Skulde vi endog bøde for vor Menneskekjærlighed med Livet" — sagde Grevinden og tog Barnet fra Greven — "saa er det vor Pligt at beholde dette Barn, at den ulykkelige, vanvittige Moder ikke skal gjøre det Skade."

Theodore tog det syge Barn af Grevindens Arme og udbrød inderligen, idet hendes Taarer faldt paa dets skrækkelig ophovnede Ansigt:

"Denne Pligt, min elskede Moder! vorde min! thi jeg har jo allerede antaget mig de Andre."

"Døden er Din Løn, min brave Datter!" — sagde Greven og trykkede Theodore inderligen til sit Hjerte.

"Hendes Løn er i Himlen!" — sagde Grevinden, og hævede sit vaade Blik mod Skyerne.

Amalia nærmede sig Madame Johnson og bad hende bønligen at begive sig til sit Værelse, og der forvente Udfaldet af Allerrens Villie.

"Maa da alle mine Børn være hos mig? og maa min Mand blive hentet?" — spørgte den ulykkelige Kone og greb Amalias Haand.

Amalia lovede Alt hvad hun forlangte — og nu lod hun sig taalmodigen føre til sit Værelse. Amalia hjalp hende hen paa Sengen, hvor en Slummer snart lukkede hendes Øine.

Da Grevinden og Theodore vare paa Værelset med det dødsyge Barn, kunde de paa dets Paaklædning tydeligen see: at Madame Johnson var meget vanvittig. De overlagde just hvad de skulde foretage dem med den ynkværdige Lille og hans ulykkelige Moder, samt hvad de havde at iagttage om de selv bleve syge, hvorpaa de under nærværende ulykkelige Omstændigheder ikke kunde tvivle — da Døren blev aabnet paa Klem af Secretairen som stak det halve Hoved ind ad den, og, med mange Undskyldninger for sin tagne Beslutning, bad Greven om Nøglen

til Porten, da, som han sagde, han og de tilbage-blevne Domestiquer indsaae, hvor farligt det var for deres Liv, at være indspærret paa et Sted hvor Pesten var udbrudt; og hvor man, efter det sidste Optrin med Herskabet, Madame Johnson og hendes Børn, ikke kunde vente andet, end at den vilde rive Alt med sig. Han haabede derfor Grevens Til-givelse for et Skridt som Nøden tvang saavel ham som de Andre til, og gjentog sin Begjæring med Til-føiende: om at Nøglen maatte blive kastet til ham.

Greven kunde med Grund intet indvende imod hans Folks Beslutning, omendskjøndt han ikke kunde indsee, hvordan de kunde være mere sikkre udenfor Hotellet end inde i det. Dog var det tillige mu-ligt, at de paa een eller anden ham ubekjendt Maade kunde vorde befriede for Pesten. Han kaste-de derfor Nøglen til Secretairen, som med sit Lom-metørklæde, som om Greven allerede var smittet, tog den op, og forføiede sig hurtigt ned i Gaarden, hvor de Andre ventede, for at gaae en dem ukjendt Skjæbne imøde.

Greven, Grevinden og Theodore stirrede tause paa Hverandre. Deres Øine havde ingen Taarer. Det syge Barn, som var indslumret paa Theodores Skjød, vaagnede op og begyndte bitterligen at græde.

"Du græder, arme Dreng!" — sagde Greven og bøiede sig ned over Barnet. — "Snart vil den uvenlige Pestdød standse Dine Taarer. Naar Du har udstridt — da skulde vi..." han afbrød sig selv, thi han saae hvilken voldsom Bevægelse hans Gemalinde og Datter befandt dem i, og som de forgjæves søgte at skjule.

Døren blev aabnet, og Amalia traadte ind med Portnøglen i Haanden.

"Ere de borte alle de Utaknemmelige, som tusinde Gange have forsikret: at de med Glæde vilde døe for os?" — spørgte Grevinden med Bitterhed, og stirrede, med næsten vilde Blikke, paa Amalia.

"Præsten, Lægen, Theodores gamle Barnepige og Jægeren Daniel ere de eneste som ikke flygtede." — gjensvarede Amalia. — "Vi have svoret vort Herskab Troskab til Døden!" — sagde den brave Daniel og tog Sophias Haand. — "Vi ville blive, skulle vi end døe af Pesten i Morgen."

"Men Lægen?" — spørgte Grevinden — "er han ikke allerede angreben af den frygtelige Pest?"

Amalia taug for ikke at forøge Grevindens Fortvivlelse.

"Og dette Barn?" — vedblev Grevinden — "denne af Pesten smittede elendige syge Skabning — o, som vil bringe os Alle Døden — hvordan

skulde vi lindre dens Smerter, da Lægen selv har Pesten, og ikke kan komme til os? Hvad skulde vi gjøre for om muligen at redde dens dyrebare Liv?"

"Staaer da Naadens Himmel ikke stedse aaben?" — udbrød Amalia med inderlig Følelse og hævede det fromme, bedende Øie mod Himlen. — "Lever Herren ikke evigt? Hvi ville vi da forsage? Er det Forsynets Villie at vi skulle blive Pestens Offere: lad os da gaae ud af Verden med det Mod og den Hengivenhed til Himlens Styrelse, som aldrig forlader den sande Christen i Døden. O, mine Venner! ere vore Hjerter ikke luttrede i Modgang? Kan man vel for tidlig modnes for Herrens Høst? og ere ikke flere Tusinde af enhver Alder og Stand gangne forud og viist os Veien som vi skulde vandre? Vi have dog den Trøst: at Døden ikke kan overraske os. I et halvt Aar har han staaet uden for vor Dør. Skulde han nu træde ind: da vilde vi ikke forskrækkes for hans Komme, men med Mod række ham Haanden som vor sidste Ven, der fører os over til de evige Glæder — til vort rette Hjem: til Himlen."

Amalia talte med en Ild som om hun endnu stod i Livets Sommer. Hendes Trøstetale fandt Veien til de Andres Hjerter. Smerten opløste sig i Taarer. Taus rakte de hverandre Hænderne.

Armene aabnede sig omsider til Favntag, og de sank alle fire til hverandres Hjerter over det syge Barn, der slumrede i Theodores Skjød. Dette inderlige Favntag gav dem den tabte Fatning tilbage. De gruede ikke mere for Døden, og Haabet om Gjenforeningen og Evigheden fremstraalede af Alles Ansigter. Det var et stort Minut, hvis Salighed kun kan føles, ikke beskrives.

Den syge Wilhelm, afbrød, med sine Smertesskrig, de i Himlens Salighed Berusedes Henrykkelse.

"Ikke sandt?" — udbrød Theodore, medens Taarerne endnu oversvømmede hendes forklarede Aasyn — "vi ville nu ikke mere bryde os om at blive smittede? Lad os derfor aflæde den Lille: maaskee at han har Pestbylder paa sit Legeme der foraarsage ham Smerter, som vi ved Olie eller Balsam kunde lindre."

"Ret saa, min ædle Datter!" — raabte Rosen og kysede en Taare af Theodores friske Kind. — "Opfyld Din Pligt. Skulde den endog henvisne Roserne paa Dine sagre Kinder: de vilde dog atter fremblomstre i Evigheden."

"Lad mig hjælpe Dig, min Theodore!" — sagde Amalia, medens Grevinden fremtog Linned, Olie og Balsam.

Den lidende Dreng skreeg ynkeligen medens han blev afklædt. Neppe var hans Bryst blottet før Amalia, i en meget stærk Bevægelse, styrtede paa Knæ. Derpaa sprang hun op og omfavnede Theodore og Grevinden, som med den høieste Forundring stirrede paa hende. Omsider blev det hende muligt, under en Strøm af Glædestaarer, at fremstamme:

"Styrter paa Knæ! Takker, lovpriser den Almægtige: Wilhelm har ikke Pest! Hans Bryst sidder fulöt af — Børnekopper."

Smerten fandt Ord; Glæden var maalløs. Alle hævede Øiet, hvori en taknemmelig Taare glindsede, mod Naadens Throne; derpaa udstrakte de Hænderne mod Himlen. Knæerne bøiede sig mod Jorden, og Greven udbrød høit og inderlig: "O, store Gud! vi love Dig!" De Andre stemte i med; og aldrig har vel nogen Lovsang saa inderligen strømmet fra Sjælene, aldrig noget Takoffer været mere brændende end den Lovsang og det Takoffer disse Mennesker, der alt troede at være Dødens Bytte, frembare for Herren.

Deres Henrykkelse havde nær aldrig faaet Ende. Greven kaldte Præsten, Jægeren og Pigen ind for at dele den. Amalia løb til Madame Johnson, for at forkynde hende den henrykkende Tidende: at hun ikke havde Pest, men kun Børnekopper.

Den samme Forretning paatog Præsten sig hos Lægen. De tre sunde Børn dandsede rundt paa Gulvet af Glæde. Ja Henrykkelsen var saa stor, at det er aldeles umuligt at beskrive den.

"De dumme Djævle," — brummede Daniel idet han gik ned i Gaarden for at røgte Kreaturene — "de løb nu lige ind i Pestens aabne Svælg. Havde de opfyldt deres Pligt imod deres Herskab og blevet: da havde de dog her været i Frelse."

Amalia, denne ædle, erfarne Kone, undersøgte nu Drengen nøie; og hun fandt, til sin og Alles Glæde, at Kopperne som han havde, ikke vare af den værste Slags; og Alle undrede sig over Lægens Blindhed: at antage Børnekopper for Pest. Dog skrev man denne Feiltagelse paa hans Ungdoms og Uerfarenheds Regning. Amalia blev nu de Syges Læge; og hendes Methode at helbrede for Børnekopper paa, havde, hvad Barnet og Lægen angik, de ypperligste Følger, saa det varede ikke længe inden Vilhelm kunde løbe om paa Gulvet og Poulsen være oven Senge. Hvad Madame Johnson angik: da syntes hendes Kopper at være af en værre Art end de

Andres. Hendes Sindssvaghed forlod hende kun sjeldent, ofte kun i nogle Minutter; og i disse vilde hun stedse have alle sine Børn om sig. Følgerne heraf vare, at de Alle fik Børnekopperne, som dog ved den kloge Amalias Behandling ikke bleve slemme, og kun vedvarede i fjorten Dage. Den meest syge af dem kunde allerede være oppe, og Lægen samt Vilhelm vare aldeles helbredede, da der ikke var mere Haab om Madame Johnsons Liv. Hendes Øine vare af Koppernes Gift tillukte, og hun laae ligesom i en Dvale: saa man formodede at hun vilde gaae ind i Evigheden uden her at vaagne mere. Amalia og Theodore bemærkede den sidste Nat, henad Morgenstunden en svag Bevægelse hos den Syge, der omsider blev stærkere; og den opgaaende Soel kastede sine første Straaler ind paa den Dødendes Leie, da hun aabnede sine forbrændte Læber og udbrød som henrykt:

"Min Ludvig! saa er Du da død af den fæle Pest?! — Du vinker ad mig fra Din Himmel! Jeg kommer; men jeg kommer ene. Bore fire Engle vilde endnu ikke flagre fra Jorden! Du kalder? Jeg kommer! Jeg vil bare see dem een Gang først. Hvor ere I, mine elskede Børn?!" — raabte hun og aabnede de tillukte Øienlaage. — "Jeg seer Eder ikke! Det er endnu mørk Nat." — Amalia og Theodore gyste tilbage, thi Kopperne havde udbrændt

hendes skjønne Øine — hun var blind. — "Er det Dig, min Vilhelm?!" — raabte hun med Anstrængelse af de sidste Kræfter og forsøgte at aabne Armene til et Favntag. Derpaa sank hun kraftesløs tilbage — og var ikke mere.

Amalia foldede sine Hænder og bad i Stilhed. Theodore bøiede sig ned over Vilhelms Seng. Hendes brændende Taarer overstrømmede Barnets Ansigt, saa han vaagnede op og begyndte at græde.

"Græd kun, Du arme Barn!" — sagde hun, rystet indtil Sjælens Inderste. — "Dit Tab er stort. Men Herren vil antage sig Dig og de andre Forladte: og jeg vil være Eders Moder!" — Hun lagde sin Haand paa de sovende Børns Hoveder, og indviede dem i Stilhed til at vorde hendes Børn. Derpaa knælede hun ned ved den døde Moders Leie, tog hendes Haand og sagde inderligen rørt:

"Du har udstridt, Du Fromme! Sov sødt i Døden! Dine Børn ere ikke moderløse paa Jorden — og deres himmelske Fader lever evindelig oven over Stjernerne! Modtag den Eed jeg lægger i Din kolde Haand, og hør i Din Himmel min Forsikring! Jeg vil elske Dine Børn som om de havde hvilet under mit eget Hjerte! Lige indtil jeg stiger op til Din Salighed: vil jeg vorde deres Moder!"

"Amen!" — sagde Amalia med høi Andagt og traf Theodore op fra den Forevigedes Leie.

De sovende Børn bleve, i deres Senge, baarne ud af den døde Moders Værelse. Theodore, Amalia og Pigen kjædte hende som Liig. Den gamle Daniel forfærdigede hende en Liigkiste, medens Præsten og Lægen beredte hende en Grav i Hotellets lille Have; og Grevinden, i Forening med Theodore og Amalia', syede Sørgeklæder til de grædende Børn.

Grevens ærværdige Aasyn var overtrukket med Sorgens mørke Skyer. De sidste Maaneders stormfulde Begivenheder havde gjort ham ti Aar ældre.

Lantens Fromhed var reent forsvundet; og han forbandede i Stilhed Madame Johnsons Død, der havde bragt ham fire Tiggerunger paa Halsen.

Begravelsesdagen var en Sørgedag for Alle. Ja endog Grev Lanten var noget vemodig, thi Madame Johnson var en meget smuk og godmodig Kone. Hun var en øm Ægtefælle og Moder, og maatte døe i den unge Alder af otteogtyve Aar.

Den med Blomster omvundne sorte Kiste, stod i Capellet ligefor Alteret; og endskjøndt Menigheden kun bestod af tolv Personer, de fire moderløse Smaae og Grev Lanten iberegnede, var Høitidelighеden dog meget stor. Den unge Præst skildrede i

en skjøn og hjertelig Liigtale den Afdødes Fortjenester: hendes uskrømtede Gudsfrygt, Kjærlighed for Mand og Børn — samt hendes Elskværdighed i det daglige Liv, og den Taalmodighed, ja Sjælsstorhed, hvormed hun havde baaret Adskillelsen fra en elsket Mand som hun vidste svævede i en stedsevarende Livsfare. Han priiste den Almægtiges uudgrandskelige Viisdom og Godhed, der kaldte hende til sin lyse Evighed, da hun her paa Jorden skulde vandret i et vedvarende Mørke. Til Slutningen anraabte han Gud om at beskjærme de moderløse Børns fraværende Fader; og bad den lille Menighed, at standse den Smertesgraad som flød for den elskede Afdøde, og at hente Trøst i den Vished: at hun var gaaet ind til det Bedre, til en Salighed, hvis Storhed Sjælen kun kan ane, hvis unævnelige Herlighed skulde vare evindelig. Greven, Præsten, Lægen og Daniel, bare nu Kisten ud af Capellet til Graven. Theodore fulgte lige efter den, med de to mindste Børn ved Haanden. Grevinden og Amalia førte de tvende Større; og Theodores gamle Pige, den gode Sophie, der bar en Kurv fuld af Blomster, sluttede Liigprocessionen, der af Hjerternes indre Fylde og med taarevædede Øine sang:

Naar han som bærer Ærens Krone,
Af blanke sølverhvide Haar,

Sin Aand opsvinger for Guds Throne,
Mens Stsvet ned i Graven gaaer;
Da sukker Hjertet ved hans Minde,
Men ei dets bittre Taarer rinde.

Men naar i Livets Blomsterdage,
I Sundheds Fylde, Skjønheds Flor,
En huldrig Moder, Ægtemage,
Nedstiger i den dunkle Jord:
Da bløder Hjertet, og dets Taare
Nedtriller paa den Elskтes Baare.

Med Sorg, vi staae om Gravens Øde
Og føle bitterligt vort Savn.
Farvel, Du elskelige Døde!
Hviil sødt i Jordens Moderfavn!
Og ei forstyrre det Din Glæde:
At Dine Smaae nu for Dig græde!

Er' og, de faderløse vorden
Og uden Slægt i Livet staae,
Forladte ei de er' paa Jorden
Saalænge vore Hjerter slaae.
Smiil til dem fra Dit lyse Fjerne!
Her Ømhed skal omkring dem værne!

Paa Kistens Laag nu Jorden falder
Med dumpe Slag. Endt er Din Vei!
Os Livets Færd fra Graven kalder;
Men vi Dit Minde glemme ei!

I Evighedens Morgenrøde,
Vi — maaskee snart — Dig atter møde!

Intet Øie var tørt, og den inderligste Sorg stod malet i Alles Aasyn da de forlode Graven. Den kjære Afdøde var længe Gjenstanden for deres Samtaler. Hun havde over et halvt Aar deelt de Indsperredes Skjæbne, og det med en Ømhed og Hengivenhed som om hun havde været et Lem af den ædle, lille Familiekjæde, som hendes Bortgang foraarsagede saa stort et Savn. O, et Savn, som under den tunge Skjæbne, hvorunder den sukkede, var uopretteligt, og aldrig kunde glemmes.

Saa dybt rystet Alle end vare ved Madame Johnsons Sygdom og Død, forsømte de dog ikke at ordne Alt saa godt som det, med det indskrænkede Personale, lod sig gjøre. Daniel var nu baade Gaardskarl og Røgter. Den gamle Sophie malkede Køerne. Grevinde Mathilda og Amalia besørgede Kjøkkenforretningerne. Rosen selv, hentede Brænde op fra Gaarden og lagde det til Ilden. Theodore bryggede Øl; og Alle fandt: at det Brød, som var æltet med hendes skjønne Hænder, smagte fortræffeligt. Lægen passede Ildgryderne. Præsten saugede og huggede Brænde — ja om det saa var Madame Johnsons tvende ældste Børn, saa havde de deres bestemte Forretninger: de fødrede Smaa-

kreaturene, og vogtede dem for at blive tagne af Rovfuglene, som i betydelig Mængde lode sig see i Gaarden. Endog Grev Lanten havde sin Beskjæftigelse: han lærte Børnene Fransk og at spille paa Claveer, hvilket dog noget bidrog til at fordrive hans Kjedsomhed og onde Lune; og havde han havt en mindre ubehændig Kammertjener end den gamle Daniel, havde han maaskee endog blevet munter. Kort sagt: Alt gik godt; og da nogle Uger vare forløbne, savnedes de bortflygtede Tjenestefolk ikke mere. Ja, de uvante Forretninger bidroge meget til at forkorte Tiden for vore Colonister, som i den folkerige Hovedstad levede afsondrede fra hele Verden, uden at erfare det ringeste, af hvad der foregik uden for deres Mure; thi Reuter lod ikke noget høre fra sig: saa at Alle formodede at han var død af Pesten som et Offer for sin altforstore Gjerrighed.

Da Greven i flere Uger forgjæves havde nedhidset Kurven, holdt han omsider aldeles op dermed; men han forsømte aldrig nogen Dag at aabne Lemmen, for, medens Røgen strømmede ud af den, at lytte efter om Intet skulde foregaae paa Gaden, der kunde give ham noget Lys, i Henseende til den ulykkelige Stads Skjebne. Som han en Eftermiddag atter havde denne Beskjæftigelse, syntes han at høre Sukke og Klageskrig lige neden under sig. Han kastede nogle Eenebær paa Ilden for at vedligeholde

Nøgen og anstrængede sin hele Opmærksomhed for at erfare hvad det kunde være. Klageskrigene bleve fordoblede og han hørte sit Navn blive nævnt. Hurtigt greb han Kurven og nedhidsede den. Da den igjen var trukket op saae han til sin Glæde, at der laae et Stykke Papiir i den. Da den behørige Forsigtighed var iagttaget med det, sammenkaldte han den hele Colonie og forelæste Brevet høit. Det var fra Secretair Nortel og af følgende Indhold:

"Naadige Herre!

"For al den store Godhed De i flere Aar har "beviist mig: lønnede jeg Dem med Utaknemmelig"hed, og forlod Dem i Nøden. O, jeg Daare! "Vee mig! og vee de Elendige, der fulgte mit Exem"pel, eller endog lode dem forlede af det, og flyg"tede fra det Fristed de havde skjænket os: det eneste "hvorhen Pesten muligen ikke kan trænge. Dog de "fleste af dem ere lykkelige: thi Pesten har befriet "dem fra de Lidelser som jeg, Grev Lantens Tjener, "Kudsken og Huusholdersken — thi flere er der ikke "tilbage af os — maa udstaae. Hvad vi have "lidt lader sig ikke ved nogen Pen udtrykke. Hid"til ere vi vel undgaaede Pesten, men et andet, "langsomt snigende Onde, tusindfold værre end Pe"sten martrer os dagligen, og det er den skrækkelige

"Hungersnød, hvorunder hele Hovedstaden sukker.
"Halv forraadnede af Sult døde Hunde, have nu
"i flere Uger været vor Føde; og dersom De, naa-
"dige Herre! ikke forbarmer Dem over os: da maa
"vi omkomme af Hunger. Vi føle Alle, med den
"inderligste Anger, at vi ere uværdige til at nyde
"nogen Naadesbeviisning af Dem; og dog vove vi
"at bede Dem: at forbarme Dem over os, og give
"os saameget Brød som vi kunne opholde vort usle
"Liv med, indtil det behager Gud, ved Pesten, at gjøre
"Ende paa vore Lidelser. For Guds Barmhjertigheds
"Skyld, bede vi Dem, naadige Herre! at høre den Bøn
"som vi, bragte paa Fortvivlelsens og Gravens
"Rand, vove at gjøre Dem; og vi ville hver Dag,
"ved denne Tid, dvæle her, i Haab om at De vil
"nedhidse Kurven — o, var den endog kun fyldt med
"Brødskorper og afgnavede Been, som man ellers
"pleier at kaste for Hunde. Himlen velsigne Dem,
"naadige Herre! og forunde Dem til Gjengjæld —
"med alle de som De elsker — at overleve denne
"rædselsvangre Tid.

I dybeste Underdanighed

Ernst Nortel.

Kjøbenhavn den 30te September 1711.

P. Sk. "Reuter er endnu levende, men meget
"syg; skjøndt ikke niere af Pesten. Han

"trues, som vi Andre, af Hungersdøden,
"og er saa afkræftet, at han ikke kan
"krybe hen ad Jorden. Det er ham ikke
"muligt for alt sit Guld at kjøbe sig en
"Bederqvægelse. Han anraaber ved mig, om
"et Par Draaber Viin."

"Skrækkeligt! Nædsomt!" — raabte Greven, da han havde udlæst dette Brev. — "Dog vi maa hjelpe de Ulykkelige. Vi maa give Dem Føden saalænge som det behager Gud at forunde dem deres elendige Tilværelse. Mathilda! Theodore! lader os see hvad Spiiskammeret formaaer i Dag, og i Morgen være belavet paa Mere."

"Vi have kun tre Brød" — sagde Theodore. — "Jeg havde betænkt at lægge Deig i Morgen; men nu vil jeg gjøre det i Aften og tage dobbelt saameget Meel som sædvanligt, at de forhungrede Stakler ikke skulle mangle Brødet."

"Det vil blive Dig dobbelt Arbeide." — sagde Greven og klappede Theodore paa Kinden. — "Du, mit gode Barn! vil lide ved at bage saa meget Brød: da Du Ingen har til at hjelpe Dig ved det svære Arbeide."

"Det er ligemeget" — gjensvarede Theodore smilende — "om jeg lægger to Skjæpper Meel eller en halv Tønde. Arbeidet er næsten kun det samme."

"O, at mine Kræfter ikke vare saa svage" — sukkede Grevinden. — "Det smerter mig lige ind i Sjælen, at see mit eneste Barn forrette Arbeider som tilkommer den simpleste Pige."

"For hvem arbeider jeg da?" — spørgte Theodore og omfavnede sine Forældre med Ømhed.

"Jeg kunde ogsaa gjerne..." — begyndte Theodores Pige, den gamle Sophia.

"Nei" — afbrød Theodore hende — "siden Din sidste Sygdom er Du meget for svag til at forrette de sværere Arbeider; og gaaer Du mig ikke troligen tilhaande? Det bliver ved det Gamle! Desuden" — føiede hun med Munterhed til — "maa Du ikke troe at jeg lader mig mine Embedsforretninger fratage, fordi vi have faaet et Par Gjæster! Nei, som sagt: det bliver ved det Gamle."

Under denne Samtale var Kurven blevet fuldpakket. En særskildt Pakke med Levnetsmidler, samt en Flaske af den bedste Viin, tilligemed et Brev var lagt ved den ene Side i Kurven til Reuter, og Greven skrev til Secretairen: at han næste Dag skulde forskaffe et Par Linier, skrevne med Reuters egen Haand, til Beviis for at han havde modtaget det Tilsendte. Derpaa blev Kurven nedhidset, og et Glædesskriig lød op til Greven fra de Ulykkelige paa Gaden, da de saae den dale.

I fjorten Dage modtoge de i Forening de Fødemidler som den grevelige Familie med rund Haand tildeelte dem. Derpaa døde Huusholderſken. Secretairen fulgte hende kort Tid efter, og inden Vinterens Begyndelſe, ſkrev Lantens Kammertjener til Greven: at han var den eneſte der levede af dem Alle. Tre Uger derefter indfandt han ſig heller ikke mere naar Kurven blev nedhidſet — og Greven trak den, flere Gange, fuld tilbage.

Vore Coloniſter ſaae en ſørgelig Vinter imøde, om de endog torde ſmigre dem med det Haab: at beholde Liv og Sundhed. Peſten huſerede, med fryg-telig Vælde, trindt omkring dem; og derſom den ikke blev ſtandſet, eller blot vedblev at raſe et halvt Aar endnu: da vilde deres Proviant være forbrugt, og Hungeren nøde dem til at forlade deres Friſted. Det havde været en meget heed Sommer. Alle de ned-ſaltede Levnetsmidler vare derfor blevne bedærvede og maatte nedgraves. Smaakreaturenes Antal var meget formindſket, Køerne gave kun lidet Melk og hvad der var meget ſlemt: Ildebrændſelen var næ-ſten opbrugt. De ſaae, nyligen plantede, Træer i Haven bleve vel omhuggede, men de forſloge kun lidet, ſaa Greven maatte begvemme ſig til: at lade Lofter og Gulve, i Hotellets Sidebygninger ned-bryde for at bruge dem til Ildebrændſel, hvoraf der, iſær til Brygning og Bagning, forbrugtes meget.

Omsider maatte Theodore, af Mangel paa Brænde, lade være at brygge, og Rosen beklagede bitterligen at han i Henseende til denne vigtige Artikel havde saameget forregnet sig, hvilket dog mere var Secretairens end hans Skyld, da Besørgelsen heraf var Nortel overdraget. Vine og Meel var der Overflødighed af; men det Sidste kunde jo ikke bruges uden at være tilberedt ved Ilden; og i Begyndelsen af November Maaned var der ingen Lofter eller Gulve mere at nedbryde, undtagen i de Værelser som bleve beboede. Greven gav nu sine Meubler til Priis. Det kostbare, tildeels indlagte og forgyldte Huusgeraad gik op i Luer — og paa denne Maade blev det dem muligt at faa deres Levnetsmidler tilavede. De havde Alle besluttet: ikke at forlade Colonien før de ved et Tegn fra Gaden, hvorefter de hver Dag forventningsfulde lyttede, vidste at Pesten var aldeles forbi; men desværre, der lod sig Intet høre som kunde trøste de Indsperrede. Fortvivlede Skriig, ængstelig-Stønnen og Angstraab var det eneste de Lyttende hørte. Hver Søndag haabede de at høre Klokkerne ringe til Kirke; men forgjæves. Ingen Klokke tonede; og Uhret paa Helliggeistes Kirke havde i flere Maaneder ikke slaaet. Venteligen vare de der skulde trække det op, døde af Pesten. Det var meget længe siden at nogen Vægter havde raabt paa Gaden; saa at

alle Ting ſyntes at forkynde: at Peſten ſnarere var i Tiltagende end i Aftagende. De Indſperrede ſaae derfor ingen Ende paa den tunge Skjebne, hvorunder de ſukkede; dog med Tillid overgave de dem til Forſynets Styrelſe og forſagede ikke i Nøden.

Tiende Capitel.

Udvandringen.

"Her er mere Brænde, Frue! men det er ogsaa det sidste." — sagde den gamle Sophia og rakte Theodore et Stykke af en Skriverpult til at kaste i Ilden. Theodore tog Brættet og betragtede det nøie. Det var af Fodstykket paa Grevens Skriverpult, som, medens hun var Barn, saa ofte havde tjent hende som Skammel. Der havde hun mange Gange siddet, medens hendes Fader skrev. Endnu oftere havde hun sat der med Gustav. Han havde endog afdeelt Pladsen til Hver og skrevet saavel sit som Theodores Navn med rødt Blæk paa det sorte Fodstykke. Theodore betragtede det afhuggede Bræt med Vemod. Navnene stode der endnu. Hendes Taarer faldt paa de kjære Træk af den elskede Barndomsvens dyrebare Haand. "Mon han er blevet et Rov for Pestens Grumhed?" — tænkte hun ved sig selv, medens hun vedblev at betragte Navnet. O, hun ønskede saa inderlig, at hun endnu før hun døde kunde faa den Elskede at see — blot i en Frastand. Tale med ham vilde hun ikke — thi hun var jo Lantens Kone, og hun kjendte og ærede sine Pligter. Theodore fordybede sig saaledes i at be-

tragte Brættet, at Ilden var nærved at gaae ud. Hun kunde ikke undertrykke det Ønske: blot een Gang endnu at sidde med Gustav paa dette Bræt, der atter fremtryllede hende den lykkelige Barndomsalder, de skjønne Dage, o, som for evigt vare forsvundne; som aldrig mere kunde komme tilbage. Det var hende umuligt andet, end at hun maatte sætte sig ned paa det kjære Bræt. Hun saae sig om i Kjøkkenet, og da hun opdagede at hun var ene: lagde hun Brættet ned og satte sig paa sin egen Plads. Hun bøiede sit skjønne Hoved ned over den Plet hvor Gustav havde sat, hvor hans Navn endnu stod. "Lever Du, eller er Du død?" — hviskede hun sagte ned mod Navnet som hendes Taarer vædede. — "Evigt skal Du vorde mit Savn! O, men skal jeg græde for den Levende eller for den Døde?" — Hun bøiede just sit Ansigt ned og kyssede Navnet, da et Knald som et Skud lod sig høre i Kjøkkenet, og den næsten udslukkede Ild blussede op i en klar Flamme. Theodore sprang op. Hendes Barm bankede voldsomt, medens hendes Himmelblie stirrede paa Luen som blussede høit i Veiret. — "Jeg takker Dig, Du Almægtige!" — raabte hun og styrtede paa Knæ. — "Han lever! Jeg skal ikke græde for den Døde!"

Sophia kom ind og tog Brættet, for at kaste Brædet i Ilden.

Theodore rev det med vild Heftighed fra Hende.

"Nei!" — raabte hun — "dette Bræt er mig en Helligdom! Det maa ikke fortæres af Luerne! Lad Præsten sønderhugge mit Claveer; kast det i Ovnen. Dette Bræt skal lægges i min Liigkiste! Jeg vil hvile paa det i Graven!" — Hun ilede ind i sit Sovekammer med det. Sophia saae efter den Henrykte og sagde, i det hun rystede paa det gamle Hoved:

"Hvad i al Verden er nu dette? Hun var jo ude af sig selv af Henrykkelse. Hvad mon der er foregaaet med hende? — Dette Bræt vil hun beholde? Hun foretrækker det for hendes deilige Claveer. Nei Claveret skal ikke brændes. Det var at lade den eneste Glæde hun har tilbage gaae op i Røg og Luer; og det muntrer os Alle naar hun spiller paa det. Jeg vil lade ham hugge min Seng istykker. Jeg kan gjerne ligge paa Gulvet. Det gode Barn! hvor hun var henrykt."

Theodore var ikke overtroisk. Hendes lyse Forstand forkastede al Troe paa Varsler; og hun havde ofte bekæmpet Andres Meninger i denne Henseende. Dog kunde hun ikke lade være at have Tillid til det Tegn, der, ligesom ved en overnaturlig Kraft, blev hende givet i det Øieblik hun af Sjælens hele

Fylde, var beskjæftiget med den Elskede og ønskede at vide om han endnu levede. Hun var fra dette salige Minut ligesom nyfødt. En Sjælefryd, der ellers var hende fremmed, som straalede frem af hendes skjønne Øine og udbredte sig over hendes hele Væsen, var kjendelig i al hendes Gjøren og Laden. Hun blev endog munter, og foraarsagede derved hendes ømme Forældre og Amalia en inderlig Glæde. Hendes Gang blev mere svævende. Hun gik til de strængeste Arbeider som til en Dands; og de bleve forkortede for hende, ved de muntre Sange, der i hendes Barndoms og første Ungdoms Dage henreve og fortryllede Alle. "Theodores muntre Vaar vender tilbage!" — sagde den henrykte Fader, og omfavnede den elskværdige Datter. — "O, min Mathilda! vi ville endnu blive lykkelige!"

"Vi ere det allerede!" — udbrød Grevinden — "thi kunde vi blive tildeelte en større Glæde, end den der straaler os imøde fra vort gode Barns muntre Aasyn?"

"Du har stedse været det elskværdigste qvindelige Væsen." — sagde Amalia og kyssede den Hulde — "men nu er Du en Engel. Himlen maa have aabnet sig for Dig. Du har seet Guds uendelige Storhed; det har begeistret og henrevet Dig!"

"Det er sandt! Guds Almagt har jeg forglemmet!" — udbrød Theodore og omfavnede de tre Ædle, som blot i hende saae deres Lykke paa Jorden.

"Hvor kan hun være saa munter, da hun seer mig lide?" — spørgte Lanten, og lod sine af Vrede flammende Øine dvæle paa Theodores blomstrende Aasyn. — "Jeg vil tilstaae, at hun er en ret god Datter og Veninde; men, paa min grevelige Ære! hun er en ukjærlig og kold Ægtefælle."

"Hun er Deres Velgjørerinde!" — udbrød Rosen bebreidende. — "Uden hendes mageløse Anstrængelse med at forrette de sværeste Arbeider, som tilforn vare hende ubekjendte, levede De ikke mere. Men De er en Utaknemmelig, som nu i ti Aar har forbittret hende Livet; som omsider vil styrte hende i Graven!"

"At jeg er Dem og hende til Byrde, har jeg i de lange ti Aar havt Leilighed til at erfare!" — gjensvarede Lanten med Bitterhed og kastede et rasende Blik paa Theodore.

"De er en Tiger, men — Gud være lovet! — en Tiger i Lænker!" — udbrød Grevinden idet hun omslyngede Theodores slanke Liv, og førte den grædende Datter ud af Værelset. Amalia og Greven fulgte efter dem.

"Havde jeg ikke den forbandede Podagra, der har gjort mig til en Krøbling" — raabte Lanten med indædt Harme, da han var ene — "da skulde I erfare, at Tigerne ere rænkefulde. Men bliv kun! Denne Satans Pest faaer vel ogsaa Ende. Jeg vil til Carlsbadet i Bøhmen; og faaer jeg først min Helbred tilbage: da skal jeg vise Eder hvad jeg endnu formaaer! Giv Tid! Giv Tid!"

Et skrækkeligt Skraal paa Gaden, afbrød Grev Lantens Monolog. Man raabte Brand, med det Tillæg: at der var Ildløs paa Loftet, i Huset ved Siden af Hotellet.

"Hjælp! red mig Ulykkelige, der ikke kan røre mig af Stedet!" — raabte Lanten med Fortvivlelsens Stemme, og vreed sine tørre Hænder.

Grevinden, Amalia, Theodore og Greven, som vare i de bageste Værelser hvor de Intet havde hørt, styrtede ind.

"Hjælp! Red mig! Bærer mig bort! Huset bræuder over Hovedet paa mig!" — raabte Lanten dem imøde.

"Vær rolig!" — bad Rosen. — "Vi ville n med Rolighed og Sindighed undersøge Sagen paa ö det nøieste før vi handle, at vi ikke skulle overli ile os."

"Jeg vil ud!" — brølede Lanten. — "Før vil si jeg døe af Pesten, end lade mig levende opbrænde!"

"Stille!" — tordnede Rosen. — "De seer hvor ængstede disse Fruentimmer ere. Vil de da dræbe dem med Deres umandige Frygt?"

"O, Du hellige Jomfrue! vær mig naadig!" — skreeg Lanten aldeles ude af sig selv, og fremtog sit Mariabillede som han havde gjemt paa Brystet.

Rosen ilede op paa Tagkammeret. Præsten og Lægen fulgte efter ham.

"Tilbage!" — befalede Greven den Sidste. — "Damerne kunde maaskee være Deres Hjælp behøvende!"

Poulsen ilede ned, Greven og Præsten op af Trappen.

"Slaae Hul paa Muren!" — raabte flere Stemmer. — "Vi maa ud igjennem Grev Rosens Hotel, ellers omkomme vi i Luerne!"

"Vi ville komme de Ulykkelige til Hjælp! Kom Hr. Pastor!" — raabte Greven hurtigen, greb en Jernstang og leverede Præsten en Øxe.

"Betænk, Hr. Greve!" — udbrød Præsten advarende. — "Vi vove vort Liv. De kunne være smittede af Pesten."

"Her er Intet at betænke!" — raabte Rosen med den største Hestighed. — "Kom, gjør Deres Pligt! Det gjelder om at redde Menneskers dyrebare Liv! og vi bør ikke tage i Betragtning: at vi derved vove vort Eget." — og nu arbeidede han

med Anstrængelse af alle sine Kræfter paa at nedbryde Muren, der, saa høit oppe, ikke var meget tyk. Præsten fulgte hans Exempel. Daniel ilede til og hjalp dem — og allerede faldt de svære Muurstene, ved de senefulde Armes Kraft, dundrende ned paa Loftet, da Grevinden, Theodore, Amalia, Lægen og Sophia, der vare blevne yderst forfærdede ved den stærke Allarm, styrtede op af Trappen. De vilde vide om den elskede Huusherre svævede i nogen Fare.

"Vand! Bringer Vand!" — raabte Greven, der allerede igjennem Aabningen i Muren kunde skimte hvorledes Ilden fra Neden, af den brændende Trappe, banede sig Vei op paa Loftet til de skrigende Beboere, hvoraf Nogle af alle Kræfter arbeidede paa at nedbryde Muren.

Ikke alene Mandfolkene, men endog Grevinden, Amalia, Theodore og Sophia ilede ned for at hente Vand.

Greven fik, i Forening med de indenfor Arbeidende, snart Hullet i Muren saa stort, at et Menneske kunde krybe ind af det. En Mand paa nogle og tredsindstyve Aar var den første der igjennem det kom ind paa Hotellets Loft. Derpaa fulgte en yngre Mand og en Kone samt tvende vorne Piger; og ser større og mindre Børn skyttede Au-

tallet af de Reddede, som taknemmelige faldt ned for Grevens Fødder.

De Bortilede kom snart tilbage med Vand. Aabningen i Muren blev gjort større. Greven ilede, fulgt af de fem Mandspersoner, ind paa Loftet og begyndte at slukke den brændende Loftstrappe. Mere Vand blev nu, ved de Befriedes og Colonisternes forenede Bestræbelser tilveiebragt; og Greven, samt de Andre, vare saa lykkelige at faa Ilden, der ved en paa det underste Loft boende gammel Enkes Uforsigtighed var antændt, aldeles slukket.

"De har frelst os fra at lide Flammedøden, naadige Herre!" — sagde den unge Mand, med den inderligste Taknemmelighed til Greven. — "Vi vare næsten qvalte af Røg, da De kom os til Hjælp ved at nedbryde Muren. Vi havde taget vor Plads paa Loftet for, om muligt, at undgaae Pesten, som allerede har bortrevet min Moder og min Kones Søster. Vi troede os saa sikkre i dette Fristed; men ak! hvo kan skjule sig for Herrens Magt og sin Skjebne? Tvende af mine Børn — de som staae der — have allerede fornummet Spoer af Smitten; og vi bæve Alle for atter at blive berøvede flere af vore Kjære. O, at vi dog ikke tillige skulde have den Smerte: at den skrækkelige Smitte ved os var bragt ind i dette, Deres Fristed!"

Greven bævede af Skræk, tilbage.

Grevinden laae besvimet i den skrigende Theodores Arme.

Den høieste Rædsel viste sig i Præstens, Lægens, Daniels og Sophias Ansigter.

Amalia stod alene rolig, og syntes at fatte en Beslutning.

"De ville Alle kunne indsee, hvor nødvendigt det er at de øieblikkelig forlade os;" — udbrød hun — "thi ved at dvæle her længere, kunne vi Alle paadrage os Døden. Følger mig! Porten ud til Læderstrædet kan aabnes; og sørger for, at der saavel i Dag, som i Nat bliver holdt Vagt ved det endnu rygende Brandsted. Jeg kjender Dem, Hr. Thomsen" — vedblev hun til den Gamle — "De er en Søn af den brave Klædekræmmer Thomsen, som min salig Mand har handlet saameget med. De vil paasee at vort billige Ønske vorder opfyldt. Kom! Følger mig!"

Hun gik foran ned ad Trappen.

Den gamle Thomsen og hans Familie ilede tause efter hende. De torde ikke engang tage Afsked eller takke, thi de frygtede for at være befængte med Pesten, samt at dens giftige Smitte kunde udbrede sig af deres Aandedrag.

Neppe vare de borte, før Greven, ved de Andres Hjælp, tilmurede Aabningen i Muren, og be-

falede at Alle skulde bruge de samme Sikkerhedsmidler som bleve iagttagne, da Baronessen var død af Pesten paa Rosenlund.

Theodore havde ført sin elskede Moder hen i en Krog paa det inderste Loft for at hun skulde være længere borte fra de pestsyge Børn. Grevinden vred fortvivlet sine Hænder, og Amalia, som kom tilbage, havde ondt ved at trøste den Beængstede, der i Tankerne saae alt hvad hun elskede her paa Jorden at blive et Offer for den gruelige Pest. Den ulykkelige Kone var stærk rystet og det var kun med Møie at hun kunde bringes ned ad Trapperne til sine Værelser.

Grev Lanten havde indjaget de uskyldige Børn den dødeligste Skræk. Hans og deres Angstraab lød de Nedgaaende imøde.

Børnene ilede paa Gangen imod Theodore og vilde omfavne hende.

Theodore vinkede dem fra sig, og gik, med den gamle Sophia, ud for at vaske sig med Eddike og klæde sig om.

De Andre ilede hver sine Veie for at gjøre det samme.

Lanten vedblev at være ene med Børnene. Det at han fik at vide at Ilden var slukt, beroligede ham omsider, og Børnene begyndte roligen at fortsætte deres afbrudte Leeg.

Den Dødsfrygt som atter havde bemestret sig Alle, syntes efter nogle Dages Forløb at være forsvundet – da Theodore en Morgen befandt sig meget ilde, og lod, ved Sophia, hendes Forældre og Amalia bede: ikke at komme til sig før Sygdommen havde viist sig i sin rette Skikkelse. Derimod udbad hun sig et Besøg af Lægen.

Dette var en skrækkelig Efterretning for Greven, Grevinden og Amalia. Imod deres Villie, indsneeg den Formodning sig hos dem; at den Høitelskede var blevet smittet af den thomsenske Familie. O, Tanken om at den dyrebare Theodore kunde blive dem berøvet, styrtede dem Alle i Fortvivlelse, og Enhver ønskede at lide Døden for hende.

"Jeg vil see mit Barn!" — sagde Grevinden med Taarer. — "Er hun ikke angrebet af Pesten: da kan jeg jo uden Fare vove det; og er huu smittet — da ønsker jeg ikke at leve! Jeg vil til hende, skulde det endog koste mit Liv!"

"Nei, min Mathilda!" — bad Greven inderligen og favnede den bekymrede Moder. — "Bliv her! Dit dyrebare Liv maa ikke sættes i Vove. Vi ville med Taalmodighed oppebie Lægens Tilbagekomst og tillidsfulde underkaste os Himlens Styrelse!"

"O, I kolde Mænd!" — raabte Grevinden med Heftighed. — "Ingen, nei Ingen paa Jorden

kan elske saa høit, saa inderlig som en Moder elsker det Barn der har hvilet under hendes Hjerte! Jeg vil pleie mit Barn! dele hendes Smerter! og er det Guds Villie at hun skal døe: da skal hun udaande sit sidste Suk ved sin Moders Hjerte! Bliv Du kun her, Wilhelm! Jeg kan gaae ene!“

“Du gjør mig Uret, Mathilda“ — udbrød Greven med dyb Vemod — “naar Du troer at jeg ikke elsker Theodore ligesaa høit som Du. Hun er jo mit eneste Barn; min Alderdoms Trøst og Glæde. Skulde hun gaae bort før jeg, da...“ han vendte sig om for at skjule sine Taarer.

Lægen kom og berettede: at den unge Grevinde befandt sig meget ilde; men da han havde erfaret, hvor let man kunde tage feil, og antage en anden Sygdom for Pesten, torde han ingen Mening have i Henseende til Grevinde Lantens Upasselighed; dog vilde han raade Enhver fra at komme til den Syge, da man aldrig kunde være forsigtig nok — og hun desuden havde sagt: at hun ønskede at være aldeles ene, og kun ville modtage Fødemidler og Lægedomme igjennem en Rude paa Vindvet som hun til den Ende havde ituslaaet og sat en Bibel for. Hun lod sine Forældre og Amalia, hilse paa det kjærligste og bede dem: ikke at lægge Hindringer i Veien for hendes Beslutning som var

urokkelig; men taalmodigen vente i nogle Dage, til man nøiere kunde bestemme om hendes Sygdom var Pesten eller ikke.

Det var kun med Møie, og næsten ved at bruge Magt, at man kunde forhindre Grevinden, der selv var syg, fra at ile til den syge Datter — som dog vist ikke havde indladt den elskede Moder, af Frygt for at paaføre hende Pesten, som hun følte sig angreben af. Omsider saae den ulykkelige Moder Leilighed til, ubemærket at snige sig ud i Gaarden, hvor hun, ved Daniel, lod sig bringe en Stige og steeg paa den, op til Theodores Vindve. Hun blev dog noget beroliget, da hun saae Theodore paaklædt at gaae om i Kammeret; men rigtignok nedsjunken i dybe Betragtninger, og som grublende paa Noget hun søgte at udfinde eller overveie.

"Theodore!" — raabte Grevinden med en Stemme der trængte lige ind til Datterens Hjerte.— "Theodore! mit elskede, mit eneste Barn! Vil Du da forskyde Din Moder? Maa jeg ikke være hos Dig naar Du lider? Kan jeg end ikke helbrede Dig, saa kan jeg dog pleie, trøste og opmuntre Dig. Theodore! Aabn Døren for mig! Jeg kan ikke leve naar jeg ikke maa lindre og dele Dine Lidelser; og skal Du døe, da skal Du fuldende ved mit Hjerte!"

Theodore sank paa Knæ og hævede sine Arme mod Himlen. Derpaa strakte hun dem mod den elskede Moder. — "Bort, min dyrebare Moder!" — raabte hun med Heftighed. — "O, for den Kors-fæstedes Barmhjertigheds Skyld beder jeg Dig: lad mig ikke være saa ulykkelig, at paaføre enten Dig, eller nogen Anden Pesten; thi, min velsignede Moder! jeg føler at jeg allerede er angrebet af den. See hvordan mine Arme og mit Ansigt allerede see ud. O, min evigelskede Moder! Forlad mig! Flye langt fra Din Theodore! Mit Aandedrag er dræbende og mit Favntag bringer Døden! Overlad mig til min Skjebne! Lad mig ene kæmpe og stride at jeg kan seire over Sygdommen, eller, uden at forsage i Døden, vorde dens Offer."

"Nei! Nei!" — raabte Grevinden. — "Jeg vil ind til Dig! omfavne Dig! trykke Dig til mit Hjerte! Hvad bryder jeg mig om at blive smittet? eller om selve Døden? Skulde jeg ikke vove mit Liv for min ædle, elskede Datter? for hende som i den skrækkeligste Nød hvori Menneskene kan vorde bestædte: har viist sig som min Velgjørerinde og ved den yderste Anstrængelse af sine Kræfter søgt at bevare et Liv der uden hende er mig en Byrde? O, Theodore! eengang før har jeg vovet mit Liv for Dig: da Du var saa syg af Børnekopperne. Jeg indsuede Smitten af Dine Kysse og blev bragt paa

Gravens Rand. Da reddede Alherren os Begge. Hans Magt er evindelig den samme. Han kan endnu redde saavel Dig som mig! O, Theodore! Nu da alle Dine herlige Egenskaber i saa høi en Grad have udviklet sig, nu da Du er bundet med Kjæder til mit Hjerte der først kunne briste med dets sidste Slag, nu skulde jeg gjøre mindre for Dig, end da Du var et Barn paa fem Aar? Nu skulde jeg forlade Dig i Nøden? overgive Dig til Dig selv, uden den ringeste Pleie? Nei! nei mit elskede, mit eneste Barn! dette Offer er for stort! Mit Hjerte formaaer ikke at bringe det!"

"O, mit Hjerte!" — raabte Theodore med bævende Stemme og Legeme, og vinkede med Haanden at Grevinden skulde gaae. Da den ulykkelige Moder endnu dvælede, vedblev hun med Heftighed:

"O, Moder! Moder! Du dræber mig! Bort! Bort!" — Hun knælede atter ned og udstrakte Hænderne mod den Elskede, derpaa styrtede hun ind i Cabinettet, for hvis Vinduer der vare tilnaglede Skodder ud til Gaden, og lukkede Døren i Laas efter sig.

Daniel som stod paa Stigen bagved Grevinden, fornam at den ulykkelige Moder begyndte at vakle. Han raabte derfor om Hjælp. Præsten og Lægen ilede til. Den Afmægtige blev baaret ind til

Greven og Amalia, der troede at hun havde været paa sit Værelse.

"O", — sukkede Greven da han med styrkende Sager søgte at bringe den elskede Huustro til sig selv — "vort Haab har tabt sit Anker! Vi gaae tilgrunde!"

Grevindens Afmagt tabte sig i en urolig Slummer. Greven og Amalia overgav hende til Lægens og Sophias Omhu, medens de gik til Theodores Dør og forsøgte at bevæge hende til at lukke op.

"For første Gang i mit Liv er jeg Dig ulydig, min elskede Fader!" — udbrød Theodore inden for, uden dog at nærme sig til Døren. — "Fader! jeg staaer paa Grændsen imellem Livet og Døden og har maattet fatte en uigjenkaldelig Beslutning og denne er: ved ethvert Middel, var det end nok saa voldsomt — og skulde mit Hjerte end briste ved at anvende det — at sætte mig imod Din, og min elskede Moders, samt min ædle Amalias Ønske: at komme til mig. Jeg føler kun altfor tydeligen: at Pesten allerede har angrebet mig, endskjøndt dens Gift sniger sig langsomt frem i mine Aarer. Er det Himlens Villie at jeg skal vorde dens Offer: da vil jeg ikke at min Dødsstund skal forbittres af de nagende Qvaler, at have paaført de Dyrebare som

jeg elsker høiest i hele Verden, denne forfærdelige Sygdom. O, flye langt fra mig! thi selv den Luft der omgiver mig, er forpestet. Flye, min elskede Fader! og und mig dog den Trøst: ikke at have paaført Dig Døden!"

Saavel Greven som Amalia, forsøgte længe at bevæge Theodore til at aabne Døren; men hun var aldeles ubevægelig. Hendes Caracteer viste sig her af en Styrke, som man neppe skulde troe at finde hos hendes Kjøn; og da Greven omsider, under Taarer, forsikkrede: at han ikke kunde leve uden at see sin kjærlige, gode Datter; og at han, for at komme til at yde hende Hjælp og Pleie, eller endog blot at trøste og styrke hende i Livets sidste haarde Kamp mod Døden — o, som den ulykkelige Fader maatte formode ikke var langt borte — vilde lade Døren opbryde; da nærmede Theodore sig Døren, og udbrød med høi Alvor og Fasthed i Stemmen:

"Fader! Du bringer mig til Fortvivlelse og nøder mig til at fatte en skrækkelig Beslutning. — Hør mig, o Himmel! og vær Vidne til den høitidelige Eed som jeg, for at frelse de der ere mig dyrebarere end mit eget Liv herved sværger, og nøiagtigen agter at holde. Saasnart Du, min dyrebare Fader! eller Nogen nærmer sig, for enten at

opbryde min Dør eller mine Vindver, da — det sværger jeg ved alt hvad der er mig helligt i Himlen og paa Jorden — da støder jeg denne Kniv dybt ind i mit Hjerte. Da vil Du kun finde mit Liig! Død vil jeg ikke være saa farlig for Eder som levende; og man vil da ile med at faa mig i Jorden, for at undgaae at blive smittet af mig. Fader! det er skrækkeligt at jeg er kommet til denne Yderlighed og har maattet tage en Beslutning, hvorved Dit ømme Hjerte maa bløde; men den er ligesaa urokkelig som den er nødvendig! Ja havde jeg end tusinde Liv: jeg vilde opofre dem alle, før jeg vilde bibringe blot eet Menneske Døden, endsige de som jeg skylder mere end Livet, som jeg elsker over alt i Verden næst det evige Væsen under hvis tugtende Haand jeg ydmygt bøier mig. Gaae nu, min Fader! Amalia gaae, og plei min syge Moder! Himlen velsigne Eder! Mit Lod er kastet, men jeg gaaer min Skjebne med Mod og Kraft imøde. Frisk og sund favner jeg Eder atter her paa Jorden; eller ogsaa, efter dette Liv, i Guds uendelige Evighed. Lev vel! Lev evigt vel!"

"Theodore! Du dræber mig!" — raabte Greven og greb fat i Laasen paa Døren.

"Fader!" — raabte Theodore med en forfærdelig Stemme. — "Jeg staaer med Kniven i Haan-

den. Blot et stærkere Tryk paa Døren — og den sidder i mit Hjerte!“

“Du er grusom imod Din gamle Fader!“ — udbrød Greven under en Strøm af Taarer. — “Dog, Din Villie skal skee. O, Gud! gives der en større Elendighed paa Jorden end den hvorunder jeg maa sukke? O, Herre! er det Din alnaadige Villie: da frels mit eneste Barns Liv, eller lad mig følge med hende i Graven!“

“Husk paa, at De havde en Ægtefælle endnu før de havde nogen Datter!“— sagde Amalia idet hun førte Greven fra Theodores Dør. — “Lev for denne Ædle, og lad ikke Smerten ganske bøie Dem mod Jorden! Hun lider saavel af Hjertesorg som af legemlige Smerter. Vi ville gaae til hende. Kom!“

Theodore knælede ned for Gud. Hun bad længe og inderligen. Hendes Ansigt opklaredes under Bønnen, og hendes Øine stirrede tillidsfulde igjennem Ruderne ind i den blaae Himmel der hvælvede sig over hende. “Tak, o Gud!“ — udbrød hun med høi Andagt i det hun reiste sig op. — “Du har viist mig Veien som jeg bør vandre! Ja jeg vil flye! Bort vil jeg; langt bort fra mine Elskede, at min Nærværelse ikke skal dræbe dem. Endnu i denne Nat forlader jeg dem. O, de ville

aldrig finde min eenlige Grav. Aldrig skulle deres Taarer væde den; og ikke skal jeg have den smerte-blandede Fryd: at sige dem det sidste "Lev vel!"

Den ulykkelige ædle, høimodige Theodore begyndte strax paa at udføre den Plan hun under Bøn og Guds-paakaldelse havde lagt. Hun undersøgte nøie de til-naglede og tilklinede Vindvesskodder, og fandt: at hun med en Sax let kunde faa Naglerne ud og Leret af, og da aabne Skodderne. Vanskeligere vilde det være for hende at komme ned, da hun vidste at Vind-verne vare over fire Alen høiere end Jorden; dog ogsaa denne Vanskelighed troede hun at kunne over-vinde, ved at klippe hendes Sengelagen i Strimler og deraf gjøre en Stige som hun kunde befæste i Vindvesposten. Hun maatte skjære Lagenerne itu med en Kniv, da hendes Fingre vare saa ophov-nede: at hun ikke kunde faa dem ind i de smaae Øine der vare paa hendes Sax; og dette Arbeide medtog den hele Dag, og noget af Aftenen. Hun sad i en Krog paa Gulvet medens hun arbeidede, for at Lægen, der gjentagne Gange var ved den itu-slagne Vindvesrude, og bragte hende saavel Medicin som Mad, ikke skulde faa det at see. Utallige Taa-rer styrtede frem af hendes skjønne af Hævelsen næsten skjulte Øine, medens hun arbeidede; og hen-des Hjerte var nærved at briste af Skilsmissens Qvaler. Dog vaklede hun ikke. Hun ansaae sig

som Dødens visse Offer, og vidste at hendes ømme Forældre og Amalia, naar de mærkede at hun paa sit Yderste var for svag til at udføre sin Beslutning: med Magt vilde trænge dem ind til hende, og da blive Dødens visse Bytte. Og kunde ikke endog hendes Liig paaføre de Elskede Pesten? O, de vare Alle saa uendelig kjære og dyrebare for hendes Hjerte. Hun forestillede sig ret levende de utallige Glæder hendes gode Forældre og Amalia havde skjenket hende. Selv de enkelte Øieblikke hvori Lanten havde behandlet hende med Godhed, malede sig for hendes Sjæl. Endog Madame Johnsons Børn smertede det hende uendelig meget at forlade, uagtet hun vidste: at de ved hendes Moders og Amalias Omhu ikke vilde savne hende. Endnu blandede Mindet om den dyrebare Ungdomsven: den elskede Gustav, sig i hendes Phantasier, men hun nævnede ikke hans Navn; hun sukkede kun dybt ved hans Minde; og de hede Taarer brændte i de halvaabne Saar i hendes før saa skjønne Ansigt, da hun, til Afsked, kyssede hans Navn paa det lille Bræt, hvorpaa han selv i hendes lykkelige Barndomsdage havde skrevet det; og hun trykkede hans Ring, som formedelst Hævelsen var som fastsmedet om hendes Finger, til sit af vilde, stormende Slag høit bankende Hjerte.

Grevindens svagelige Hilsen var blevet meget rystet ved Samtalen med Theodore udenfor Vinduet.

Da hun opvaagnede phantaserede hun heftigt, og Lægen maatte ved sin Kunst, ofte vække hende af de Besvimelser som vare en Følge af disse stærke Phantaseringer. Greven veeg ikke fra den elskede Hustroes Leie; og han takkede Gud at hendes lyse Forstand var flygtet — thi derved var hun ude af Stand til at minde den grændseløse Elendighed der omspændte dem Alle.

Amalia tog sine Skoe af, og listede sig med sagte Fjed til Theodores Kammerdør. Hun hørte den Ulykkelige sukke, samt at hun med taare-qvalt Stemme udtalte sine Forældres og hendes eget Navn. Hun hørte Lagenerne, som Theodore arbeidede paa, flæbe paa Gulvet. Hun lyttede med anstrænget Opmærksomhed nøiere til, og nogle Ord som Theodore, henrevet af sin dybe Følelse for de Hvitelskede hun skulde forlade, og maaskee aldrig mere paa Jorden gjenfinde, som den Ulykkelige med fuld Stemme ufrivillig udtalte, gav hende aldeles Lys i Henseende til Theodores skrækkelige Beslutning at flygte; men hun kjendte hendes faste Caracteer for nøie, til at forsøge at rokke den. "O, Du ædle Ulykkelige!" — sukkede hun og forlod ubemærket af Theodore Døren — "Du vil styrte Dig i Dødens aabne Strube for at frelse os Andre. Du vil ofre Dit unge Liv, for at vi skulle leve. O, gives der et ædlere Hjerte paa Jorden? Kan Nogen

overgaae Dig i Storhed? Kan jeg end ikke stige op til den Høide hvorpaa Dn staaer: vil jeg dog efterligne Dit ædle Exempel! og Du skal see: at jeg er Din Veninde til Døden." Amalia lagde hurtigen sin Plan og Begyndelsen til at udføre den var, at hun tilskrev Grev Rosen nedenstaaende Linier som, den følgende Morgen skulde findes paa hendes Bord:

"Kjære Rosen!

"Vor ædle i opoffrende Dyd sig selv ene lig-
"nende Theodore, har fattet den skrækkelige Beslut-
"ning, at flygte; det eneste der er for hende at
"gjøre om hun vil rædde os Alle fra at faae Pesten
"af hende. De har hellige Pligter, især imod Deres
"elskede Mathilda og de fire uskyldige Børn, at op-
"fylde; derfor maa De ikke ile efter Deres ædle
"høimodige Datter: De vilde desuden ikke finde
"hende. Lad dette skrækkelige Slag af Skjæbnen
"ikke ganske sønderknuse Dem! Haab paa den al-
"gode Gud! han kan endnu føre Theodore sund og
"karsk i Deres Arme. Jeg har tilsvoret Theodore
"evigt Venskab; jeg forlader hende derfor først i
"Døden. Hvad ligger der desuden Lag paa dens
"Liv, som alt staaer med Foden i Graven? Jeg
"træder i Deres og Mathildes Sted hos Deres
"Barn; og jeg skal, om ikke før, saa paa den yderste

"Dag, aflægge Dem Regnskab for min Opførsel.
"Theodore kunde med hendes Grundsætninger, ikke
"andet end flygte — og hun frelser derved ikke
"alene hendes dyrebare Forældre, men fire uskyldige
"Børn, hendes Gemal, og fire andre Mennesker,
"der troligen have deelt Skjæbne med os Alle, fra
"Døden! Find Dem som en Christen i den tunge
"Skjæbne hvorunder De sukker. Forbered Deres
"Gemalinde med Varlighed paa at dele den. Bliv
"i Deres Fristed, og betræd ikke Theodores Værelser
"før de vel ere udluftede og rensede, thi de ere far-
"lige for Deres Livs Bevarelse. Stoel paa For-
"synets Beskjærmelse! Ofte er Hjælpen nærmest naar
"Nøden er størst; og den Gud der frelste Daniel
"af Løvekulen og bevarede de trende Mænd i den
"luende Ovn: kan atter føre Deres elskede Barn i
"Deres faderlige Arme. Dette Haab skal være min
"Ledestjerne paa den ubekjendte Vandring som Pligten
"byder mig i denne Nat at begynde! Lev vel! og
"læg Deres Sorg i Herrens Hænder!

Amalia Darner.

Den 16de November 1711 om Aftenen
Klokken 10.

P. S. "Klokken er allerede tre og endnu ere vi her.
"Theodore dvæler med at forlade det fader-
"lige Huus. Jeg har lyttet ved hendes

"Dør. Hun var i en stærk Bevægelse og "velsignede sine elskede Forældre under Hulken "og Klageskriig. Hun vil stige ud af Vin: "dvet. Jeg iler ud af Porten for at mod: "tage hende i mine Arme. Lev vel! Her: "ren velsigne og bevare dem Alle! Port: "nøglen vil jeg stikke ind under Porten. De "vil da letteligen finde den. De vil intet "Afskedsbrev finde fra Theodore, da hun, "som jeg bestemt veed, ingen Skrivemate: "rialier har paa sit Værelse! Lev vel! Lev "evigt vel!

Amalia.

Den gamle Sophia, fandt dette Brev om Mor: genen paa Amalias Værelse og overleverede det strax til Greven, som hele Natten havde vaaget hos sin syge Gemalinde. At beskrive hans Tilstand under og efter dets Læsning, er en Umulighed. Fortviv: let, uden Taarer, stirrede han paa den ulykkelige Moder, der i sine vilde Feberphantasier troede et have den elskede Datter hos sig; og ingen Fader paa den hele Jord kunde føle sig ulykkeligere end han. Han ønskede sig selv, ja han ønskede sin Gemalinde Dø: den, thi ene ved den saae han Enden paa sine grændseløse Lidelser imøde.

Theodores Kamp, da hun forlod det faderlige Huus, var skrækkelig. Da den afgjørende Time nærmede sig hensank hun i den forteste Fortvivlelse, knælede ned ved Døren, og berørte Dørtrinet med sine Læber. Det var et skrækkeligt Minut, fuldt af uudsigelige Qvaler, som truede med at dræbe hende. Hun vilde tale, men Tungen nægtede hende sin Tjeneste. Hendes Øine vare tørre og kun det voldsomt bankende Hjerte, de bævende Hænder, det vaklende Legeme forraadte hvad den Ulykkelige led. Omsider rev hun sig med Magt fra Døren, og ilede, som om hun var forfulgt af Nogen der vilde berøve hende Livet, til det aabne Vindve, hvori Liinstigen allerede var fastgjort. Hun nedknælede endnu engang. Naturen fordrede sin Ret. Hendes Taarer strømmede ned over de smertefulde Kinder. Hendes Smerte fandt Ord; og det Udraab: "Vi sees igjen hvor intet Hjerte bløder!" — gik over hendes forterrede Læber. Derpaa styrtede hun mod Vindvet, steeg ned af Stigen, og sank — i Amalias Arme.

Hvor overvældet af uudsigelige Lidelser Theodore end var, gav hun dog et høit Skriig ved dette uventede Favntag og forsøgte at rive sig løs fra Amalias Hjerte.

"Os skal Intet adskille uden Døden!" — sagde den hulde Veninde med Varme, idet hun med den

venstre Arm omfavnede Theodore og med den høire Haand kastede Stigen ind af det aabenstaaende Vindve.

Da Theodores Besindelse, efter Overraskelsen, vendte tilbage, forsøgte hun at flye; men Amalia slyngede sine Hænder i hendes flagrende Klæder og igjentog sin Eed: først at forlade hende i Døden.

"Gaae! Forlad mig!" — raabte Theodore omsider med Fortvivlelsens stærke Stemme. — "Veed Du da ikke, at Pesten har udkaaret mig til sit Rov? og at hvo der nærmer sig til mig, vorder indviet til Døden?" Hun forsøgte atter at rive sig løs fra Amalia som styrtede til Jorden, men vedblev at holde sig fast i Theodores Klæder.

Theodore vendte sig om, og saae, ved Maanens klare Skin, hvorledes den ædle Veninde laae krympende paa den frosne Jord og dog vedblev at holde fast i hendes Klæder. Dette Syn bevægede hende til det Inderste, og hun gjenkaldte i sin taknemmelige Erindring alt hvad den saa Høitelskede havde gjort for hende. O, jo høiere hun elskede hende, desmindre kunde hun tillade den Ædle, for hendes Skyld, frivillig at kaste sig i Dødens Favn. Hun anstrængte derfor alle sine Kræfter for at rive sig løs. Allerede gav den tynde Silkekjortel efter og store Stykker af den faldt sønderrevne fra Hverandre, da

Amalia, hvis Aandsnærværelse aldrig forlod hende, tog sin Tilflugt til en List og raabte:

"Theodore! Du er grusom imod mig. Jeg er jo lige som Du angrebet af Pesten; og er flygtet for ikke at paaføre enten Dine Forældre eller nogen af vore andre Ulykkescamerader Sygdommen."

Theodore standsede med et sin Ilen, og lod sit Øie, med den inderligste Medynk, dvæle paa Amalia. Derpaa knælede hun ned ved hendes Side, hævede hende op fra Jorden og trykkede hende til sit Bryst. Amalia gjengjeldte Favntaget med Inderlighed. Deres Taarer blandede sig med hverandre, og de svore Begge: først at forlade hinanden i Døden.

Det var en usædvanlig kold Vinternat. Stormen hvinede rædsomt i Helliggeistes Taarn og Sneen faldt de tvende ædle Flygtninger i Ansigterne.

"Hvor gaae vi hen?" — spørgte Amalia. — "Og hvem vil antage sig os, da vi ere angrebne af den frygtelige Sygdom for hvilken Alle skjælve og bæve?"

"Vi ville gaae til den gode Reuter, om han endnu lever." — gjensvarede Theodore og trak Amalia med sig hen mod Klosterstrædet. — "Han vil antage sig os; og forunde os en Plads hvorpaa vi kunde døe."

"Nei! Nei!" — udbrød Amalia med Kraft. — "Reuter har længe havt Pesten; og hvo kan vide om

vi virkeligen ere smittede af denne rædsomme Sygdom. Maaskee at vi blot synes saaledes, og at det er en almindelig Sygdom der ængster os; ja et Tilfælde der let gaaer over, som vi antage for Pesten. Vi maa finde os i at tilbringe Resten af Natten paa Gaden. Morgenen vil snart frembryde; og da vil den algode Gud vel indgive os hvad vi have at gjøre. Jeg er godt forsynet med Penge, Smykker og Guld, og vil dermed kunne udrette noget. Kom, min Veninde! thi vi maa vedblive at gaae, for ikke at omkomme af Kulde. Kom!"

Den første Gade de gik igjennem var Klosterstrædet. De fandt strax Reuters Huus, da Skomager Frandsens Skildt endnu var paa det. Trende sorte Kors paa Døren; forkyndte: at alle Beboerne vare døde. "Reuter er ikke mere!" — sagde Theodore med dyb Vemod, og offrede den gamle tro Tjeners Minde en Taare.

"Han kan være flyttet et andet Sted hen."— trøstede Amalia. — "Og" — vedblev hun — "maaskee de sorte Kors bleve paamalede Døren da den forrige Eier, med alle hans Huusfolk, endnu inden Reuter kjøbte Huset, vare uddøde.

De gik videre, og det var som om Naturen vilde mildne dem den tunge Vandring; thi Stormen lagde sig. Det ophørte at snee og den skjønneste,

ved den fulde Maanes Skin, oplyste Vinternat, gjor: de dem det muligt at vandre paa Gaderne uden at vove formeget. Det var som om Kjøbenhavn var aldeles blottet for Indvaanere. De vandrede hele Byen rundt uden at see et Menneske. Ingen Vægter lod sin Stemme høre og kun de fæle sorte Kors, hvoraf ethvert Huus havde eet, Mange to eller tre, mindede dem om Aarsagen til den frygte: lige Dødsstilhed som overalt herskede.

Endelig frembrød den forønskede Morgen. Theo: dore klagede over Mathed og kunde neppe holde ud at gaae længere. Veninderne vare komne til Øster: Port hvor de standsede ved det usædvanlige Syn: at see et Huus paa hvis Dør der ingen Kors vare malede. De stode længe og betragtede dette fryde: fulde Syn. — "O" — udbrød Theodore vemodigen og stirrede paa den blanke Dør — "hvo der var saa lykkelig som dette Steds Beboere! O, Amalia! vor Skjæbne er skrækkelig. Vi ere som udstødte af den hele Natur, og have ikke det hvortil vi kunde helde vore Hoveder!

"Vor Fader boer i Himlen!" — trøstede Ama: lia. — "Paa ham vilde vi haabe!"

Huusdøren blev aabnet. En ung, smuk Jøde: pige, med n lille Kurv paa Armen, traadte ud af den. Fromhed lyste ud af hendes sorte, tindrende

Dine, og Melodien af en Morgenpsalme svævede endnu paa hendes friske Læber, da hun, uden at bemærke Theodore og Amalia, vilde ile dem forbi.

"Et Ord, min smukke Pige!" — raabte Amalia hende imøde. — "Hvo ere de Lykkelige der beboe dette af Herren velsignede Huus, over hvilket Pestens Morderengel ikke synes at have svævet?"

Pigen bævede tilbage ved at see de tvende Fremmede være hende saa nær. Dog hurtigt fattede hun sig, og sagde ved sig selv: "Maaskee de vilde tale med min Morfader, og da bør jeg jo vise dem til Rette." — Dog holdt hun sig i en lille Afstand medens hun svarede:

"Dersom De ere besængte med Pesten, som jeg maa formode siden De ere komne her: da maa De ikke nærme Dem til mig; thi vel bruger jeg et Middel som sikkrer mig aldeles for Pesten, men jeg er dog alligevel bange for at blive smittet. Et Sikkerheds-Middel kan være godt nok; men dog...."

"Men min gode Pige!" — afbrød Amalia hende — "Du glemmer at sige mig, hvo der boer i dette af Pesten forskaanede Huus; det eneste vi i hele Staden have seet, at være befriet for de skrækkelige sorte Kors."

"Har jeg da ikke" — udbrød Pigen smilende — "sagt Dem: at det er den gode og kloge

Aaron David, eller som de kalde ham, endskjøndt han er født her i Byen, den italienske Jøde. Dog jeg borde ikke rose ham, siden han er min Morfader, men sandt er det: at han kan helbrede de som ere besængte med Pesten og frelse de Sunde fra at faae den. Vil De tale med ham, da maa De vente til han faaer læst sin Morgenbøn, som vel vil være en halv Time; thi i den lader han sig aldrig forstyrre. Eller vil De blive her, til jeg kommer tilbage fra Salomons Apothek, hvor jeg skal hente Medicin? da vil jeg vise Dem Veien hen til Huset ved Stranden: thi andre Steder undersøger han, for det Første, ikke Deres Sygdom."

"Du skal hente Medicin? Er der da endnu noget Apothek hvor man kan faa Medicin?" — spørgte Amalia den snakkesomme Pige og saae forventningsfuld paa hende.

"Salomons Apothek er det Eneste i hele Byen hvor man kan faa Noget: thi paa alle de Andre, ere Folkene uddøde." — gjensvarede den unge Jødinde: — "Men veed De hvoraf jeg troer at det er, at Gud netop paa Salomons Apothek har sparet saavel Apothekeren selv, som Provisoren og begge Drengene? Det er saa sandt som jeg hedder Rachel: ene fordi at Apotheket er opkaldet efter den vise Kong Salomon og bærer hans hellige Navn!"

Amalia kunde ikke andet end smile over den naive Piges fromme Overtro. Hun tog en Guldring af sin Finger og kastede den til hende med Bøn om, at hun vilde modtage den for hendes artige Underretning — og bad hende tillige at sige hende og hendes Veninde, paa hvad Maade de kunde faa Aaron David itale, da det vilde være forlænge for dem at vente til hun kom tilbage fra Apotheket.

"Det vil det ogsaa." — sagde Rachel, efter at hun havde takket meget for den kostbare Ring, som hun, sin Frygt for Pesten uagtet, strax stak paa Fingeren. — "De vilde virkelig komme til at staae her og fryse; thi de er saa fulde af Ceremonier paa Salomons Apothek. Naar man skal have Noget, da maa man ikke komme Apothekdøren paa ser Skridt nær, men raabe ind til Provisoren. Han aabner da en lille Klap paa Døren hvoraf han udstrækker en lang Stang, paa hvis Ende hænger en lille Kjædel som er halv fuld af flydende og stærke Sager som lugte forfærdelig sure. I denne Kjædel maa man kaste saavel Recepterne som Pengene. Paa samme Maade modtager man siden hvad man skal have; men alt dette medtager en god Tid, saa at det er bedst at jeg giver Dem tillidet Underretning om hvad De haver at gjøre, for naar saa min Morfader itale, inden jeg gaaer. Seer

De: omme paa den anden Side af Huset er en lav grønmalet Port, som om et Qvarteer vil blive aabnet. Igjennem den, gaaer De ind i Gaarden hen til den nye Dør. hvorpaa De seer at der hænge tvende Klokkestrænge. Dersom De ikke ere syge af Pesten, da behage De at trække i den hvide Klokkestræng som hænger til venstre Side. Men have de Pesten, da maa de trække i den sorte Streng som hænger til Høire. Naar De have gjort dette, at sige om De ere smittede af Pesten, da maa De trække Dem hen i Gaarden lige midt imellem de tvende Stæder som for Luftens fri Farts Skyld ere aabne. Min Morfader vil da strax komme til Dem. Han har frelst Mange, og han vil ogsaa kunne frelse Dem: thi saa farlig syge ere De vel ikke, siden De ere komne gaaende hertil, endskjøndt Jomfruen eller Frøkenen der, er ilde nok tilredt. Far vel! Maaskee at vi sees snart igjen. Tusinde Tak for Ringen! Men det er sandt: De maa ikke sige til min Morfader eller Mormoder at De har givet mig den. Jeg vil skye min Broder den at gjemme. Nu maa jeg skynde mig; thi jeg har staaet her og sladret alt for længe. Farvel! Farvel!" — Hun ilede afsted med bevinget Fod og var dem snart ude af Syne. Amalia og Theodore stode længe og saae efter hende. Det var, som om en Engel fra Herrens lyse Himmel havde aabenbaret sig for dem.

"Det er Almagtens Værk!" — udbrød Amalia høitideligen. — "Vi ville med Tillid følge dette Vink fra det Høie. Dog først ville vi anraabe om Naade og Velsignelse fra ham hvorfra al Naade og Velsignelse ene udstrømmer. Kom, min gode, kjære Theodore! See hvor venligt Solen opstaaer, og kaster sine Purpurstraaler over det ulykkelige Kjøbenhavn hvor tusinde Fortvivledes Sukke og Klageskriig stige mod Skyerne! hvor de Døendes Rallen gjenlyder fra de Riges Borge som fra de Armes Hytter — og Alt er Nædsel og Elendighed! Vi ville ikke fortvivle; thi han som skabte denne herlige altoplivende Soel: hans Magt og Vælde er uendelig; han kan frelse os selv i Døden. Kom! vi vilde haabe Alt af hans Barmhjertighed!" — Hun trak Theodore med sig hen ved Østervold, og bad længe høit og inderligen. Theodore, hvis Hjerte ved den deeltagende Veninde's Trøst meget var lettet, gjentog Amalias Ord i Stilhed; og det var som om Haabets Engel, fra Himlens lyse Kyst, dalede ned og favnede hende ved sit af Salighed flammende Hjerte. Hun tænkte med mere Rolighed paa de Hulde som hun havde forladt, og mistvivlede ikke mere om atter at forenes med dem. "Kom, min ædle Veninde! min anden Moder!" — udbrød hun og hævede sit Himmeløie mod den opgaaende Soel. — "Lad os nu gaae til Aaron

David!" — De ilede Arm i Arm ad den af Rachel betegnede Vei, igjennem den grønne Port; trak i den sorte Klokkestræng og gik hen paa den betegnede Plads i Gaarden.

Et Vindve i Forhuset blev aabnet; og en Mand, med et levende, meget ædelt Udseende samt sølverhvide krøllede Lokker og Skjæg, bød dem, med et høit Udtryk af Venlighed, at være velkomne, samt forsikkrede: at han strax vilde være hos dem, naar de blot vilde opholde dem lidet. Dog bad han dem, at de ikke maatte blive forskrækkede for ham, da han kun indhyllet i en sort, med Beeg og Tjære overstrøgen Dragt og Masque, torde nærme sig til dem. Amalia og Theodore besvarede hans Hilsen og Tiltale med en stum Compliment, og det varede kun omtrent et halvt Qvarteer før Aaron David, i den omtalte Dragt, kom ned i Gaarden, gik dem imøde og bad dem tillidsfulde at følge sig. Han gik foran, og de fulgte ham igjennem en Baggaard, over en Have, til et lidet ved Stranden eenligt liggende Sted, hvor han lod dem tage Plads langt fra hinanden, og spørgte med en Stemme hvori der laae noget uudsigelig Venligt: hvor længe de havde havt Pesten, samt hvorledes Sygdommen havde yttret sig hos dem.

Theodore fortalte nu hvorledes hun troede at være blevet smittet af den thomsenske Familie, og viiste ham sit Ansigt og sine Arme.

Aaron betragtede hende nøie, især saae han hende meget skarpt ind i de store blaae Øine; derpaa erklærede han: at hun vel havde Pesten men i en meget ringe Grad; samt at han torde staae hende inde for Livet, naar hun ganske vilde overgive sig til hans Behandling.

Amalia faldt paa Knæ og hævede sit blide Øie takkende mod den Algode som, saa uventet, havde ført dem til den eneste Mand, der maaskee var i Stand til at frelse Theodores dyrebare Liv. Derpaa hævede hun sig i Veiret og udbrød inderlig bedende:

"Ædle Mand! Velgjører og Frelser! Alt hvad jeg eier er Deres. See disse Guldpenge og Smykker!" — hun aabnede en lille Kasse som hun havde under Armen. — "Alt dette er Deres om De ved Deres Kunst kan redde min Venindes, Grevinde v. Lantens Liv. Der! Tag det strax! O, det er meget for lidet; men det skal blive mange Gange fordoblet, om Gud vil befrie os for denne skrækkelige Landeplage og bevare hendes Fader, Grev Rosen, fra at blive Pestens Offer."

"Naar De" — udbrød Aaron blideligen — "ville betale mig hvad Medicinen koster mig selv,

da forlanger jeg Intet mere. Jeg har desuden ingen Rettighed til at helbrede Nogen, da jeg ved Pestens Udbrud, paa de daværende Lægers Erklæring, blev straffet som en Qvaksalver fordi jeg havde reddet nogle af Pesten angrebne Personer som havde Tillid til mig. Det er først i de sidste Maaneder, da Lægerne ere uddøde, at jeg har vovet at komme enkelte af mine lidende Medmennesker til Hjælp, og den alnaadige Gud har kronet mine Bestræbelser med Held; thi af niogtredive Personer som jeg har behandlet, ere kun sex døde. I Florenz, hvor jeg opholdt mig medens Pesten tre Gange har raset, har jeg af en gammel nu afdød orientalsk Læge, lært den sjeldne Kuust at curere og betrygge for Pesten. Men man maa have Tillid til mig, og med Taalmodighed bære de Piinsler der følge med min Methode. Siig mig derfor, ædle Frue! hvordan Deres Sygdom er begyndt, samt dens Fremgang at..."

"Jeg maa være ene med Dem" — afbrød Amalia Aaron — "før jeg kan dette; thi der ere Omstændigheder ved min Sygdom som..."

Aaron vinkede ad Thoodore og aabnede Døren til et Sideværelse.

Theodore saae med et ømt bebreidende Blik paa Amalia og gik ind i Værelset som Aaron lukkede i Laas efter hende.

Amalia fortalte nu Aaron omstændeligen, hvorfor hun var fulgt med sin unge Veninde, og sluttede med at bede ham: ikke at forraade for Theodore at hun havde bedraget hende, da hun ellers kunde faae isinde at flygte anden Gang for ikke at paaføre hende Pesten.

Aaron lovede det, paa Vilkaar at Amalia skulde underkaste sig den Cuur som han anvendte for at sikkre mod Smitten. Derpaa aabnede han Døren og bad Theodore at komme ind og følge med til hans Kone.

"Jeg maa dog komme til hende?" — spørgte Amalia bedende. — "Det er mig umuligt at leve adskilt fra min Veninde."

"Naar De først har fulgt mine Raad og er sikkret for Smitten." — sagde Aaron og gik med Theodore.

"O, Gud!" — udbrød Amalia da hun var ene — "skue naadig til hans Færd, og læg Din Velsignelse til hans Lægedom!"

Den venlige Rachel traadte ind og dækkede Bordet med Smør, Brød og Viin for Amalia.

"Hvor faaer Din Bedstefader dette fra?" — spørgte Amalia — "da, som jeg har hørt, Hungersnøden raser overalt i Staden."

"Han har itide forsynet sit Huus;" — gjensvarede Pigen — "og vi have mange Køer som,

vel fodrede, afgive overflødig Melk, hvoraf vi hver Dag faae friſk Smør. Min Bedſtemoder, ſom endnu ikke er gammel, forſtaaer at ſpare. Vor Herre lægger ſin Velſignelſe til, ſaa at vi hidtil have været fri for Mangel."

"Har Du længe været hos Dine Bedſteforældre?" — ſpørgte Amalia videre.

"I tre Aar, ſiden min Moder døde."— gjenſvarede Rachel. — "Jeg kom til ham ſtrax efter hans Ankomſt hertil fra Italien. Men, Frue! De nyder jo Intet. Spiis og forfriſk Dem; De kan have det behov. Nu er jeg ikke mere bange for at nærme mig til Dem; thi min Morfader har ſagt mig: at De ikke er befængt med den fæle Peſt, ſom Gud i ſin Naade bevare Dem fra nogenſinde at faae!"

Amalia nød kun lidet af de tilbudte Vederqvægelſer. Rachel tog af Bordet, og da hun var færdig dermed traadte Aaron David ind i Værelſet.

Amalia blev meget overraſket ved at betragte hans øſterlandſke, patriarkalſke Skikkelſe — thi han var denne Gang ikke klædt i hiin ſorte, tjærede Dragt — ſom i lige Grad indgjød Ærefrygt og Tillid. Og Haabet om ved ham at erholde Frelſe for den elſkede Theodore, ſlog dybe Rødder i hendes Hjerte.

"Jeg ønsker Dem til Lykke, Frue!" — udbrød Aaron idet en Strøm af Mildhed udgjød sig over hans udtryksfulde Aasyn. — "Grevindens Helbredelse er aldeles vis; og jeg tør forsikre Dem: at fire eller fem Uger vilde neppe medgaae, før hun fuldkommen karsk og sund kan forlade mit Huus; og da er hun aldeles sikkret, for i Fremtiden at faa denne skrækkelige Sygdom. Vil De, Frue! følge med til min Kone? Hun vil indgnide Ledemodene paa Deres Hals og Arme med en Salve, som befrier Dem fra at vorde smittet naar De trende Gange om Dagen lader hende igjentage det, samt Morgen og Aften indtager en Theeskeefuld af disse Draaber." — Han leverede Amalia en lille fyldt Flaske, bød hende Haanden og førte hende ad samme Vei som hun var kommet, til hans Kones Værelse.

En smuk midaldrende Kone modtog Amalia, og bad hende at have Tillid til sig; samt lovede om en halv Time at føre hende til Grevinden, som allerede havde underkastet sig den første Behandling og var bragt til Engs.

Amalia takkede den godmodige Kone inderligen, og lod sig af hende meddele det omtalte Præservativ. Derpaa kom Aaron ind og gav hende en overstrøget Taftes Kappe med Hætte og Masque i, samt et Par Handsker og Strømper af samme

Slags som hun i Sidekammeret tog paa. Derpaa førte han hende ind i et Værelse, i en afsides Fløi af Huset, hvor Theodore, som fra Top til Taae var indsvøbt og smurt med en stærk ildelugtende Salve, laae og krympede sig i Sengen.

Amalia nærmede sig grædende til den lidende Veninde. Dog blandede der sig Glædestaarer i hendes Graad; thi næst Gud, haabede hun med Tillid paa Aaron Davids Erfarenhed og Kunst, og bad Theodore at have Taalmodighed.

Theodore kunde for Smerte ikke tale, dog kunde Amalia see paa hendes Øine at hun ikke var berøvet Forstanden.

Den niende Dag, efter at Theodore havde udstaaet de skrækkeligste Smerter, blev det første Omslag taget af hende, samt Medicinen forandret. Hendes Saar bleve nu, af Madame Aaron, overstrøgne med en vellugtende, lindrende Balsam som forskaffede hende megen Lise. Da tre Uger vare forløbne, fik hun nye Hud; og da fjorten Dage endnu vare henrundne, erklærede den gode Aaron David hende for aldeles helbredet; dog forbød han hende at gaae ud i Luften, formedels den usædvanlige strænge Vinters Kulde. Et Gode som bidrog meget til at Pesten begyndte at aftage.

Amalia var uden for sig selv af Glæde da hun af Aaron modtog denne frydefulde Efterretning.

Hun tog et med Brillanter besat Guldhalsbaand, og hang det om Madame Aarons Hals. O, hun havde ikke bortbyttet denne Tidende for alle Indiens Rigdomme. Hun trykkede tillige en Æske fuld af Juveler i Aarons Haand, idet hun med ungdommelig Ild udbrød:

"Ikke vil jeg forsøge at lønne hvad De har gjort imod os! Nei det overlader jeg til Gud. Deres Løn venter Dem for hans Throne. Men jeg ønskede at De vilde modtage et ringe Minde om vor inderlige Taknemmelighed. Forsmaae derfor ikke denne lille Erindring fra to Veninder, som aldrig nogensinde vilde kunne forglemme Deres Velgjerninger! og vær overtydet om: at vi ikke dermed troe at have betalt Dem vor evige Gjæld!"

Aaron trykkede Amalias Haand til sit Bryst og lagde Æsken paa Bordet. Hans Kone bandt Smykket om Theodores Hals, idet hun med Inderlighed udbrød:

"Juveler og Smykker, passe sig kun for Ungdom og Skjønhed. Deres Ynde, Frue Grevinde! vil forhøie disse Ædelstenes Glands. Modtag da dette Smykke af min Haand! og lad det minde Dem om den gamle Rebekke der har faaet Dem uendelig kjær — og — dersom Deres høie Stand ikke lagde Hindringer i Veien — saa gjerne vilde elske Dem som en Datter."

"Moder!" — udbrød Theodore inderligen, og sank til Rebekkes Hjerte.

Pestklokken ringede meget stærkt. Aaron ilede ud. En svensk Slæde, med tre Personer, holdt i Gaarden.

"O, Gud!" — sukkede Theodore — "naar vil Du see i Naade til den syndige Jord, og lade den skrækkelige Pest forlade den?!"

"Det er ikke Himlens Straffedomme" — udbrød den gode Rebekke — "der har fremkaldet dette Onde over Jorden. Det er de skrækkelige Følger af Krigen. Flere hundrede, ja Mange sige tusinde, Mennesker og Heste laae jo forrige Sommer, i den skrækkeligste Hede, længe ubegravne paa Marken ved Helsingborg; og da de omsider bleve nedgravede, kom de langtfra ikke dybt nok i Jorden. Deraf er den skrækkelige Pest kommet, som blotter Sjælland og Skaane for Indvaanere; ja som maaskee har grebet meget videre om sig end vi her vide. O, den ræddomme, vilde Krig! Ved den kommer alle Landeplager. At dog Førsterne vilde indsee hvad for en Elendighed de ved den bringe over Menneskeslægten, og forunde den af Blod dampende Jord Fredens Velsignelse."

Theodore tænkte paa Gustav. Uvilkaarligt faldt hendes Øie paa hans Ring. En Taare faldt ned

paa den. Hun søgte at skjule sin Bevægelse; og for desbedre at kunne det, begyndte hnn at løse Halsbaandet af, som hun bad Madame Rebekke, til en svag Erindring, dog at beholde.

"Nei, Grevinde!" — sagde den ædle Kone med megen Værdighed i Stemme og Holding — "min Mand og jeg, have høitideligen lovet hinanden: aldrig at modtage mere end hvad vort Udlæg for Medicinen beløber sig til, af nogen Patient; og det synes som om han der har været til fra Evighed, har fundet Behag i dette Løfte: thi ved vore svage Hænder ere Mange blevne helbredede, og selv ere vi undgaaede Smitten. Dog Noget vil jeg modtage til en Erindring af Dem, Frue Grevinde! og det er, den lille glatte Ring som De der bærer paa Fingeren. Den forvoldte Dem megen Smerte under Sygdommen da den var som fastgroet i Kjødet og ikke kunde komme af, før Haanden igjen fik sin sædvanlige skjønne Skikkelse. Giv mig den! og jeg vil bære den til en Erindring om Dem og Deres Huldsalighed. Den skal aldrig mere komme af min Haand."

Theodore knuede Ringen til sit Hjerte og en Taarestrøm styrtede fra hendes Øine. Derpaa greb hun Rebekkes Haand, trykkede den med Inderlighed til sine Læber og udbrød med den skjulte Kjærligheds hele Vælde:

"De har frelst mit Liv! o, at jeg kunde vise Dem hvorledes jeg af min hele Sjæl er Dem hengivet for denne ubetalelige Velgjerning, thi mine dyrebare Forældres samt denne Venindes Liv, veed jeg beroe paa Vedligeholdelsen af mit. Men denne Ring — o den er saa uendelig dyrebar for mit Hjerte! Den skal følge mig i Graven!"

Rebekke læsde i Theodores Sjæl og tog den hulde Qvinde i sine Arme. Derpaa lagde hun sin Haand velsignende paa Ringen, og udbrød inderlig bevæget:

"Søde Barn! og jeg vilde berøve Dig hvad der maaskee er Dig det Dyrebareste i Verden. Kan Du tilgive mig? Siig mig: kan Du?"

"Du er en Engel!" — raabte Theodore med den høieste Ømhed, og sank atter til Jødindens Hjerte.

Aaron kom tilbage og kastede sin Pestkappe og Masque paa en Stoel.

"Her bliver noget for Dig at bestille, Moder!" — udbrød han hurtigen. — "Det er en Grevinde Gyllenstjerna fra Hveen. Vel har hun ikke Pesten, som hun troede, men hun er meget syg; og det er kun med Livsfare at hun er kommet hertil, da Jispoſterne have skudt efter Slæden."

Amalia og Theodore hjalp den gode Rebekke at gjøre et Værelse i Stand til Grevinden; og det

var kun med Møie at de fik den af Kulde og Syg-
dom aldeles kraftløse Kone ind i Sengen. Da hun
med Forsigtighed, i det kolde Værelse, var opvarmet,
blev det hende muligt at tale; og hun blev uden
for sig selv af Henrykkelse da hun erfarede, at hen-
des Sygdom ikke var Pesten. Rebekke og Amalia
vaagede hos hende den første Nat, og hun befandt
sig allerede om Morgenen noget bedre efter de Læge-
midler Aaron havde givet hende.

Theodore lyttede ængstelig efter ethvert Ord
som den syge Grevinde talede. Hun var rigtignok
kun fra Hveen, men kunde Gustav ikke være taget
dertil, da han flygtede for Baronessens Nærværelse?
Men aldrig kom Navnet: Stjernenkrone over Grev-
indens Læber. Hun ønskede at Amalia vilde spørge
om ham; men det gjorde Amalia ikke; og bede
hende derom? — nei det var Theodore en Umulig-
hed. Amalia befandt sig i nogle Dage upasselig
af Halssyge, og Madame Rebekke havde en qvinde-
lig Pestsyg at passe; Theodore maatte derfor være
hos Grevinden for at give hende Medicin og være
hende til Selskab. Hun betjente sig nu af en Qvin-
delist for at opnaae sit Øiemed, og spørgte Grev-
inden om, hvo de faldne og saarede svenske Officerer,
i Slaget ved Helsingborg vare. Grevinden nævnte
Mange af de høie Officerer som vare faldne i Sla-
get, og Theodore blev rolig. Omsider kom hun til

Gustavs Onkel, den i Slaget faldne General Stjernenkrone — og Theodore begyndte at bæve, hvilket Grevinden dog ikke bemærkede; men da hun kom til Oberst Stjernenkrone, og fortalte hvordan han havde gjort Underværker af Tapperhed inden han, truffet af flere Kugler, sank af Hesten. Hvordan Denne frelste ham fra at falde i de Danskes Hænder, ved at slæbe ham i Stiigbøilen ud af Slaget. Hvordan han blodig, og som livløs, blev optaget af en Bonde og baaret ind i hans Hytte — da rystede Stolen voldsomt med Theodore — og hun sank, med et Skriig, om paa Gulvet.

Grevinden skreeg om Hjælp; og Amalia, der havde sit Værelse ved Siden af hendes, styrtede ind.

"Gud i Himlen!" — raabte Amalia, og forsøgte forgjæves at hæve den Høitelskede fra Gulvet.— "Hun er død! Hjælp! Hjælp!"

Grevinden sprang ud af Sengen, thi Amalia tørnede, med sin altfor svære Byrde, med Brystet mod en Stoel — og faldt med Theodore hen ad Gulvet.

Aaron, hans Kone og Rachel ilede til og de fik ved forenede Kræfter Theodore og Amalia ind paa deres Senge.

"Hvad er dette?" — spørgte Grevinde Gyldenstjerna sig selv, idet hun ved egen Hjælp steeg

op i Sengen — "skulde hun kjende Stjernenkrone? og er hun maaskee Gjenstanden for hans ulykkelige Kjærlighed?"

Ved Aarons Kunst var Theodores Besvimelse snart hævet; men da hun kunde undvære hans Hjælp, var Amalia den høiligen behøvende; thi denne samme Veninde som allerede ved Alder, Svagelighed og Modgang var dybt bøiet befandt sig meget ilde. Hendes Bryst var, i Faldet, forslaaet. Blodet kom hende op i Munden; og dersom hun ikke hurtigen var blevet aareladt, kunde dette Fald koste den Ædle Livet.

Theodores Smerte var ubeskrivelig stor, da hun stod ved den mere end moderlige Venindes Sygeleie. Med utallige Taarer beskyldte hun sig selv for, at være Aarsag i den Ædles Lidelser; og ansaae det som en Straf fra Himlen, fordi hun, som var en Andens ægteviede Huustro, havde ladet en syndig Kjærlighed, som Gud og Lovene fordømte, faae saa meget Rum i sit Hjerte. Da Amalia, hendad Midnatsstunden, begyndte at phantasere, steeg Theodores Fortvivlelse til det høieste, og hverken den høimodige Aaron eller hans fortræffelige Kone, formaaede at trøste hende. Theodore lagde formedelst sin Smerte ikke Mærke til hvad der foregik om hende, nemlig: at Folk fra Øvrigheden gjorde en Huus-

undersøgelse hos den ædle Aaron; og paastode: at han stod i Forbindelse med Sverrig som var Danmarks Fjende, da man vilde vide: at en svensk Slæde var kjørt ind i hans Gaard for nogle Dage siden. Til Lykke for ham, blev han i Tide underrettet derom, og inden Undersøgelsen gik for sig, var Grevinde Gyllenstjerna, skjult af Tusmørket og Taage, skjøndt uhelbredet, reist hjem; saa at Aaron og hans Kone slap med den Skræk de for deres Menneskekjærligheds Skyld maatte udstaae.

Theodore hørte og saae Intet af alt dette. Fortvivlelsen over at have bragt den ædle, gode Amalia paa Gravens Rand, havde allene Rum i hendes Hjerte. Aaron erklærede Sygdommen for en stærk Halsbetændelse; og da den tog saameget til, kunde han ikke dølge: at han frygtede for den Syges Liv. Theodores Tilstand blev rædsom. Hun knælede ned ved Sengen og trykkede Venindens af Feberheden blussende Haand, til sine Læber. Hun bad Gud, under brændende Taarer, at bevare Amalias Liv, eller dog at forunde hende Forstanden inden hun forlod Verden, at hun kunde erholde Tilgivelse fordi hun var Aarsag i hendes Død. Hun glemte næsten hendes Forældre ved Amalias Sygeleie, og saae den Dag med mindre Længsel imøde da hun atter skulde omfavne dem — siden hun ikke kunde bringe deres ædle eneste Veninde med sig.

Den skrækkelige afgjørende niende Dag nær-
mede sig; og med hvert Minut svandt Haabet om
den elskede Syges Liv. Theodore vreed fortvivlet
sine Hænder, og stirrede uden Taarer mod den klare
Himmel som om hun forventede et Mirakkel af den.
Aaron stod ved Amalias Hoved, Rebekke ved hendes
Fødder. — "Herren velsigne hendes Bortgang!" —
udbrød den ærværdige Olding og en Taare perlede i
hans milde Øie. — "Hendes Aandedrag standser.
Halsbetændelsen qvæler hende. Der er snart for-
bi!"

"Fader i Himlen! forbarm Dig over mig!" —
raabte Theodore med den høieste Smerte og vilde
kaste sig over Sengen. Aaron tog den Fortvivlede
i sine Arme og førte hende lempeligen ud af Dø-
ren. — "Lad hende fuldende i Fred! De kan ikke
taale at see hende døe!" — udbrød han dybt bevæ-
get, og lukkede Døren i efter den høit skrigende Theo-
dore.

Ellevte Capitel.

Den Skindøde.

"Han har ret!" — skreeg Theodore i Vildelse — "Jeg kan ikke taale at see hende døe!",— Hun foer ned ad Trappen over Gaarden ud af Porten; og inden hun selv vidste af det: var hun ude paa Gaden, langt fra hendes Velgjørers Huus, paa et Sted som hun ikke kjendte, eller kunde erindre sig nogensinde før at have været paa. Uden nogen Bestemmelse gik hun videre. Om hun vilde gaae tilbage til sin Velgjørers Huus, til den døende Veninde, eller til sin Faders Hotel, hvor hun dog ikke kunde komme ind — det vidste hun ikke. Maaskee at de Elskede i hendes Fraværelse vare døde — eller endog, som Amalia, laae og kæmpede med Døden. "O" — sukkede hun, og Naturen lettede hendes Hjerte ved at give hende Taarer — "da vi Alle levede indsperret i vort Fristed, da var det lykkelige Dage! O, at jeg endnu var der, og at Amalia stod ved min Side midt iblandt de Dyrebare!"

Theodore blev standset i sine Betragtninger af fire i sorte begede Kapper indhyllede Pestdragere der gik hende forbi, hver bærende et Liig paa Ryggen. Hun slog af Forfærdelse Øinene til Siden

og saae til sin Forundring, at hun stod lige ved Helliggeistes aabenstaaende Kirkeport, hvor Pestdragerne gik ind og kastede Ligene i en stor dyb Grav. Da denne Forretning, hvorved Theodore bævede saa hun maatte holde sig ved Kirkeporten, var til Ende, sagde den ene Pestdrager til de Andre:

"Bleve de tre Kors malede paa Porten?"

"Ja vist!" — svarede en Anden — "endskjøndt det var tidsnok: thi der er jo en Død endnu som een af os maa kaste paa Nakken og slæbe hertil."

"Vi ville lade Satan slæbe af med det lange Gespends!" — sagde den Tredie. — "Løb een af Jer hen at lukke Porten. Det bliver ikke undersøgt; og han kan gjerne ligge der til Dommedag."

"Nei det gaaer ikke an" — udbrød den Første — "vi maa have ham bort. Der er formodentligen ikke meget ved ham at hente. Vi kunde derfor lade ham ligge til Pestvognen kommer tilbage. Den forslugne Kudsk, slæber ham da gjerne ned paa Vognen, i Haab om at finde Guld og Rigdomme hos ham. Naar kommer Vognen?"

"Lad os gaae!" — sagde den Fjerde — "vi møde vist Pestvognen paa Østergade. Da kunne vi sige Kudsken Besked og bede ham at lukke Porten i Laas, naar den Døde er transporteret."

"Vel bekomme ham med Byttet!" — sagde den Anden. — "Hans Gulduhr har jeg: og det var nok alt hvad han havde paa sig. Det er forbandet, at der i denne Tid døe saa faa af de Rige. Fortjenesten bliver hver Dag mindre; og dersom Vor Herre ikke snart giver os Regn og Slud: er jeg bange for at Pesten aldeles ophører!"

"Det forbyde Gud!" — raabte den Tredie, idet de Alle fire, uden at blive Theodore vaer, gik ud af Kirkegaarden.

Theodore var rystet indtil Sjælens Inderste. Hun formaaede neppe at gaae, og maatte holde sig langs med Kirkemuren for ikke at falde. Omsider stod hun paa Hjørnet af lille Helliggeiststrædet og Amagertorv — og hendes Faders Hotel laae lige for hende. Hun styrtede paa Knæ og strakte Hænderne ud imod den elskede Fædrenebolig, som indsluttede de Ædle som hun saalænge havde savnet. "Mon de ogsaa endnu leve?" — spørgte hun sig selv og vaklede tvers over Torvet til Porten. — "Forbarmende Gud!" — skreg hun, da hun fandt den halv aaben og trende sorte, endnu vaade Kors malede paa dens Planker. Den Ulykkelige sank, overvældet af sin grændseløse Elendighed, til Jorden. Store Hagel som slog hende i Ansigtet, kaldte hendes Bevidsthed tilbage. Af de nymalede Kors slut-

tede hun sig til, at det var det Sted Pestdragerne havde omtalt. Der var et Liig endnu. Hendes elskede Fader var en høi Mand; det kunde, ja det maatte være ham. O, hun vilde overbevise sig derom, skulde det end koste hendes Liv. Hun vilde trykke det sidste taknemmelige Afskedskys paa hans velsignede, af Pesten henvisnede Haand. Med Lynets Hurtighed løb hun mod Porten, og stødte i Farten paa en Kone.

"Siig mig" — raabte hun som vanvittig — "hvordan er Pesten kommet i dette Fristed som for Enhver var utilgjængeligt? og hvordan er Porten blevet aabnet?"

"Pøbelen" — gjensvarede Konen — "som troede der at finde saavel Sikkerhed som Levnetsmidler, har, for omtrent en Maaned siden, gjort Indbrud der. Folkene derinde maa derved være blevne smittede; thi som jeg seer: ere de nu..."

"Men Grev Rosen og hans Familie? De fire Børn og...? — raabte Theodore atter, og greb fat paa Konen for ikke at styrte til Jorden.

"Om dem veed jeg Intet" — gjensvarede hun — "men af Korsene kan man jo see at de ere døde."

"Døde!" — skreeg den ulykkelige Datter. — "Ja, de ere Alle døde! Mig, kun mig alene skaa-

nede Himlen i sin Vrede!" — Med Stormens Fart styrtede hun ind i Gaarden. Sneen hvirvlede høit i Veiret over Madame Johnsons Grav. "O, Du Lyksalige! Du har udstridt!" — raabte hun og ilede op af Trappen ind i hendes Forældres Dagligstue. En skrækkelig raadden Stank, flog hende imøde da hun aabnede Døren. Hun snublede over et Liig, og var nær styrtet til Jorden; dog fattede hun sig, for at see om hun ikke kunde opdage hvo den Døde var. Hun bøiede sig ned over Liget og — hendes Gemals fortrukne Ansigt grinede hende imøde. Den høieste Forfærdelse bemægtigede sig hende. Hun syntes, at han aabnede sine Knokkel-Arme for at trykke hende til sit Bryst. Det blev sort for hendes Øine. Sandserne forlode hende aldeles, og hun sank ned paa Grev Lantens stinkende, forraadnede Legeme.

"Her skal det være!" — sagde Pestvognens Kudsk, ved sig selv, idet han gik op af Trappen. — "Bare der er noget at faae Fingre i, og han ikke er for svær, thi min Vogn er allerede stærk læsset" — vedblev han i det han aabnede Døren hvor den ulykkelige Theodore, og Grev Lantens Liig laae udstrakte paa Gulvet.

"Hvad Djævelen!" — raabte han. — "De Satanner talte kun om eet Liig, og her ligger —

ved min syndige Sjæl! — To. Der maa nok ikke være Noget ved dem at hente, ellers havde de nok selv baaret dem ind paa Kirkegaarden. Det er dumt af mig at tage dem, da Vognen er fuld. Een kunde jeg nok, men..." — Han blev i det samme Theodores kostbare Halsbaand vaer, faldt med graadige Øine over hende og bemægtigede sig det. Ved denne Bevægelse begyndte Theodore at aande. — "For Satan!" — raabte han — "hun er ikke rigtig død! men det er det samme. Jeg vil skynde mig at faae hende slæbt ned og kastet i Jorden: thi dette herlige Smykke vil jeg ikke miste. Det er mere værd, end alt hvad jeg hidtil har faaet. Lad saa det andet Liig kun ligge til i Morgen." — Og nu kastede han Theodore paa Skuldrene, ilede hurtigen ned med hende og lagde hende med nedvendt Ansigt ovenpaa den med forraadnede Liig fyldte Pestvogn, dækkede den til og vilde kjøre til Frue Kirke for at kaste hans svære Læs i den der nylig opkastede store dybe Grav.

"Holdt!" — raabte en Herre med en mandig Stemme og standsede Hestene der allerede begyndte at gaae. — "Siig mig, Du de Dødes frygtelige Kudsk — O jeg er som jeg var berøvet Forstanden — Er dette ikke Grev Rosens Palai?"

"Fader i Himlen!" — raabte han derpaa — "der staae jo tre Kors paa Porten! Ere Beboerne da

alle uddøde?" — Han holdt Hænderne for Ansigtet og bævede for at høre Svaret paa sit Spørgsmaal.

"Hver en Kjævt!" — gjensvarede Kudsken. — "Men" — føiede han langsomt til, da han var bange for at blive røbet ihenseende til det Liig han havde ladet ligge — "vil Herren gaae op i Stuen? der ligger endnu en Død som jeg skal hente ned — de Andre ere for længe siden begravne — da kan De see om han maaskee er af Deres Bekjendte, eller har noget hos sig som kan give Dem Oplysning."

Den fremmede Herre, som næsten var ude af sig selv, fulgte efter Kudsken som ilede op af Trappen, og vendte Liget om for at han kunde see om han kjendte det. Et Papir stak op af dets Lomme. Den Fremmede tog det og raabte: Lanten! Derpaa vendte han sig fra Liget, som det syntes, med Afskye. Kudsken bar det ned og lagde det paa Gaden medens han tog det sorte Liigklæde af Vognen. Det forfærdelige Syn af disse mange Døde, gjorde et skrækkeligt Indtryk paa den Fremmede. Kudsken kastede Lantens Liig oven paa Theodore, hvis høire Arm, ved det stærke Stød, gled lidet ud fra Legemet.

"Bi lidt!" — udbrød Kudsken. — "Her er en lille Guldring, den tilhører mig." — Og nu greb han fat paa Haanden for at trække den af Theodores Finger.

"Holdt! Holdt!" — skreeg den Fremmede med tordnende Stemme. — "Den tilhører den Døde og hun skal have den med sig i Graven. Der!" — raabte han, og drog en kostbar Ring af sin Finger — "tag denne i Stedet! O, maaskee det er en kjær Erindring, siden den har fulgt hende i Døden."— Medens han sagde dette faldt hans Øie uvilkaarligt paa Ringen. Han betragtede den nøiere og greb omsider Theodores Haand. — "Forbarmende Gud! Theodore!" — raabte han, kastede Lantens Liig til Side, saa at det rullede ned, og løftede Theodore af Vognen — "Bort! Bort!" — raabte han derpaa saa Hestene sprang høit i Veiret. — "Dette Liig faaer Du ikke! O, Theodore! Skal jeg saaledes gjenfinde Dig! O, Gud! o, Gud! Jeg vil døe ved Dit i Døden forstummede Hjerte!"

Behøver man at sige: at den Fremmede var Gustav?

Mon nogen Gjenvordighed kan lignes ved det som Gustav i dette skrækkelige Øieblik udstod. Af Grevinde Gyllenstjerna, hvis Gemal var en Ven og Slægtning af Gustav, i hvis Huus han opholdt sig og havde havt Pesten, erfarede han: at Theodore var i Aaron Davids Huus. Grevinden talede meget om Theodores Elskværdighed og Ynde, og forglemte ikke at tale om den Afmagt hun faldt i, da der blev talt om Gustav. Den aldrig ud-

slukte Flamme for den Hulde, blussede op til en vild Lue. Gustav vilde see Theodore, skulde det end koste hans Liv. Han ordnede derfor sine Sager det snareste han kunde, gik over Isen og kom ved Guld og List lykkelig ind i Byen. Hans første Gang var til Aaron Davids Huus, hvor han ankom et Par Timer efter at Theodore var savnet. Han ilede ud for at opsøge hende — og fandt den Tilbedte paa Pestvognen.

"Jorden tilhører de Døde!" — sagde en stor, stærk Karl, som med en Anden kom trækkende med en middelmaadig Slæde, til Gustav som sad paa en Trappe og holdt Theodore i sin Favn. — "Er det værd at græde saameget for en Død, som ikke kan komme mere tilbage? Vil Herren give os en Daler, da ville vi kjøre Liget ind paa Kirkegaarden. Graven med de i Dag samlede Pestdøde, er endnu ikke kastet til; vi lægge hende da oven paa Ligene, og inden en halv Time er hun skjult med Jord."

Gustav vinkede ad dem at de skulde gaae, og trykkede Theodore tæt op til sit Hjerte.

"Herren kunde gjerne unde os det Par Skilling!" — vedblev Karlen — "saa beholdt dog Deres salige Kone, eller Kjæreste, hvad hun har paa, med sig i Jorden. Kommer Pestdragerne idetsamme: da tager d. hende bort lige for Deres Næse; thi der

maa ingen Døde være enten i Husene eller paa Gaderne; og da bliver hun udplyndret, især da hun er saa prægtig klædt, og kommer maaskee da ganske nøgen i Jorden."

"Hvad siger Du?" — raabte Gustav, trykkede den Elskede endnu fastere til sit Hjerte og skjulte hende aldeles under sin store Kappe, som om han frygtede for at Pestdragerne skulde komme og berøve ham hende. — "Plyndre hende? I Jorden? — Nei! Nei! Hun skal ikke i Jorden! Ingen skal berøve mig dette hellige Liig saalænge som der endnu er en Blodsdraabe i mit Hjerte! Eller" — vedblev han fattende hurtigt en Beslutning — "ville I vove Eders Liv? Jeg betaler Eder hvad I fordre for det: femhundrede, tusinde, ja titusinde Rigsdaler? Ville I skjule dette Liig i Eders Slæde, og trække det over Isen til Hveen, hvor jeg har min Hjemstavn? — Alt hvad jeg eier..."

"O, naadige Herre!" — udbrød den ene Karl — "intet er lettere; thi Jisposterne ere vante til at see os at trække med Slæden paa Isen, da vi sælge dem Brød, Sild og Brændeviin, samt undertiden Øl saa ofte vi kunde, faae noget, som dog stundom er lykkedes for os. Lad os faae Liget ind paa Kirkegaarden. Der bemærker Ingen os. Vi skjule det da saa godt vi kunne, og naar

vi ere komne Fiispoſterne af Syne, da kan Herren gjerne ſidde op i Slæden med; og det ſkal endda ikke vare tre Timer, inden vi ere paa Hveen. Men ſaa maa Herren ſørge for at vi kunne blive der; thi komme vi tilbage, kunde det let hænde ſig at vi bleve hængte."

Guſtav lovede Alt og ilede med ſin elſkede Byrde ind paa Helliggeiſtes Kirkegaard. Karlene fulgte efter med Slæden.

"Nei! Nei!" — raabte han og ſtirrede fortvivlet paa Theodore idet han lagde hende ned paa Halmen i Slæden og tildækkede hende med ſin Bjørneſkinds Frakke og ſtore Slængkappe. — "Dine dyrebare Levninger ere for gode for Jorden. Saalænge jeg lever og aander ſkal Du ikke blive nedſænket i den!"

Karlene trak ilende afſted med Slæden.

Guſtav fulgte i en Afſtand efter den.

"Kom nu, Herre!" — raabte den ene af Karlene da de vare ſaa langt fra Fiispoſterne at deres Kugler ikke kunde naae dem. — "Kom nu og ſæt Dem op; og vi ſkulde inden Solen er nede, være paa Hveen!"

"O, Gud!" — ſukkede Guſtav da han nærmede ſig Slæden. — "Jeg fører min Elſkede til mit Hjem; men — hun lever ikke mere. Aldrig ſkal

hun erfare: at jeg elskede hende til Døden!" — En Taarestrøm styrtede frem af hans Øine idet han lættede Kappen og Peltsen i Veiret, steeg ind i Slæden og hævede den Begrædte op i sine Arme.

"Almægtige Gud!" — raabte Gustav da Theodore noget havde lagt ved hans Hjerte, med hendes Ansigt op mod hans Kind. — "Hun lever! Hun aander! Holdt, Karle! Kommer! hjælper mig! Hun lever!"

Karlene holdt med Slæden og kom Gustav til Hjælp, som hævede den formeente Døde i Veiret. Hendes Aandedrag bleve stærkere. Det varede ikke længe inden hun aabnede sit skjønne sjælfulde Øie, og sporgte med sin rene Sølvstemme hvis mindste Tone gjenlød dybt i Gustavs Hjerte:

"Hvor er jeg?"

Gustav torde ikke svare. Han vidste at den elskede Gjenfundne deelte hans Lidenskab. Hun bar jo hans Ring, Pantet paa hans uendelige Kjærlighed, paa sin Finger. Hvor let kunde ikke hans Nærværelse kaste hende tilbage i den Tilstand hvori hun var, da han frelste hende fra at blive levende begravet. Han vendte derfor sit Ansigt fra hende og taug.

"Smukke Jomfrue eller Frue!" — gjensvarede den ene af Karlene. — "De er hos en ung Herre der,

endskjøndt han troede at De var død, elsker Dem meget høiere end nogen Anden kan elske en Levende!"

"Han vilde aldrig ladet Dem begrave, saa kjær var De ham!" — forsikrede den anden Karl trohjertig og pegede paa Gustav.

"Gustav!" — raabte Theodore — og det var som om den saa længe fordulgte Kjærlighed udtalte sig i dette fra hendes Sjæl strømmende Udraab — og sank besvimet til den tro Elskers Bryst.

"Hun dør!" — skreg Gustav med Fortvivlelsens Stemme. — "O, Du aiforbarmende Fader i Himlen! Lad hendes flygtende Sjæl vende tilbage til Jorden!"

Karlene gneed Theodores Tindinger med Brændeviin; og da de vare vante til at have Ild paa Isen, for derved at varme Øl til Iispoſterne, havde de Fyrtøi hos dem. De holdt derfor en antændt Svovlstikke for den Besvimedes Næse, hvilket havde den Virkning: at hendes Bevidsthed snart vendte tilbage, og hun atter aabnede sine skjønne Øine i Gustavs Favn.

Solen, som endnu var høit oppe paa Himlen, kastede sine Straaler paa Gustavs skjønne mandige Aasyn da Theodore anden Gang blev vækket af sin Amagt. Tvende store Taarer hang i hans flammende Øie. Theodores Øie mødte hans. Gustavs

Taarer trillede ned af Theodores Kind, som en let Rødme overfløi. Hun skjulte sit Ansigt paa Gustavs Barm. Han favnede den Gjenfundne ved sit af overjordisk Salighed flammende Hjerte idet han tog hendes Haand inden i sin, og trykkede den med Varme. En svag Bevægelse af Theodores Fingre gjengjeldte Trykket. Gustav hævede hendes skjønne Hoved op til sin Kind. Karlene svøbte Reisekl æderne tæt om de Lykkelige; og da Solens sidste Straaler sank bag Herthas Bøgeskove — bar Gustav Theodore ind til den endnu ikke ganske helbredede Grevinde Gyllenstjerna, som imodtog den Hulde med aabne Arme.

"O" — sagde Grevinden da Theodore tre Dage derefter, frisk og sund sad lige over for den lykkelige Gustav — "hvor det ene Led i Skjebnens Kjæde hænger i det Andet. Dersom ikke en Overløber fra Kjøbenhavn, havde underrettet mig om at Aaron David kunde curere for Pesten, og dersom jeg ikke havde troet at være smittet af denne skrækkelige Sygdom: da havde disse Ædles uendelige Kjærlighed, først i Evigheden fundet sin Løn; og denne unge, skjønne Kone skulle vordet levende begravet. Vi have Alle, men især De, mine ædle Venner! Aarsag til at lovprise den Almægtige, hvis Miskundhed og Naade varer evindelig."

Et Suk banede sig Vei op af Theodores skjønne Barm. Thi hvor kunde hun, som havde mistet saa uendelig Meget, være lykkelig?

Gustav læste i den Elskedes Sjæl. "Fra deres Himmel" — udbrød han bevæget og tog den skjønne Brud i sin Favn — "smile de til vor Pagt og velsigne den. Usynligen vilde de omsvæve os; og er det muligt: da vil vor Lykke forøge deres Salighed i Himlen. O, min tilbedte, min gjensundne Theodore! Vor Kjærlighed er prøvet og luttret i Modgangens stærke Flammer; og den ellers alt fortærende Tid, har forstørret dens Kraft. Hvi skulde vi da dvæle længere med at blive lykkelige? Den ærværdige Provst ved Domkirken i Lund, har Alherren bevaret fra at døe af Pesten. Lad denne værdige Herrens Tjener, lægge vore Hænder sammen og lyse Velsignelsen over vor af de dyrebare Hedengangne velsignede Pagt! O, min Theodore! vil Du?"

Theodore skjød den Elskede blideligen af sin Favn og udbrød inderligen:

"Min Gustav! vel vide vi at Døden, ved Pesten, har sønderrevet de Lænker som i Livets Vaar bleve slyngede om vore Hænder, og som nær havde knust vore Hjerter, men veed Verden det ogsaa? og ere vi ikke afhængige af dens Dom? Desuden — sømmer

det sig for den ulykkelige Datter, der nylig har mistet en ædel Fader og tvende ømme Mødre — thi Amalia Darner elskede mig med en Moders Kjærlighed — for Enken, der nylig har mistet sin Gemal, at tænke paa at indgaae et nyt Ægteskab? Og kan den meest nagende Hjerteſorg, og Følelse for Ægteſtandens Glæder, rummes i eet og det samme Hjerte? Nei, min dyrebare Gustav! Græsset maa først grønnes paa vore elskede Hensvedes Grave, før vi kunne tænke paa en nøiere Forening. Jeg er Din i Liv og Død! Intet skal nogensinde mere adskille os paa Jorden! men give Dig min Haand nu — nei det kan, det vil jeg ikke! og det vil Du, min elskede Ven! ikke heller forlange. — Desuden: Du taler om Lunds Domkirke? O, intet Herrens Tempel i Verden har den høitidelige Hellighed for mig, som Helliggeistes ældgamle Kirke i Kjøbenhavn. Der er jeg døbt. Der annammede jeg første Gang det hellige Alterens Sakramente. Der har jeg saa ofte i Bønnen hævet mit Hjerte for Herrens Throne; det var det sidste Guds Huus jeg var i før den morderske Pest udbrød i Kjøbenhavn. Der har jeg saa ofte bedet Forbarmeren at bevare Dit Liv, og han har bønhørt hvad jeg bad. — Naar den skrækkelige Pest har forladt mit elskede Fødelands Dale: da ville vi drage til Kjøbenhavn for at opsøge vore Elskedes

Grave — og da vorder jeg i Helliggeistes Kirke Din for Tid og Evighed."

"O, Theodore!" — udbrød Gustav med Kjærligheds hele Ild i sit flammende, mandige Aasyn idet en Taare hang i hans mørke, talende Die — "skulde vi da vente efter en Tid som maaskee er langt borte eller kan udeblive hele Aar? Ere vore Hjerter ikke fra vore Ungdomsdage forenede? Hvorfor skulle vore Hænder da ikke tillige blive det? Lad mine Bønner finde Veien til Dit elskende Hjerte! Om otte Dage begynder den elskelige Julefest; lad den oprinde mig, som den lykkeligste af alle Dødelige, som Din Ægtemand, ved Dit ømhedsfulde Hjerte! Svar mig, Du Elskeligste! Ved Dine Fødder; forventer jeg min Dom!"

"Reis Dem, Hr. Oberst!" — udbrød Grevinde Gyllenstjerna skalkagtigen — "og hør staaende Deres Dom af mine Læber: Skriv til Senatet i Stokholm, og forlang Deres Afskeed. Paa Grund af Deres erkjendte Fortjenester af Staten, de mange Felttoge hvori De har været, samt Deres betydelige Blessyrer: vil den ikke blive Dem nægtet; men der vil hengaae en Tid, inden De faaer den. Denne yndige Enke, bliver imidlertid under min Beskyttelse. Pesten som, Gud være lovet! er i stærk Aftagende, vil aldeles drage til Levanten hvor den

hører hjemme. Da De har Deres Eiendomme i Danmark, vil De, af Kong Frederik den Milde, letteligen erholde Tilladelse til at reise dertil. Jeg følger da med min Veninde og skal selv have den Glæde at ledsage hende til Alteret og lede hende i Deres Arme; og mit Hjerte skal slaae af Fryd over Deres Lykke. Jeg har udtalt! Min Veninde tilvinker mig, smilende igjennem Taaren, sit Bifald. Altsaa siger jeg med megen Gravitet: Amen!"

"Amen!" — udbrød Theodore høitideligen og saae med Ømhed paa Gustav.

"Din Villie skee, Du herligste af alle Qvinder!" — raabte Gustav og omfavnede den skjønne Brud.

"Det er formeget min Herre!" — udbrød Grevinde Gyllenstjerna med comisk Alvorlighed — "Sømmer det sig, at sige om en Dame: at hun er den Herligste i en anden Dames Nærværelse? Veed De da ikke: at vi Alle ere herlige, ja fortryllende og guddommelige?"

"De er en Engel!" raabte Gustav og kyssede den overgivne Kones Haand.

Tolvte Capitel.

Bryllupsdagen.

Fire Maaneder vare forløbne, uden at noget af Vigtighed hendte for Gustav og Theodore; og dersom Theodores vedvarende Sorg, som stedse fremkaldte Taarer i hendes skjønne Øine, ikke havde været: da havde disse fire Maaneder været de lykseligste i de Elskendes tilforn saa stormfulde Liv. Grevinde Gyllenstjerna, var aldeles helbredet. Roserne blomstrede atter paa hendes fagre Kinder; og endskjøndt hendes Gemals Herresæde, som var i Nærheden af det fordum saa skjønne Uranienborg, ved Pesten næsten var blottet for Tjenestetyende og den fintbyggede Kone selv maatte forrette mange af de grovere Arbeider, hvorved dog Theodore stod hende søsterligen bi, forlod hendes medfødte Munterhed hende aldrig. Livet havde for hende kun Roser. Syngende og dandsende svævede hun over dem; og Sorgen kunde paa det nye Uranienborg, som Herregaarden i Almindelighed blev kaldet, hvis Muse den fortryllende Ulrikke Eleonore var, ingen ret Fodfæste faae, men maatte stedse, efter et kort og svagt Herredømme, med uforrettet Sag, fortrække.

En saadan Kones livlige Omgang, kunde ikke andet end virke paa Theodores Sørgmodighed. Ofte traf det sig, at hun smilede igjennem Taaren; og at hendes Sorg hendøde ved Venindens Luners Trylleri. Men det var kun om Dagen, at hendes pinefulde Hjerte for Øieblikke kunde synes med mindre Smerte at føle sit Savn. Om Natten gjenlød hendes eensomme Kammer af Sukke og Klageraab; og den Pude hvorpaa hendes skjønne Hoved hvilede, var hver Morgen vaad af de Taarer Sorgen over de Uforglemmelige pressede af hendes Hjerte.

Den Alforbarmende havde imidlertid hørt Nordens Millioners Bønner. Den usædvanlige strænge Vinter, som vedvarende fra først i November til sidst i April, virkede med en overordentlig Kraft imod Pesten. Allerede i Slutningen af November, tog Sygdommen meget af; Dødeligheden var kun halv saa stor som før, og da det rædselssvangre Aar **1711** var henrundet, greb Smitten ikke videre om sig. Den kolde, rene Luft som velgjørende igjennemstrømmede Borg og Hytte, gjød Lægedom og Kraft i de Syges Nerver; og de forlode helbredede det Leie hvoraf de aldrig mere havde haabet at opstaae. Vel stode mange Steder, ja hele Landsbyer øde; men det varede ikke længe inden Slægtninger af de Afdøde flyttede ind i de forladte Boliger, og toge fat paa de Sysler som de kjære Hensovede havde

forladt; ja da den strænge Vinter aldeles var op-hørt og Gud havde givet et velsignet, mildt og frodigt, skjøndt sildigt Foraar: saae man atter Plougen at fure de Agre som et heelt Aar, formedelst Pesten, havde lagt udørkede — og Bonden nedlagde atter sin Sæd i Jorden, med Tillid til ham som ene kan give Vext og Kjærne; og hans glade Taksesange stege mod Skyen, fordi den Algode havde bevaret ham fra at døe af Pesten og forundet ham den Lykke, atter at kunde dyrke Jorden i Haab om en riig Høst.

Allerede hilsede Nattergalene i Hveens Lunde det yndige Foraar; og Lillien, plukket af den elskende Gustavs Haand, smykkede Theodores yndige Jomfruebarm, da den forønskede Afskeed fra Senatet i Stokholm, og Tilladelsen fra Kong Frederik den Fjerde at tage sine Eiendomme i Danmark i Besiddelse, ankom til den lykkelige Stjernenkrone, som nu saae Opfyldelsen af hans Sjæls inderligste Ønske møde. Dagen til Afreisen blev nu bestemt til den sidste Mai; og Grevinde Gyllenstjernas skjønne Fingre broderede paa Sømmen af de fine Lagen til den jomfruelige Enkes Brudeseng; et Arbeide der medtog megen Tid, thi de skulde være saa propre og skjønne, at en Prindsesse gjerne kunde sove paa dem, og hun havde endnu ikke faaet de fine brabanske Kniplinger fra Gothenborg der skulde paasyes det

uhyre Omfang de indeholdte. Grevinden paastod derfor, at Afreisen skulde opsættes endnu i otte Dage; som den utaalmoige Gustav ingenlunde vilde indvilge hende; og da Grevinden spøgende beviste ham: at til et Bryllup udfordredes en Brudeseng, og til en Brudeseng, Lagen; samt at disse maatte være med broderede Somme, hvorpaa var syet brabanske Kniplinger, svoer Stjernenkrone en drøi Soldatereed paa: at alt sligt var kun Narresstreger — og at han vilde være det lykkeligste Menneske, naar han kunde kalde Theodore sin, om han endog kun havde en Hytte til Bolig, et Knippe Straae til Seng, og skulde ernære hende ved sine Hænders Arbeide.

Grevinden forsikrede leende: at i slig en Bolig var der hverken Plads eller Varme nok til Amor; samt at han der, for ikke at omkomme af Kjedsomhed og Kulde — maatte flyve ud af Hyttens lave Vindve.

Theodore smilede af den overgivne Veninde, og Grev Gyllenstjerna slog sig paa sin Kones Partie. Desuden forsikrede Ulrikke: at Gustav inden han forlod Hveen maatte vise sin Forlovede hans Yndlings-Opholdssted: Ruinerne af Tycho Brahes mærkværdige Uranienborg, som ingen Reisende forsømte at besøge — ja hvortil der, inden Pesten udbrød, var gjort Pilegrimsreiser af Sverrigs berømteste Lærde.

Theodore yttrede selv Lyst til at see dette i Gruus omstyrtede Videnskabernes Tempel, der var et helligt Minde om een af Danmarks første Lærde, som hun havde hørt tale saameget om. Hun bad derfor sin elskede Gustav, om blot at blive saalænge til han havde foreviist hende disse mærkværdige Ruiner. Da vilde hun, om endogsaa Kniplingerne ikke vare ankomne — hvilket Grevinden forsikrede var et umaadeligt Offer — reise til Kjøbenhavn og blive hans lykkelige Kone.

"Vel!" — udbrød Stjernenkrone og tog den skjønne Brud i sine Arme. — "Jeg indseer at jeg maa tabe, thi jeg er ene imod Tre. Men hvad forhindrer os i, strax at gaae til Uranienborg? Veiret er skjønt. Den hele Jord er smykket som en Brud; og tusinde vingede Sangere, synge fra Mark og Skov Skaberens Priis og Alnaturens Brudesang. Kom, min Elskede! Kom, Frue Grevinde! Ikke sandt: denne Gang vil De dog ikke være mit Ønske imod? Gyllenstjerna! hent Din Kones Hat og Kaabe, inden hun i en leende Tale faaer beviist: at det i Dag ikke kan lade sig gjøre at gaae til Ruinerne."

"De havde ikke fortjent, min Hr. Satyrikus! at De skulde have Deres Villie!" — sagde den overgivne Kone, idet hun bød Gustav sin Arm. — "Men til Straf for Deres Udfald imod mig: skal

De nu være min Chapeau og have mig at trækkes med paa Veien, medens Gyllenstjerna nyder den Lykke at ledsage Deres skjønne Brud."

"O, hvem der som De kunde bortspøge Livet!" — sagde Gustav smilende idet han tog Ulrikkes Arm og gik mod Døren. — "I Sandhed, Frue! De kunde lyksaliggjøre den hele Jords Mennesker ved at lære dem den skjønne Kunst, at dandse paa Roser igjennem Livet."

"Vær stedse glad! og selv Skjebnens skarpeste Torne skulle forvandle sig til Roser!" — sagde Grevinden idet hun ved Gustavs Arm svævede over Gaarden.

Greven og Theodore fulgte efter.

Et Bud fra Grevens Commissionair i Gothenborg, standsede Greven og Theodore idet de vilde gaae ud af Porten.

"Her ere de brabanske Kniplinger!" — raabte han til den forud ilende Ulrikke.

Grevinden standsede og bad Gyllenstjerna at modtage Kniplingerne, da han dog skulde expedere Budet og hun ikke gjerne ville undvære den Fornøielse atter at besee Uranienborgs Ruiner.

Theodore slæi hen til Gustav og rakte ham sin skjønne Arm.

Gustav trykkede den til sit Hjerte; og snart stod han, med sine elskværdige Damer, paa det

Sted hvor Europas første Lærde, ja selv Konger og Dronninger, lyttende have staaet for Verdens største Astronom naar Viisdommens Honning flød over hans Læber og han hævede Danmarks Ære mod Himlens Stjerner.

Allerede havde Gustav viist Theodore og Grevinde Gyllenstjerna om iblandt de øde Steenhobe, hvor Urania havde reist den Throne som Nid og misbrugt Vælde omstyrtede, og derved landsforviiste hendes første Dyrker i Norden, da de stode for en Steentrappe, som Grev Gyllenstjerna, af Beundring for den udødelige Tycho Brahe havde ladet gjøre nød til en underjordisk Gang der førte til den Hvælving, hvor den store Lærde havde havt sit Laboratorium.

"Her" — udbrød Gustav med mild Begeistring idet han pegede paa den underjordiske Gang der neden for Trappen lod sig tilsyne — "her, ad denne Gang, har Danmarks gode Konge: Frederik den Anden, med sin ophøiede Dronning Sophia og Søn, den store Christian den Fjerde, samt Kong Jacob den Første af Engelland, nedsteget, for at yde den store Viismand den fortjente Hylding, og see ham at foretage de berømte chymiske Experimenter og Operationer, hvorom det hele daværende lærde Europa med den høieste Beundring talte. Kom, mine Damer! og jeg skal vise Dem det Sted, hvor,

efter Sagnet, de tvende engelske Dogger, som Tycho havde faaet af Kong Jacob, liig fnysende Løver laae og bevogtede Indgangen til hans Helligdom, da Rigshofmesteren Christopher Walkendorf, uanmeldet, nærmede sig Viismanden, da han, ene med sin Gudinde og sin Kunst, arbeidede paa et Instrument, hvorved han vilde vise sine Samtidige og Efterverdenen: at han paa Himlens udstrakte Befæstning kunde udregne hvad der skulde skee paa Jorden. Ovennævnte tro Dørvogtere reiste dem, og forhindrede, med deres Gjøen, Rigshofmesteren i at gaae videre; hvorover han sparkede dem i sin Vrede. De fortørnede Dyr, grebe ham i Brystet og kastede ham til Jorden. Den, i den unge Konges Mindreaarighed, altfor mægtige Herre: svoer Tycho, som harmedes over at han sparkede hans Hunde, et evigt uudslukkeligt Had — og den Ædles Fald var Følgen af denne i Grunden ubetydelige Tildragelse. I Sandhed det gjør Gyllenstjerna meget Ære at han har udgravet dette Sted af Ruinerne og med stor Bekostning bevaret det, som et Minde om den udødelige Tycho. Herfra er det at Tychos høieste Fryd og Smerte udrandt. Ja er det muligt at Aanderne fra deres Salighed kunde svæve ned til Jorden: da maa Tychos forklarede Aand dvæle her; da maa den med Velbehag skue det Alter som Beundring og Ærefrygt satte ham til Minde. — Og,

ikke sandt, min Theodore! Du føler dybt og inderligen den Ædles Værd, og vil, saavel som Frue Grevinden, paa hans Alter nedlægge de Blomster, der hvile paa Din skjønne Barm og offre den herlige Forevigede en Taare?"

Begge Damerne taug. Grevindens Munterhed havde aldeles forladt hende, og en Taare trillede fra hendes skjønne, brune Øie ned paa Kjærmindebouquetten paa hendes Bryst. Taus rakte hun Gustav sin Haand, for af ham at lade sig føre ned i Hvælvingen. Theodore derimod knuede sig tæt op til sin Elsker, og bad ham at opsætte Nedvandringen til næste Dag, da det allerede næsten var Aften.

Gustav forsikrede: at den mørke Gang neppe var femten Skridt lang, samt at Laboratoriet havde Vindver ud til den Mølledam, ved hvis Vand Tycho drev sin kunstige Papiirmølle; saa at det lykkedes ham aldeles at forjage den Frygtsomhed som ingen af Damerne vare fri for at være betagne af; og allerede begyndte de at stige ned af Trappen mod den underjordiske Gang, da Grevindens lille sextenaarige Pige, den eneste af hendes qvindelige Huuspersonale, som Pesten havde skaanet, der var fulgt med for at bære sin Frues og Theodores Kaaber, traf Grevinden i Kjortelen og raabte:

"O, Deres Naade! gaae ikke derned saa sildigt; thi Tycho Brahe — det har jeg for to Aar

siden hørt af en Kone — gaaer stedse nede i den dybe Kjælder og spøger. O, for Guds Skyld! gaae ikke derned!"

Gustav loe over Pigens Eenfoldighed; dog syntes han i Damernes Ansigter at bemærke en Art Frygt som de forgjæves søgte at skjule; og de skrede tause og meget langsomt, holdende ham hver nnder sin Arm, ned af Steentrappen. Da de vare komne til Begyndelsen af den mørke Gang, bævede de uvilkaarligen og trykkede dem tættere op til ham. Omsider kom de til Hvælvingen, og Gustav lod nogle Ord falde om deres utidige Frygt — da han med eet forstummede; thi han syntes igjennem den brede Indgang, i den af Aftensolens Straaler oplyste Hvælving, at see en Skygge bevæge sig forbi Alteret. Grevinden og Theodore, som saae ned for dem, syntes intet at bemærke. Gustav skammede sig over den Frygt hvoraf han, imod sin Overbeviisning, følte sig angreben, og traadte ilende ind — men han bævede idetsamme tilbage. Theodoreog Grevinden sank med et Skriig mod Jorden, thi en høi Figur, med hvide krøllede Lokker og et Skjæg der naaede den ned til Beltestedet, omslynget af et sort Klædebon, der fra Skuldrene i rige Folder naaede lige til Fødderne — stod ubevægelig, med opløftede Hænder og med Ansigtet halvt vendt imod Muren, lige for dem.

Gustav stod som forstenet. Det var ham umuligt at tale. Dog fattede han sig saameget, at han søgte at hæve de mod Jorden sjunkne Damer, som han ikke havde sluppet af sine Arme, op mod sit Bryst.

Theodore var som livløs; men Grevinden som var mere fattet raabte, medens hun skjulte sit Ansigt ved Gustavs Bryst:

"Før os op! Vi ville ikke forstyrre Tycho Brahes hellige Aand!"

Theodores Bevidsthed vendte omsider tilbage, og hun knuede sine af Angst blege Kinder imod Gustavs bankende Hjerte.

"Vær uden Frygt!" — bad Gustav. — "Det er ingen Aand. Jeg vil forsøge, om det ikke er muligt at opdage det Gaadefulde der ligger skjult i denne besynderlige Skikkelses Opholdssted her, og paa denne Tid, da det næsten er Aften.

Damerne trak dem tilbage til Udgangen af Hvælvingen og skrege høit, thi Skikkelsen nærmede sig til Gustav. Med megen Værdighed i Holding og Tone udbrød den, efter en stum Hilsen:

"Tilgiv, om jeg har forskrækket enten Dem eller Deres Damer! Dette Sted er mig en Helligdom. Dets Eenlighed henrev mig til Andagt. Jeg læste just min Aftenbøn, da de traadte herned, og i den lader jeg mig ikke gjerne forstyrre!"

"Gud i Himlen!" — raabte Grevinden og Theodore paa een Gang og kastede dem til den Talendes Hjerte.

Gustav stod som forstenet.

Det var Theodores Livs Frelser, den ædle, høimodige Aaron David, der, formedels Mishandlinger af Kjøbenhavns Pøbel, paa sin Flugt til Stokholm, over Hveen, dvælede med Ærefrygt i Uranienborgs Ruiner, inden han vilde aflægge Grevinde Gyllenstjerna sit Besøg.

Gustav bøiede sig ærefrygtsfuld for Oldingen. Sjeldent havde han, som hos ham, seet et Aasyn hvori Høimodighed, Viisdom, Kraft og alle Dyder saa aldeles afspeilede sig; og han undrede sig ikke mere over: at saavel han, som Damerne, henrevne af det Sælsomme i Overraskelsen, kunde antage ham for Tycho Brahes Aand.

Den ædle Olding blev næsten baaret igjennem den underjordiske Gang op af Trappen — hvor hans Kone, den gode Rebekke, og den naive muntre Rachel stode og ventede.

Theodore rev sig af Oldingens Arme og kastede sig til Rebekkes Hjerte.

Rachel græd høit af Glæde over dette uventede Møde; thi de havde Alle troet at Theodore

var død, siden de, al Efterspørgsel uagtet, aldeles Intet havde hørt fra hende.

Da den første Henrykkelsesstorm noget var sagtnet udbrød Rachel, smilende igjennem Glædestaaren i hendes skjønne sorte Øine, idet hun truede med Fingeren ad Theodore:

"Det var dog ikke Ret, at De aldeles Intet lod høre fra Dem! Den gode gamle Frue v. Darner var jo nærved at døe af Smerte derover og havde endogsaa..."

"Hvad siger Du?" — raabte Theodore og styrtede imod Rachel. — "Er Amalia — Frue v. Darner vilde jeg sige — da ikke død?" — Hun rev sig fra Rachel og ilede i Madame Rebekkes Favn, men formaaede ikke at tale videre. Den ædle Kone, som læste i Theodores Sjæl, omfavnede hende inderligen og trykkede et Kys paa hendes Rosenmund idet hun udbrød:

"Dette Hjerte skulle ikke bløde ved alle sine Elskedes Tab; thi som jeg seer: er dette den elskede Ven som har givet Dem hiin kjære Ring som De nægtede mig til et Minde om Dem; og Frue v. Darner lever og er atter karsk. Paa Rosenlund begræder hun nu sin elskede Venindes Tab."

Theodores Henrykkelse var uden Grændser. Hun omfavnede Gustav, Grevinden, Madame Rebekke og

Rachel. Derpaa kastede hun sig for Aarons Fød-der og raabte ude af sig selv, idet Glædestaarerne styrtede ned over hendes yndige Kinder:

"Dig skal jeg elske og velsigne til min Døds-stund; thi Du har frelst hende!"

"Ikke jeg" — udbrød Aaron med blid Alvor i sin rene, dybe Stemme — "men Gud allene har frelst den Ædles Liv. Da vi Alle troede at hun var Dødens Bytte, aabnede den store Byld, hun havde i Halsen, sig uden min Medvirkning — og ved Hjælp af Honning og nogle Urter, var hun inden faa Dages Forløb helbredet. Følg mig i Morgen paa Veien til Helsingborg; min Baad kan da sætte Dem af ved Rosenlund, som, efter hvad De har sagt mig, ligger ved Sundets Bred; og De kan inden Solen næste Gang daler: hvile ved Deres ædle, prøvede Venindes Hjerte."

"Ja!" — udbrød Theodore og rakte Gustav Haanden, som han med Ømhed trykkede til sit Hjerte. — "I Morgen ville vi reise! O, Gud! jeg takker Dig! jeg er ikke mere moderløs; thi min ædle, moderlige Veninde lever!"

"Hun indbildte Dem at hun havde Pe-sten, for ikke at forlade Dem paa Deres farlige Ud-vandring." — sagde Aaron til den høist forundrede

Theodore, og vinkede sin Kone hid for at fortælle hende de nærmere Omstændigheder.

Greven kom med en Vogn, da det allerede var sildigt. Aaron kom til at sidde imellem Grevinden og Theodore, Gustav imellem Madame Rebekke og Rachel. Greven, som selv var Kndsk, havde Pigen hos sig; og den fulde Maane stod i sin hele Glands over Uranienborgs Ruiner, da Gustav løftede Damerne og den ærværdige Gamle ned af Vognen, og ledsagede dem, efter Grevindens Vink, ind i den af tusinde Blomster duftende Havestue.

Theodores Henrykkelse forlod hende ikke den hele Aften; og Himlens hellige Engleskare omsvævede i salige Drømme hendes Leie.

Med Smerte rev Theodore sig, ved Afskeden, af Grevinde Gyllenstjernas Arme; thi Veninden kunde ikke, formedelst sin nær forestaaende Nedkomst, holde sit Løfte: at ledsage Theodore, for at føre hende til Alteret. Veiret var de Reisende særdeles gunstigt, og da der aldeles ingen Skibe vare i Sundet: gled Baaden sagteligen langs med Sjællands yndige Kyst; og det varede ikke længe inden Theodore, over en Landtunge, skimtede Rosenlunds røde Tag. En dyb Vemod bemestrede sig hendes hele Væsen, ved

det forvunskede Syn af det Sted hvor hendes Barndoms og Ungdoms første Aar vare henrundne — o, hvor hun havde været saa overvættes lykkelig og saa uudsigelig ulykkelig; hvor Mindet om hendes Kjærlighed til Gustav, hendes ulykkelige Ægteskab med Lanten, og hendes ædle tabte Forældres mageløse Ømhed, samt Skrækken over Pestens Udbrud ved den frygtelige Baronesse, ja tusinde betydningsfulde Erindringer maatte ile hende imøde fra ethvert Værelse, ethvert Stykke Meubel, ja ethvert Træ i Haven. Theodore var saa overvældet af sine Følelser, at det var hende umuligt at tale. Taus pegede hun over til det dyrebare Sted, og Gustav kunde læse i hendes veltalende Øine: at det var Rosenlund, hvis Bygning han, siden Branden, ikke kjendte. Han tog den Hulde i sine Arme og kyssede Taaren af hendes Kinder. Imidlertid var Baaden kommet om Landtungen og nærmede sig til den lille Træbroe, der fra Rosenlunds Have gik ud i Stranden. Theodore var dybt bevæget. Taus trykkede hun den ædle Aarons og Rebekkes Hænder og omfavnede dem inderligen. Gustav bad Aaron om at tillade sig at begynde en Brevverling med ham, som det vilde være ham en Glæde, til sin Død, at vedlige, holde, hvilket Aaron lovede; derpaa tog Gustav sin dybt bevægede Brud i sine Arme og løftede hende af Baaden op paa Broen. Theodore knælede ned

og udstrakte sine Hænder mod den kjære Have med sine mange hellige Minder om de Elskede som hun ikke mere skulde gjenfinde. Gustav løftede hende op og førte hende ind i Haven. De stode snart lige: for den grønne Plet, hvor Theodore saa ofte, med sin gode Moder, havde sat i det høie Græs. Theo: dore vaklede, ved Gustavs Haand, nærmere. Et sort Kors hævede sig midt paa Høien. Gustav, som strax blev Korset vaer, vilde lede Theodore uden om det. "Nei, min Gustav!" — udbrød hun bøn: ligen — "jeg maa vide hvo der her er begravet i uindviet Jord!" — Hun trak nu Gustav med sig og de standsede for Korset, paa hvis Midte var en hvid Tavle hvorpaa de læste:

Her under hviler
Lægen,
Menneskevennen, Ægtemanden og Faderen
Ludvig Johnson,
død af Pesten den 27de August
1711.

Mod Pesten stod Du som en Kæmpe;
Fra den saa mangt et Liv Du rev.
Dog — Intet Dødens Magt kan dæmpe —
Du, Johnson! selv dens Offer blev.
Dit Kald at følge, var Din Glæde.
For det, Du hengav fro Dit Liv.
Alherren signe Dine Spæde,
Og trøste Din forladte Viv!"

"De ere hos Dig i Himlen!" — raabte Theodore, idet hun knælede ned ved Korsets Fod og hævede sine Hænder og Øine mod Skyerne. — "Du Alvidende!" — vedblev hun — "Du veed at jeg har opfyldt min Pligt imod de efterladte uskyldige Børn; at den grusomste Skjebne nødte mig til at forlade dem, og — at jeg kan møde dem i Himlen. Gaae nu min Gustav, og forbered min Amalia paa mit Komme, at Glæden over at gjenfinde mig ikke skal dræbe hende."

"Nei, her maa Du ikke dvæle!" — udbrød Gustav. — "Her finder Din Tungsindighed formegen Næring. Seer Du hist det yndige Rosenlysthuus, som saa indbydende, med sine utallige rødmende Knupper, vinker ad os. — O, det er mig saa helligt fra de lykkelige Dage, da jeg, efter den store Carls Landgang, syg og saaret sad der ved Din Side medens Du læste for mig, eller omslyngede mit saarede Hoved med Rosenkrandse og læskede min brændende Tørst med Jordbær som Din egen søge Haand havde plukket. Kom!" — Theodore rakte ham sin Arm og de ilede mod Lysthuset. Paa Veien standsede Theodore, og udbrød med høi Alvor i Stemmens Toner:

"Gustav! har Du ikke en Taare for Din afdøde Kone? Her er hun nedsænket til den evige Hvile. Min

forevigede ædle Fader sagde om hende: "Hun var letsindig men god!"

"Fred være med hendes Hvile!" — sagde Gustav og vendte sit Ansigt bort fra Graven.

Theodore tog atter Gustavs Haand og vilde gaae videre. Da hun vendte sig om, blev hendes hele Væsen igjennemlynet af navnløs Fryd, thi: Amalia stod for hende. Med et høit Glædesskriig, sank hun til Venindens Hjerte.

Amalia blev altfor overvældet af denne uventede Glæde. Hun begyndte at vakle og sank afmægtig om i Theodores Arme. Gustav bar den Ærværdige hen i Rosenlysthuset. — En Mand kom, understøttet af en Stok, dem imøde; det var Reuter.

Amalia hævede snart sine blide Øine takkende mod Himlen. Det var den altfor store Fryd der virkede saa voldsomt paa hendes, ved det sidste Aars skrækkelige Begivenheder, nedbrudte Sundhed. Hun bad derfor Gustav om at følge hende ind i Havestuen, det eneste Værelse i hele Huset der foruden den store Sal kunde beboes, siden Rosenlund havde været et Hospital.

Det var en usædvanlig skjøn Aften. Veninderne tilbragte den for de aabne Fløidøre i Havestuen, i hinandens Favn, ved hinandens Hjerter. Theodore troede af Amalia at erfare noget om hendes

elskede Forældres Død, men Amalia vidste selv Intet; og hun var for faa Dage siden, med den syge Reuter, reist til Rosenlund, for at søge om nogle vigtige Familie-Documenter som hun, formedelst Skrækken over Pesten, ikke fik med sig.

Reuter var uden for sig selv af Glæde. Han faldt for Theodores Fødder og kysede hendes Hænder — og midt i hans Henrykkelse fortalte han: at dersom Gud vilde unde ham sin Sundhed igjen, da vilde, han af Taknemmelighed, ægte en ung, smuk Viintapperdatter, der, i den skrækkelige Hungersnød, havde reddet hans Liv, ved hver Dag at give ham en halv Flaske Viin og et Stykke ristet Brod.

Gustav loe ad den underlige Gamle, og lovede at dandse paa hans Bryllup.

Reisen til Kjøbenhavn blev nu bestemt til næste Dag for at de Elskende, ved den høitidelige Takkefest som om otte Dage skulde holdes i Anledning af at Pesten havde forladt Danmark, efter Brudens Ønske, kunde blive ægteviede i Helligeistes Kirke. Derpaa vilde de reise til Wordingborg for at besøge Gustavs Moder og Søstre, som de ikke kunde tro andet end maatte leve: da Pesten ikke mod den sydlige Deel af Landet var trængt længere end hen imod Kjøge; og Amalia lovede: ikke allene at følge Theodore paa Brullupsdagen i Kirken, men endog at gjøre denne Reise med, ja aldrig at forlade den begrædte, den

gjenfundne ædle Veninde mere. Gustav maatte tilbringe Natten hos Reuter paa den store Sal; og Morgenrødens første Straaler faldt ind paa Sengene til de smme Veninder, der syntes aldrig at kunde faae aftaelt om de Ædle der stedse skulde være Deres Savn; og Solen kastede sine Straaler ind i Havestuen, da de sagde hinanden God-nat og lode deres Hoveder synke ned paa Puderne.

Det var en usædvanlig herlig Morgen paa Pindsesestens den første Dag 1712. Alle Kjøbenhavns Klokkers høitidelige Ringen, forkyndte den store Takkefest der skulde holdes den almaadige Gud til Ære der havde standset Pestens Raserie som truede det hele Land med Ødelæggelse.

Da Grev Rosens Hotel var aldeles udplyndret og øde; og Amalia ingen Bolig eiede i Kjøbenhavn, var hun, med Brudeparret, taget ind hos hendes Cousine Frøken Anna Ulfeldt der nylig fra Mariboe, hvor hun havde været siden den ulykkelige Grevinde Ulfeldts Død, var flyttet til Kjøbenhavn og beboede afdøde Frøken Lindenovs Gaard ved Canalen; den samme som tilforn havde tilhørt Amalia.

Klokken otte om Morgenen stod Theodore paaklædt som Brud for Speilet; og hvo der saae hende,

maatte sande Gustavs Ord: at hun var livsalig som Vaarens unge Dag, og straalede i Skjønhedens og Trylleriets første Morgenrøde. Amalia og Frøken Ulfeldt, havde gjort dem en Glæde af at pynte den skjønne Brud; og Smykker af høi Værdie, der tilforn i Hoffernes glimrende Sale havde funklet paa Eleonore Christines skjønne Hoved, som den bedagede Frøken Ulfeldt offererede Theodore i Brudegave, syntes, omslyngede af Brudens rige Lokker, at laane Glands af den overordentlige Ynde der var udbredt over hendes hele Væsen da hun ved den skjønne mandige Stjernenkrones Arm ledsaget af Amalia, Anna Ulfeldt og et stort Brudefølge, gik hen ad de blomsterstrøede Gader, til Helliggeistes Kirke, for at knytte den Pagt som skulle bestaae for Tid og Evighed.

"O, hvilket skjønt Brudepar!" — raabte de til Kirken ilende mange Mennesker — da Gustav og Theodore gik dem forbi. — "O, hvilken skjøn svensk Officeer!" — udbrød Pigerne. "Hvilken en henrivende yndig Brud!" — raabte Ynglingerne; og Tusindes Ønsker og Velsignelser ledsagede de Lykkelige, til Kirken. Gustav og Theodore forglemte Alt om Dem, kun ikke Gud og Pagten de skulde knytte, da de gik igjennem den lange Kirkegang hen mod den rosenske Stoel, som Amalia, dem til Ære, havde ladet smykke med Foraarets skjønneste Blomster.

Gustav aabnede Døren for sin Brud og førte hende ind i den Stoel hvor hun tilforn saa ofte havde sat med hendes Forældre. Theodores Øine fyldtes med Taarer ved Tanken om de høielskede Tabte. Gustav og Amalia læste i Theodores Sjæl og trykkede hendes Hænder med Ømhed. Døren til Stolen blev atter aabnet. Theodore gav et høit Skriig og sank om i Gustavs Arme — thi hendes Moder stod for hende.

"Min Datter!" — raabte Grevinden, forglemmende Kirken, Præsten, Menigheden og Alt. — "Du lever! O, den hellige Treenighed være lovet! Theodore! mit elskende Barn! slaae Dit Øie op! Du hviler ved Din Moders Hjerte!"

"Theodore slog sine skjønne Øine op, og saae med næsten vilde Blikke om sig.

"Er det sandt?" — raabte hun — "eller var det en salig Drøm som bedrog mig? Er min dyrebare Moder da ikke død af Pesten?"

"Nei mit elskende Barn!" — raabte Grevinden. "Det er ingen Drøm! Jeg lever! Din Moder lever! Jeg trykker Dig til mit bankende Bryst, hvorfra nu Intet, uden allene Døden, skal kunne rive Dig."

Theodore sank med et Glædesskriig ned for hendes Moders Fødder. Gustav, Amalia og Frøken

Ulfeldt, samt alle de der omgave de Gjenforenede, græd høit.

Døren blev atter aabnet. Grev Rosen styrtede ind og slyngede Theodore op til sit bankende Faderhjerte.

"Fader! Moder!" — raabte Theodore ude af sig selv: "Jeg dør af Glæde!

Gustav og Amalia omslyngede de tre Ædle, og deres Glædestaarer blandede sig paa de af Himlens Salighed bankende Hjerter.

Menigheden tog den inderligste Andeel i de Gjenfundnes Lykke, og intet Øie i Kirken var tørt. Glædestaarer funklede i dem alle, og Enhver ønskede at vide: hvordan den rosenske Familie, som man troede at være blevet Pestens Bytte, var bleven reddet.

Det lille Uhr i Kirken slog ni Slag. Den ærværdige Anna Ulfeldt, der var rørt til Sjælens Inderste, nærmede sig til de Henrykte og forkyndte dem: at nu skulde Gudstjenesten begynde.

De favnende Arme skiltes ad, men Hænderne og Hjerterne vedbleve at være forenede. Theodore sad imellem sine lykkelige Forældre; Gustav og Amalia, ligeover for dem. Alles Læber taug, men deres Øine talte; og en uudsattelig Salighed, som kun kan føles, ei beskrives, var fra Naadens Throne dalet ned i deres knuste Hjerte.

Gudstjenesten begyndte — o men ingen af de Lykkelige kunde bede. En Himmel laae i deres Hjerter — men de kunde i dette salige Nu, ikke opløfte dem til Herren, og da Brudepsalmen kaldte Gustav og Theodore for Alteret, havdt de i Beruselsen af deres Lykke ganske glemt at de vare komne i Kirken for at blive ægteviede; og havde Frøken Ulfeldt ikke mindet dem derom, vare de blevne siddende i Stolen. Nu først følte de hvor overvættes lykkelige de vare. Gustav fortalte sin elskede Theodores Forældre i faa Ord, at Grev Lanten var død. De henrykte Forældre velsignede deres Børn og ledsagede dem til Alterets Fod, som de efter en kort Brudevielse forlode som Jordens lykkeligste Ægtepar.

Da de gik ud af Kirken, havde Menigheden forsamlet sig paa Kirkegaarden for endnu endgang at see det skjønne, saa overordentlig lykkelige, Brudepar.

Det er dog en ganske anden Mand end den skindvisne Grev Lanten, som hun for ti Aar siden var her, som ung Kone, i Kirken med — sagde en Mand til sin Naboe — Gud velsigne og bevare hende! thi hun er yndig som Lillien og skjøn som Rosen, og Fromhed smiler ud af hendes himmelblaae venlige Øine.

"Brudeparret leve!" — raabte tusinde Munde, da Gustav, fulgt af Greven, Grevinden, Amalia og Anna Ulfeldt, førte sin Gemalinde ud af Kirkegaarden; og Forsamlingens bedste Ønsker steeg til Gud for Parrets Held.

Frøken Ulfeldt, havde ladet sit Huus saa prægtigt indrette, som det i en Tid af otte Dage kunde lade sig gjøre. Et kostbart Taffel var serveret da Brudeparret kom fra Kirken, og et Musikchor modtog det udenfor hendes Gaard; men Ingen lagde mærke til noget af det. Alle ønskede at vide hvordan Grev Rosen og hans Gemalinde vare blevne frelste — og alle Gjæsterne bade ham at fortælle dem dette, som de kaldte det, Underværk. Kun Theodore, Gustav og Amalia spørgte ikke. De klyngede dem op til de Gjenfundnes Hjerter. — O, de vare Alle færdige at forgaae af den næsten alt for store, uventede Fryd Gjenforeningen skjænkede dem.

Omsider maatte Rosen dog give efter for de Manges Bønner. O, men det var ham kun muligt i afbrudt Ord, — thi han havde sin Arm slynget om Theodores Liv, — at give de Nysgjærrige følgende Beretning om hans Flugt og Frelse.

"Den Fortvivlelse" — udbrød han — "som vi bleve betagne af da vor elskede Theodore og vor ædle gamle Veninde havde forladt os, er det mig umuligt at beskrive. Den havde nær kostet min

gode Kone Livet; og hun var endnu meget svag: da vi en Aften fornam en stærk Allarm paa Gaden, eller Torvet, udenfor vore Vindver, som indjog os den høieste Skræk; og vi hørte tydeligen, at flere Stemmer raabte: "Lad os opbryde Porten og tage alt hvad vi finde! Der skal være en uhyre Mængde Levnetsmidler. Skulle vi omkomme af Hunger, medens saadan en riig Adelshund svømmer i Overflødighed? — Lad os bryde ind! Ja, lad os bryde ind!" — brølede Mængden og begyndte strax at rykke i Porten som de vel omsider fik op, men bleve standsede ved den indenfor opførte tykke Muur. Midt i den skrækkelige Angst der omspændte os, indsaae vi: at vi havde alt at frygte, om denne vilde Hob, som vist maatte være af den værste Pøbel, hvoraf mange kunde være befængte med Pesten, kom ind; og det var uden for al Tvivl, at de vilde berøve os alle vore Fødemidler. Og var ikke endog vort Liv i Fare? Vi maatte altsaa beslutte at flygte, og det øieblikkeligt. Min Snigersøn, Grev Lanten, sov allerede. Jeg maatte derfor vække ham. Han geraadede i Raserie da han hørte at vi ville flygte, da han indsaae, at vi ikke kunde tage ham med. Dette var dog ikke Tilfældet; thi vi havde aftalt hvordan vi vilde bære ham ud i hans Stoel, og ikke forlade ham før i Døden. Da vi vilde tage ham ud af Sengen, blev han aldeles rasende. Han

slog om sig med den ene Krykke og vilde ikke lade sig paaklæde; og da vi vilde gjøre dette med Magt: forbandede han os Alle, og raabte: at han vilde blive; thi vi vilde kun føre ham ud, for at han skulde fryse ihjel.

"Lad dem kun bryde ind!" — vedblev han. — "Maaskee at der ere Mennesker iblandt dem, der ere bedre end J! Jeg vil blive! Giv mig Penge! men det siger jeg Eder: mange Penge! og jeg skal nok komme til Rette med Pøbel-Pakket; thi jeg veed, at det har respect for Adel og Stand. Det skal i al Ydmyghed adlyde mine Befalinger. Som sagt: jeg vil blive! Reis Dē kun! Jeg skal have det bedre end De. Jeg har altforlænge staaet under Deres Commando."

Jeg gav den Rasende en Tegnebog hvori der var tusinde Daler, tilligemed en Pung med over hundrede Ducater, og overlod ham til hans Skjebne.

Allarmen tiltog hvert Øieblik. Muren var næsten nedbrudt. Vi flygtede derfor ud af den Port til Læderstrædet. Jeg maatte understøtte min syge Kone. Præsten og Lægen, bare hver eet af Madame Johnsons mindste Børn. Sophia havde de tvende Største ved Haanden, og Daniel bar en Pakke med Linned samt en Deel af vore Kostbarheder. Vi fyndte os afsted som om vi vare forfulgte, og uden

at vi havde overtænkt hvad Vei vi vilde gaae, kom vi til Vesterport; men den var lukket. Vi gik da til Venstre, og stode snart ved Kallebod Strand. Det faldt mig ind: at vi under Guds Beskjærmelse vilde vove os ud paa Isen, i Haab om at komme ud af Byen; og Gud styrkede min svagelige Huustroe saaledes at hun, støttet til min Arm, kunde udholde at gaae; hvilket meget oplivede vort Mod da vi begyndte den farlige Vandring. Det var en skjøn maaneklar Nat; vi saae derfor tydeligen, at der stod en Skildvagt paa Isen. Vi gik hen til ham — og en vægtig Pung fuld af Ducater, bevægede ham til at lade os gaae videre. Paa samme Maade, kom vi forbi tre andre Isposter; og vare saa lykkelige, noget før Midnat, at komme i Land og finde en Hytte ved Stranden, som vi, uden Betænkning, gik ind i. Den var aldeles øde for Folk. Formodentligen vare de døde af Pesten. Her opholdte vi os Resten af Natten. Da det var blevet Dag, saae vi med Forfærdelse at vi kun vare omtrent en halv Miil fra Kjøbenhavn; dog bemærkede vi med Glæde: at der ingen flere Skildvagter vare enten paa Isen eller Landet, saa at vi dristigen kunde gaae videre. Vi vare meget udmattede, saavel af den besværlige Gang paa den glatte Is som af Hunger og Kulde, dog begave vi os strax om Morgenen paa Veien under Forsynets beskjærmende Ledsagelse;

men hvorhen? det vidste vi ikke. Børnene, som nu maatte gaae, toge vi ved Haanden og kom derfor hurtigere afsted end om Natten. Vi havde omtrent gaaet i fire Timer da vi havde den Glæde, at see en Skorsteen-ryge paa en eenlig liggende Bondegaard. Vi gik derind — og vor Glæde var ubeskrivelig stor, da vi erfarede: at dens Beboere alle vare forskaanede af Pesten. Men desværre: vor Glæde varede kun kort; thi da de hørte at vi vare komne fra Kjøbenhavn, joge de os, uden Barmhjertighed, ud af Huset, og truede os med: at de vilde skyde paa os om vi ikke strax gik langt fra dem. Af Fortvivlelse bragte til det Yderste, gik vi videre; og vare saa lykkelige, at træffe paa en anden Gaard hvor der ikke vare andre Beboere end en Enke med hendes diende Barn. — Hendes Mand, fem Børn og alle Tjenestefolkene vare døde af Pesten. Velsignet være denne Kones Minde! Hun tog vel imod os, vederqvægede os paa det bedste, og lod os blive hos sig. Vi bleve som nyefødte ved denne gode Behandling — og da den gode Kone forsikkrede os: at Pesten ikke var kommet til Kjøge, gik vi tredie Dagen derpaa til Kjøge, hvor jeg fik en Vogn til min Gustavs Moders Sted ved Wordingborg. At denne ædle Kone modtog os med aabne Arme behøver jeg ikke at forsikkre Nogen her, thi de kjende Alle det venskabelige Forhold hvori vi i mange Aar have staaet. Dog ogsaa der

skulde Modgang forfølge os. Min elskede Kone, faldt i en svær Sygdom. Den skrækkelige Sorg der nagede hendes Hjerte virkede voldsomt paa hendes Sundhed, og hun var nær ved Graven. Dog behagede det den Algode, at gjengive hende sin Hilsen; men hun kom sig langsomt; og først ved Sommerens Varme, blev hun saa vel, at hun kunde reise. Dette er Aarsagen hvorfor vi ikke før i Gaar Aftes, ere komne hertil. Min Kone og jeg, vilde overvære Takkefesten i Helliggeistes Kirke. Med sønderknuste Hjerter, for vort eneste Barns Tab, traadte vi ind i Herrens Tempel. O, vi formodede ikke hvor overvættes, uudsigelig lykkelige den Almægtige der vilde gjøre os; og, ikke sandt mine Venner? vi have Aarsag til, med taknemmelige og rørte Hjerter, at udbryde: "Lovet være Herren! Hans Miskundhed og Naade er evindelig!"

Rosen havde neppe udtalt, før Fløidørene bleve aabnede. En bedaget Dame og to smukke unge Piger styrtede i Gustavs Arme. Det var hans Moder og Søstre.

"Moder!" — raabte Gustav — "velsign Din lykkelige Søn, og tryk Din elskværdige Svigerdatter til Dit Hjerte!"

Theodore sank til Oberstindes Bryst.

Grevinde Rosen nærmede sig til Theodore og udbrød inderligen:

"Min Theodore! Jeg er saa lykkelig at kunne give Dig en Brudegave — som jeg midt i Livets Storme har bevaret for Dig. Modtag den af Din ømme Moders Hænder! Jeg veed at den er dyrebar for Dit Hjerte!" — hun aabnede Døren til et Sideværelse og førte Madame Johnsons Børn i Theodores Arme.

Theodore knælede ned for de elskede Børn og trykkede dem tæt op til sig idet hendes Glædestaarer beduggede deres rødmende Kinder, og de raabte: "Moder! kjære gode Moder!"

"Gustav!" — udbrød Theodore, og førte Børnene hen imod den elskede Mand — "min Gustav! vil Du være disse Fader- og Moderløses Fader?"

"Til min Dødsstund!" gjensvarede Gustav med den høieste Inderlighed, og tog de Smaae i sine Arme.

"Brudeparret leve!" raabte alle Bryllupsgjæsterne og omringede den lykkelige Familie.